

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 369 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Τα νέα μέτρα αποτελειώνουν την κοινωνία

Να διώξουμε και τη συγκυβέρνηση ΝΔ - ΠΑΣΟΚ - ΔΗΜΑΡ

Ιδιωτικοποιήσεις
Κυβέρνηση
σωτηρίας των
τραπεζιτών

σελ. 4

Εκπαίδευση
Δίδακτρα και
αλλαγές στο νόμο
Διαμαντοπούλου

σελ. 5

Οικονομία
2007-1012: Κατάρρευση
του ελληνικού
καπιταλισμού

σελ. 10

Ν. Αφρική
Εργασιακό
απαρτχάντ και
μακελειό στα ορυχεία

σελ. 13

ΒΙΟΜΜΕΤ: «Αν δεν μπορείτε εσείς... Μπορούμε εμείς»

Μ' αυτό το σύνθημα, οι εργαζόμενοι της Βιομηχανικής Μεταλλευτικής (ΒΙΟΜΜΕΤ) αγωνίζονται για την επανалаειτουργία του εργοστασίου στη Θεσσαλονίκη.

Η ΒΙΟΜΜΕΤ, που παρήγαγε δομικά υλικά, ήταν κερδοφόρα μέχρι το 2009. Από το 2000 μέχρι το 2006 είχε αύξηση κερδών 139%! Από το 2006 το εργοστάσιο παίρνει την κάτω βόλτα. Η μητρική Φίλκεραμ Τζόνσον το υπερχρεώνει με δάνεια 1,9 εκ. ευρώ. Η εργοδοσία, επικαλούμενη το χρέος και την κρίση, καθυστερεί επιδόματα και μισθούς, μέχρι που τον Μάιο του 2011 κηρύσσει στάση πληρωμών προς τους εργαζόμενους και εγκαταλείπει το εργοστάσιο.

Με στάσεις εργασίας, απεργίες, και τελικά σε επίσηχη εργασία οι εργαζόμενοι διεκδικούν την επανалаειτουργία του εργοστασίου και τα δεδουλευμένα τους. Από τον Μάιο ζουν με το εξευτελιστικό επίδομα επίσηχης (359 ευρώ), και δημιουργούν ταμείο αλληλοβοήθειας. Προχωρούν σε κατάληψη του εργοστασίου και με εναλλασσόμενες βάρδιες προστατεύουν τον εξοπλισμό. Παράλληλα, η Φίλκεραμ Τζόνσον απολύει σταδιακά το σύνολο των εργαζόμενων και καταθέτει αίτηση για πτώχευση, πράγμα που δεν έκανε για την ΒΙΟΜΜΕΤ,

την οποία απλά εγκαταλείπει. Ο αγώνας ωστόσο περιορίζεται στο εργοστάσιο και κινείται στα πλαίσια των δεδουλευμένων ή στην καλύτερη περίπτωση στην προσπάθεια να βρεθεί επενδυτής (κλασική τακτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας).

Με αρκετή καθυστέρηση, οι εργαζόμενοι αντιλαμβάνονται ότι η ικανοποίηση των αιτημάτων τους απομακρύνεται. Έτσι, τέθηκε η **ιδέα της αυτοδιαχείρισης**. Με παράδειγμα «το αυτοδιαχειριζόμενο εργοστάσιο της Ζαποπ στην Αργεντινή» και την «κατάληψη και αυτοδιαχείριση των Applebees» στη Θεσσαλονίκη (την οποία οργάνωσε η Αντεπίθεση των Εργαζομένων), οι εργαζόμενοι επεξεργάζονται ένα σχέδιο αυτοδιαχείρισης και το Σωματείο απευθύνει καλέ για την συγκρότηση Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης.

Ο αγώνας αποκτά πλέον νέα σημασία. Η απάντηση στην κρίση, τις απολύσεις και τα λουκέτα, μπορεί να δοθεί **μόνο** από τους εργαζόμενους και **μόνο** αν πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους! Οι εργαζόμενοι και το Σωματείο βρέθηκαν απροετοίμαστοι στις εξελίξεις, ως αποτέλεσμα και της κρίσης του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος. Το ότι αποφασίζουν οι ίδιοι μέσω

γενικών συνελεύσεων είναι μεν σημαντικό, αλλά δεν θα καθορίσει από μόνο του την έκβαση του αγώνα. Ζητούμενο είναι η **κινητοποίηση** του συνόλου των εργαζομένων. Επειδή ο χρόνος μετρά αντίστροφα, το εργοστάσιο πρέπει άμεσα να τεθεί σε λειτουργία, να παράγει για να εξασφαλιστεί ένα εισόδημα στους εργαζόμενους – και όχι η προσπάθεια να επικεντρώνεται στη διεκδίκηση ενός ακόμα επιδόματος (όπως κάνει ο ΣΥΡΙΖΑ). Η συζήτηση πρέπει να απεγκλωβιστεί από τα νομικά ζητήματα και να τεθεί σε πολιτική βάση. Να ανοίξει ο αγώνας στην κοινωνία, να επεκταθεί σε άλλα εργοστάσια και χώρους, να δημιουργηθεί ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης. Πέρα από την αυτοδιαχείριση, πρέπει να υιοθετηθεί **το αίτημα της εθνικοποίησης χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο**, γιατί δεν επιτρέπεται η αυταπάτη ότι μπορούν να δημιουργηθούν απομονωμένες «νησίδες» όπου οι εργαζόμενοι να λύνουν τα προβλήματά τους, μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα και πολύ περισσότερο μέσα στη σημερινή κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Με αυτή την πρόταση και το σχέδιο παρεμβαίνει η Αντεπίθεση των Εργαζομένων σε αυτό τον αγώνα.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

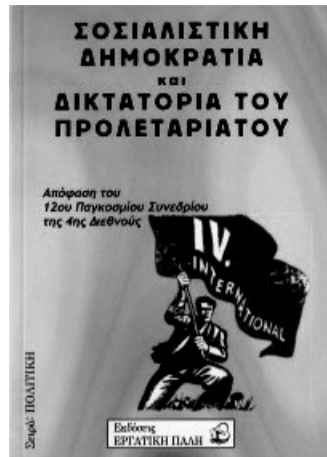
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα ν' απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε, που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου

Απόφαση του 12ου Παγκόσμιου Συνεδρίου της 4ης Διεθνούς (1985)

Χρονολογία έκδοσης: Νοέμβριος 2009

Σελίδες: 91

Τιμή: 5 ευρώ

Η Σοσιαλιστική Δημοκρατία και Δικτατορία του Προλεταριάτου είναι ένα θέμα που απασχόλησε και απασχολεί τους κομμουνιστές όλου του κόσμου, με διάφορες διακυμάνσεις κατά καιρούς, αλλά που ποτέ δεν έπαυε να αποτελεί ένα από τα πιο φλέγοντα θέματα συζητήσεων, αντιπαραθέσεων και συγκρούσεων τόσο στο εσωτερικό του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος όσο και μεταξύ των επαναστατών μαρξιστών αφενός και των υπερασπιστών του καπιταλιστικού συστήματος και της αστικής δημοκρατίας αφετέρου.

Οι υπερασπιστές της αστικής δημοκρατίας έχουν κάθε λόγο να μισούν, να συκοφαντούν και να επιτίθενται στη Δικτατορία του Προλεταριάτου [...], που βάζει τέρμα στην εξουσία και στο κράτος τους, στην εκμετάλλευση και στην καταπίεση [...]. Τα ίδια ισχύουν και για τους σοσιαλδημοκράτες, και αργότερα για τους ευρωκομμουνιστές, και γενικότερα για κάθε είδους ρεφορμιστές που θεωρούν την αστική δημοκρατία και το κράτος ουδέτερα και πάνω από τις τάξεις.

Οι σταλινικοί και τα συγγενικά τους ρεύματα, προξένησαν τη μεγαλύτερη ζημιά και σκόρπισαν τεράστια σύγχυση στο εργατικό κίνημα γύρω από την έννοια και το περιεχόμενο της Δικτατορίας του Προλεταριάτου. Πατι συνέδεσαν τα αυταρχικά, ανελεύθερα, μονοκομματικά και δικτατορικά καθεστώτα του πρώην «αρκτού σοσιαλισμού» με τη Δικτατορία του Προλεταριάτου όπως την σκιαγράφησαν όλοι οι κλασικοί μαρξιστές:

Η άνοδος των αγώνων και η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος επανέφεραν τη συζήτηση για τον Σοσιαλισμό και τη Δικτατορία του Προλεταριάτου που ωστόσο παρά το προχώρημα που έχει γίνει σε πολλούς αγωνιστές και τάσεις του εργατικού κινήματος, παρουσιάζει πολλές αδυναμίες, ελλείψεις και σημαντικά λάθη. Πιστεύουμε ότι η έκδοση της Απόφασης της 4ης Διεθνούς, θα συμβάλει και θα διευκολύνει σε μεγάλο βαθμό ώστε να τεθεί η συζήτηση σε μια ορθή βάση.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβάλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

«Όπλο των αδυνάτων» χαρακτήρισε την χρεοκοπία ο βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Π. Λαφαζάνης με δηλώσεις του τον Αύγουστο. Άμεσα ξεσηκώθηκε η ντόπια «συμμορία του ευρώ», ο εσμός των αργυρώνητων δημοσιογράφων και υπηρετών της Τρόικας. «Εθνοπολεβεβίκο» χαρακτήρισαν τον Λαφαζάνη σε άρθρο τους Τα Νέα! Όμως, αυτό που απασχολεί τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα είναι η ουσία: μας συμφέρει να χρεοκοπήσουμε, να κηρύξουμε στάση πληρωμών στους δανειστές μας; Και με ποιους όρους;

Η χρεοκοπία είναι αναπόφευκτη

Δεν είναι μόνο το αστρονομικό δημόσιο χρέος. Είναι και η θάλασσα χρεών όπου βουλιάζει συνολικά ο ιδιωτικός τομέας (τράπεζες, επιχειρήσεις, νοικοκυριά), δηλαδή, ασφαλιστικά ταμεία κ.α. Αλλά πέρα κι απ' αυτό, το πρόβλημα δεν είναι το χρέος καθαυτό, όσο κι αν το ύψος του προκαλεί ίλιγγο. Η έκρηξη του χρέους δεν είναι παρά το σύμπτωμα της αρρώστιας – της σαρωτικής κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού και της καταβάρθρωσης των παραγωγικών τομέων (μεταποίηση, γεωργία). Μόνο αν αυτή η ελεύθερη πτώση σταματούσε, αν η κατάσταση ισορροπούσε έστω και σ' ένα πολύ χαμηλότερο σημείο, θα μπορούσε να γίνει λόγος για κάποια ανάπτυξη – και επομένως για κάποια δυνατότητα αποπληρωμής αυτών των βουτών χρεών. Κι αυτό, όμως, θα απαιτούσε τουλάχιστον κάποιες αξιολογικές επενδύσεις, είτε από το δημόσιο είτε από ιδιώτες καπιταλιστές, πράγμα που για την ώρα ηχεί μόνο σαν αστέιο.

Έτσι, όχι μόνο η χρεοκοπία είναι δεδομένη αλλά και κάθε μέρα που βαθαίνει η ύφεση υπονομεύονται ακόμα περισσότερο οι προϋποθέσεις μιας αντιστροφής της σημερινής πορείας. Άλλωστε, οι αναδιρθώσεις και τα «κουρέματα» του ελληνικού χρέους δεν είναι παρά ανομολόγητες χρεοκοπίες – χωρίς να λογαριάσουμε εδώ την εσωτερική υποτίμηση και στάση πληρωμών, την χρεοκοπία και καταστροφή της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Με αφορμή τις δηλώσεις Λαφαζάνη Ποιόν συμφέρει η Χρεοκοπία;

Μπορεί η Ελλάδα να μείνει στο Ευρώ;

Μ' αυτά τα δεδομένα, η παραμονή της Ελλάδας στο Ευρώ είναι αδύνατη. Βέβαια, οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές και ιδιαίτερα η Γερμανία δείχνουν ακόμα να προσπαθούν να σώσουν το Ευρώ, που το χρειάζονται στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Κι αυτό όμως δεν μπορεί να συνεχίζεται επ' άπειρον. Το πρόβλημα της «διάσωσης» της Ισπανίας και της Ιταλίας είναι ήδη ένας ογκόλιθος, ενώ σειρά θα πάρουν κι άλλες μεγάλες χώρες.

Έτσι, απειλείται η διάλυση του Ευρώ (π.χ. σενάρια για «βόρειο ευρώ»). Σε κάθε περίπτωση, η διατήρησή του με την σημερινή μορφή είναι αδύνατη. Όσο πλησιάζει η ώρα της αμετάκλητης αποτυχίας των πρόσκαιρων «διασώσεων», των αποφάσεων για ριζικές αλλαγές (διάρρηξη του Ευρώ ή «αναμόρφωσή» του) από τις αποφασιστικές μερίδες των ιμπεριαλιστών και του κεφαλαίου, η Ελλάδα έρχεται όλο πιο κοντά στην πόρτα της εξόδου – και μάλιστα υπό την ηγεσία των δυνάμεων που πασχίζουν για την «ευρωπαϊκή πορεία της χώρας»!

Μπορεί η αστική τάξη να κάνει μια «επωφελή χρεοκοπία»;

Όχι. Σήμερα δεν υπάρχει κανένα αξιόλογο κομμάτι της αστικής τάξης στην Ελλάδα που να επιδιώκει κάτι τέτοιο, με στόχο μια ανασυγκρότηση της παραγωγικής βάσης (που άλλωστε έχει κατά βάση εγκαταλείψει για παρασιτικές δραστηριότητες, μετατρέπόμενη σε υψηλόμισθο υπάλληλο της Ευρωπαϊκής Ένωσης).

Καθώς η επερχόμενη κατάρρευση θα φέρει στα όρια της τη διατήρηση του ίδιου του αστικού καθεστώτος στην Ελλάδα, είναι πιθανό ότι κομμάτια της αστικής τάξης θα αναζητήσουν διέξοδο στον απεικλωμένο από τη μέγγενη των Τρόικας, στην υιοθέτηση εθνικού νομισματος, στην χρεοκοπία (ως επαναδιαπραγμάτευση του χρέους ή και κάποια στάση πληρωμών, σε διαπραγμάτευση με την ΕΕ και τους ιμπεριαλιστές), για να περισώσουν ό,τι μπορούν. Κάποιες δειλές φωνές, ότι «δεν πάει άλλο έτσι», ήδη ακούγονται.

Αυτό όμως δεν σημαίνει και κάποια θετική λύση για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η επίθεση των καπιταλιστών, που θα ζητήσουν να βγάλουν τα σπασμένα της κρίσης, δεν θα διαφέρει σε τίποτα από τα μνημόνια της καταστροφής. Πρέπει να είμαστε κατηγορηματικοί. Κάτω από αστική διαχείριση, χωρίς ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα, η χρεοκοπία και η έξοδος από το Ευρώ θα είναι ένα οδυνηρό σοκ για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα.

Ποιος θα κάνει κουμάντο;

Μήπως μια κυβέρνηση της Αριστεράς μπορεί να διαχειριστεί μια τέτοια κατάρρευση πιο ομαλά και «προοδευτικά»; Αυτό είναι η ουσία της λογικής του Λαφαζάνη ή και του ίδιου του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και άλλων στην Αριστερά (π.χ. Δελαστίκ).

Κατηγορηματικά απαντάμε: ΟΧΙ. Πρόκειται για εγκληματική αυταπάτη. Μια κυβέρνηση της Αριστεράς, ακόμα και με τις

καλύτερες προθέσεις, θα είχε να διαχειστεί μια κατεστραμμένη οικονομία. Πώς π.χ. θα την επανεκινούσε για να εκτονώσει την εκρηκτική ανεργία; Αν εθνικοποιούσε τις τράπεζες, το μόνο που θα βρει εκεί είναι ισολογισμούς με μαύρες τράπεζες και χρέη. Οι καπιταλιστές έχουν μεταφέρει το μεγαλύτερο μέρος των χρημάτων τους στο εξωτερικό. Πώς θα ασκούσε μια «φιλολαϊκή» πολιτική, όταν σε κάθε βήμα θα ερχόταν αντιμέτωπη με τους εκβιασμούς της Ε.Ε. και τον αστικό κρατικό μηχανισμό; Σύντομα, ή θα έπρεπε να έρθει σε απόλυτη ρήξη με το σύστημα ή να καταρρεύσει κάτω από τις αντιφάσεις της. Δεν έχουμε καμία αμφιβολία ότι η «αριστερή κυβέρνηση» τύπου ΣΥΡΙΖΑ (που σε όλα τα παραπάνω μασάει τα λόγια του ή δίνει όλο και πιο καθαρά πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης στο κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές) ή και στις πιο «ριζοσπαστικές εκδοχές» της αλά Λαφαζάνη, θα έχουν τη δεύτερη τύχη – μόνο που τα θύματα μιας τέτοιας εξέλιξης θα είναι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Γ' αυτό, το πρόβλημα δεν είναι ένα ξερο «ναί ή όχι» στην χρεοκοπία ή στην έξοδο από το Ευρώ. Αυτός ο τρόπος τοποθέτησης συσκοτίζει τη ρίζα του προβλήματος, την καπιταλιστική κρίση και την ανάγκη μιας επαναστατικής σοσιαλιστικής διεξόδου. Γι' αυτό και είναι λάθος (αν όχι ρεφορμιστικός) ο τρόπος που τίθεται το θέμα και από αρκετές πλευρές της άκρας αριστεράς, που απλά «συμπληρώνουν» το σύνθημα μιας αριστερής κυβέρνησης με κάποιες εθνικοποιήσεις και την έξοδο από το ευρώ.

Η ουσία είναι: μόνο αν η εργατική τάξη, σε συμμαχία με τα φτωχά λαϊκά στρώματα, επιβάλλουν τις δικές τους λύσεις, μπορεί η διεξοδος από την επερχόμενη κατάρρευση να γίνει όσο το δυνατόν με τις λιγότερες ... Και αυτό σημαίνει την πάλη για να επιβάλουμε μια επαναστατική κυβέρνηση, την εξουσία των εργαζομένων, ανατρέποντας το καπιταλιστικό σύστημα και τσακίζοντας το κράτος που το προστατεύει. Η χρεοκοπία (στάση πληρωμών) και η έξοδος από το Ευρώ θα αποδειχτούν πραγματικά πολύτιμα όπλα μόνο μ' αυτές τις προϋποθέσεις.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Η πτώση της απασχόλησης συνεχίζεται και αυξάνεται και στο γ' τρίμηνο του 2012. Παίρνοντας μόνο τα επίσημα στοιχεία, που δεν αποτυπώνουν παρά ένα μέρος της πραγματικότητας, το ποσοστό των ανέργων αυξήθηκε κατά 1,59% τον Ιούλιο σε σχέση με Ιούνιο. Στις 794.924 ανέρχονται οι εγγεγραμμένοι άνεργοι στα μητρώα του ΟΑΕΔ, ενώ ο αριθμός τους σύμφωνα με την Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία θα αγγίξει τα 1,2 εκατομμύρια (24%) στο τέλος του 2012. Από τους εγγεγραμμένους του ΟΑΕΔ επιδοτείται μόνο το 15,6% (187.273 άτομα), αριθμός που είναι ελάχιστο μειωμένος κατά 405 άτομα σε σχέση με τον προηγούμενο μήνα, κυρίως λόγω κάποιας εποχιακής απασχόλησης τους καλοκαιρινούς μήνες. Η περισσότερο πληττόμενη ηλικιακή ομάδα είναι των 30-54 ετών (στην πιο παραγωγική ηλικία), όπου οι άνεργοι υπολογίζονται σε 504.054 άτομα, το 63,4% του συνόλου! Παράλληλα καταγράφεται αύξηση των μακροχρόνια ανέργων, ενώ όπως είναι γνωστό έχουν μειωθεί τα επιδόματα ανεργίας κατά 100 ευρώ περίπου.

Οι πολιτικές των Μνημονίων βουλιάζουν στην παρατεταμένη ύφεση και τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, με τα λουκέτα ν' αποτελούν πλέον καθημερινό φαινόμενο. Σύμφωνα με στοιχεία του Βιοτεχνικού Επιμελητηρίου Θεσσαλονίκης, 1.269 βιοτεχνικές επιχειρήσεις διαγράφηκαν από το μητρώο του από τις αρχές του έτους έως και τα τέλη Αυγούστου, ενώ 988 ατομικές επιχειρήσεις έπαυσαν τις εργασίες τους το ίδιο χρονικό διάστημα. Αντιστοίχως, μόνο στο κέντρο της Αθήνας ο αριθμός έφτασε στις 2.374 επιχειρήσεις. Με στοιχεία από έρευνα του Ινστιτούτου Μικρών Επιχειρήσεων της Γενικής Συνομοσπονδίας Επαγγελματιών Βιοτεχνών- Εμπόρων Ελλάδας, αναμένεται μέχρι το τέλος του έτους ο αριθμός των λουκέτων να φτάσει στις 67.000 θέσεις απασχόλησης (εργοδότες, αυτοαπασχολούμενοι, μισθωτοί), δηλαδή μείωση κατά 14,2% σε σχέση με πέρσι, ενώ συνολικά στην τετραετία 2009-12 η μείωση εκτιμάται σε 29,7%. Όσες επιχειρήσεις καταφέρουν να επιβιώσουν, θα το κάνουν σε βάρος των εργαζομένων, με περαιτέρω μειώσεις μισθών ή ωρών απασχόλησης.

Οι στρατιωτικές δαπάνες του ρωσικού προϋπολογισμού το 2013 θα αυξηθούν κατά 25,8%, σε σύγκριση με το 2012, σύμφωνα με τον σχεδιασμό του υπουργείου Οικονομικών. Τα ποσά θα φθάσουν τα 2,3 τρις ρούβλια (59 δις ευρώ). Επίσης, «για την εθνική ασφάλεια και την προστασία της δημόσιας τάξης» τα κονδύλια ανέρχονται σε 58 δις ευρώ, αύξηση 9% συγκριτικά με το 2012. Παράλληλα, προβλέπεται να μειωθούν οι δαπάνες για την υγεία και την παιδεία. Όσον αφορά την υγεία, σχεδιάζεται η μείωση δαπανών της τάξης του 8,7% (ή 12,7 δις ευρώ), ενώ για την παιδεία η μείωση αναμένεται να είναι 2,8% (ή 15 δις ευρώ) το 2013. Η αύξηση των στρατιωτικών δαπανών και ειδικότερα ο εκσυγχρονισμός της ναυτικής δύναμης της Ρωσίας προκαλεί ανησυχία στις ΗΠΑ και τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, δεδομένης και της τεταμένης κατάστασης στην Συρία, που σηματοδοτεί μια νέα φάση στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς, με τεράστιους κινδύνους για τους λαούς και την ανθρωπότητα.

ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Κυβέρνηση σωτηρίας των τραπεζιτών

Μετά το μέγα σκάνδαλο του Μνημονίου και της ανακεφαλαιοποίησης των ιδιωτικών τραπεζών με χρήματα του ελληνικού λαού, η τρικομματική κυβέρνηση χάρισε την Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδας (ΑΤΕ) στην Τράπεζα Πειραιώς του Σάλλα!

Το ξεπούλημα της Αγροτικής Τράπεζας

Στις 27 Ιούλη «αποφασίστηκε» και ανακοινώθηκε η πώληση της ΑΤΕ. Την ίδια μέρα, κατατέθηκαν και ανοίχθηκαν οι προσφορές, έγινε η επιλογή της Πειραιώς και... υπογράφηκε η συμφωνία έναντι 95 εκ. ευρώ! Η Πειραιώς παίρνει την «καλή τράπεζα», δηλαδή καταθέσεις, εξυπηρετούμενα δάνεια και εμπράγματες εγγυήσεις ύψους 20 δις και τα ακίνητα της ΑΤΕ. Τα χρέη μένουν στην «κακή τράπεζα», που παραμένει στο Δημόσιο, το οποίο θα κάνει την εκκαθάρισή της. Οι μετοχές μένουν στην «κακή τράπεζα», οπότε όλοι οι μέτοχοι χάνουν τα λεφτά τους.

Η Πειραιώς λοιπόν πλήρωσε 95 εκ. ευρώ και πήρε: υποθήκες 20 δις, τα ακίνητα της ΑΤΕ που κοστίζουν 700 εκ., τις μετοχές της στην ΕΥΔΑΠ (το 12% του συνόλου) και στα Καταστήματα Αφορολόγητων Ειδών (7,6%), αξίας 57 εκ. ευρώ και 6,7 δις για την ανακεφαλαιοποίηση της ΑΤΕ, ενώ έχει πάρει ήδη 4,2 δις για την ανακεφαλαιοποίηση της ίδιας. Αυτά τα δις προέρχονται από τον ΕFSF (τον προσωρινό ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης), προστίθενται στο δημόσιο χρέος και φορτώνονται στην πλάτη του ελληνικού λαού. Αυτό το τεράστιο σκάνδαλο υλοποιήθηκε από τους αξιότιμους Υπουργό Οικονομικών Στουρνάρα και διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας Προβόπουλο, που κήρυσαν την ΑΤΕ σε πτώχευση και επέλεξαν και τη διαδικασία πώλησης και τον αγοραστή!

Έτσι ξεχάστηκαν οι... ρητές διαβεβαιώσεις Σαμαρά τον Ιούνιο πως η ΑΤΕ θα παραμείνει κρατική και θα ανακεφαλαιοποιηθεί με 7 δις, όπως και η προγραμματική συμφωνία των τριών κομμάτων, που απέκλειε το ξεπούλημά της και τελικά αποδείχτηκε... κουρελόχαρτο!

Οι επιπτώσεις στους αγρότες και στους εργαζόμενους

Η ιδιωτικοποίηση της ΑΤΕ σημαίνει την κατάσχεση της γης, των μηχανημάτων και των σπιτιών των αγροτών από την ιδιωτική τράπεζα, έναντι των δανείων που δεν μπορούν να αποπληρώσουν. Καμία ιδιωτική τράπεζα δεν πρόκειται να δείξει κοινωνική ευαισθησία και να ρυθμίσει χρέη ή να μειώσει επιτόκια. Αυτή η πολιτική οδηγεί στη συγκέντρωση της γης σε λίγα χέρια (τοϋφλικάδες, καπιταλιστικές εταιρείες) και τη μετατροπή των μικρομεσαίων αγροτών σε εργάτες γης, κολίγους, ανέργους. Θα ακολουθήσει η κατάρρευση κάθε ποιοτικού ελέγχου στο όνομα του κέρδους, ανοίγοντας τις πόρτες στα μεταλλαγμένα αγροτικά προϊόντα.

Ξεπουλούνται και οι θυγατρικές της ΑΤΕ (ΔΩΔΩΝΗ-γάλα, ΣΕΚΑΠ-καπνός, Ελληνική Βιομηχανία Ζά-

χαρης, ΕΛΒΙΖ-ζωοτροφές), που ήδη έχουν μεταφερθεί στο ΤΑΠΠΕΔ (το Ταμείο Ιδιωτικοποιήσεων που ελέγχεται από την τρόικα). Αυτό σημαίνει χαμηλότερες τιμές για τους παραγωγούς και ακριβότερες για τους καταναλωτές. Σε δεύτερη φάση, αν αγοραστούν και κλείσουν (το πιο πιθανό), θα σημάνει πλήρη καταστροφή καλλιέργειών, παραγωγών και περιοχών, ακόμα μεγαλύτερη εξάρτηση της χώρας από εισαγωγές και επιβάρυνση του εμπορικού ισοζυγίου.

Οι εργαζόμενοι της ΑΤΕ μεταφέρθηκαν στην Πειραιώς υπογράφοντας ατομικές συμβάσεις εργασίας. Δεν πρόκειται να πάρουν αποζημιώσεις από την ΑΤΕ, λόγω του πτωχευτικού κώδικα. Χάνουν όλη τους την προϋπηρεσία, δηλαδή αν αύριο απολυθούν από την Πειραιώς θα αποζημιωθούν χωρίς να υπολογίζονται τα χρόνια εργασίας τους στην ΑΤΕ. Οι συμβάσεις που υπέγραψαν είναι φυσικά πολύ χειρότερες από αυτές που είχαν. Δεν ξέρουν τι θα γίνει με τα ταμεία τους (εφάπαξ, υγείας, σύνταξης), τα οποία συγχωνεύτηκαν με το Ταμείο Εργαζομένων της Πειραιώς. Έτσι, κατακρεουργούνται κυριολεκτικά τα δικαιώματα των εργαζομένων της ΑΤΕ.

Μεγάλος αγώνας, μεγάλη προδοσία

Οι εργαζόμενοι της ΑΤΕ, παρά την επίθεση μέσα στο κατακαλόκαιρο, κινητοποιήθηκαν πανελλαδικά με μαζικές συνελεύσεις, περιφρουρημένες απεργίες, μεγάλες διαδηλώσεις στην Αθήνα. Όμως έπεσαν θύματα της ανίκανης ηγεσίας τους και των αυταπατών που είχαν. Η πλειοψηφία του Δ.Σ. του Σωματείου και της Ομοσπονδίας (που ελέγχονται από ΠΑΣΟΚ-ΝΔ) καθησύχαζε τους εργαζόμενους με τις δηλώσεις Βενιζέλου-Σαμαρά πως δεν θα πειραχτεί η ΑΤΕ. Όταν έσκασε η βόμβα αναγκάστηκαν να κηρύξουν απεργία, την οποία όχι μόνο δεν οργάνωσαν αλλά τη σαμποτάρανε συνειδητά. Δήλωναν πως μόλις πέσει το ποσοστό συμμετοχής στο 15% η απεργία θα κλείσει, ζητούσαν από τη συνέλευση άδεια να διαπραγματευτούν με τον Σάλλα μόνοι τους και όταν την πήραν έφεραν μηδέν αποτέλεσμα. Η Πειραιώς δεν τους έδωσε τίποτε. Ταυτόχρονα, έλεγαν σε συναδέλφους καλύτερα να υπογράψουν για να μη μείνουν άνεργοι, να συνεχίσουν με νομικά μέσα κ.α. Το αποκορύφωμα ήταν πως αθέτησαν την απόφαση της συνέλευσης «να μην υπογράψει κανένας εργαζόμενος τη νέα σύμβαση και να

λειτουργήσουν συλλογικά σαν σωματείο» και ανακοίνωσαν στην ιστοσελίδα του σωματείου πως «δεν μπορούν να έχουν κατηγορηματική θέση για το θέμα!» Οπότε άρχισαν να υπογράφουν κάποιοι εργαζόμενοι και το ζήτημα τελείωσε. Στη συνέχεια, το Δ.Σ. παρακάλεσε την Πειραιώς να δώσει νέα προθεσμία για να υπογράψουν όλοι οι εργαζόμενοι...

Σαν κερασάκι στην τούρτα ήρθε η επικράτηση του ΠΑΜΕ στην τελευταία συνέλευση, όπου έβαλε τον επικήδειο του αγώνα, κατηγορώντας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ για την ήττα και μην κάνοντας τίποτε άλλο. Αντιγράφουμε από το πλαίσιο της ΕΣΑΚ: «χαϊρετίζουμε τον δεκαήμερο απεργιακό αγώνα (...) είμαστε νικητές γιατί δείξαμε αντοχή (...) την πολιτική ευθύνη για την έκβαση του αγώνα έχει η πλειοψηφία του Δ.Σ. (...) με δική τους ευθύνη οδηγήθηκε το μεγαλύτερο μέρος των εργαζομένων στην υπογραφή των συμβάσεων. (...) Με βάση αυτό δεν ισχύει η απόφαση του Συλλόγου για μη υπογραφή των συμβάσεων. Μπαίνουμε ξανά στη δουλειά με το κεφάλι ψηλά, με τη δική μας θέληση και απόφαση, και συνεχίζουμε με άλλες μορφές τον αγώνα(!)». Παράλληλα σήσασαν από την ανακοίνωση την απόφαση της συνέλευσης για δίωρη στάση εργασίας.

Η ΕΣΑΚ (ΠΑΜΕ), αφού τίποτα δεν είχε να προσφέρει πέρα από απομονωμένες κομματικές κινητοποιήσεις διαφήμισης του ΚΚΕ, ανέλαβε να διαχειριστεί την ήττα, αρκούμενη σε κατηγορίες κατά των ΠΑΣΟΚ-ΝΔ για παραταξιακό όφελος και συνυπογράφοντας την παράδοση των εργαζομένων στα αρπακτικά της Πειραιώς, λίγες μόνο μέρες μετά την παράδοση της Χαλυβουργίας - πάντα με ψηλά το κεφάλι!

Οι προτάσεις αγωνιστών-εργαζομένων για συνέχιση των 24ωρων απεργιών - με συγκρότηση επιτροπής αγώνα, συμμαχία με άλλα σωματεία οργανισμών υπό ιδιωτικοποίηση, αγροτικούς συλλόγους, την κοινωνία συνολικά, πίεση σε ΟΤΟΕ, ΑΔΕ-ΔΥ, ΓΣΕΕ για κλιμάκωση και Γενική Απεργία - δεν μπόρεσαν να πλειοψηφήσουν. Ωστόσο, το μέτωπο της ΑΤΕ πρέπει να παραμείνει ζωντανό και να συμπορευτεί με τους εργαζόμενους σε ΕΛΤΑ, Ταχυδρομικό Ταμειντήριο, ΟΠΑΠ, θυγατρικές της ΑΤΕ, με όλους όσους επιδιώκουμε την ανατροπή των Μνημονίων ώστε να μπορέσουμε να επιβιώσουμε.

Α.Φ.

επίκαιρα...

Αγωνίζεσαι; Η αστυνομία «σε ξέρει»!

Ένα ακόμα περιστατικό αστυνομικής ασυδοσίας συνέβη στις 9/8, σε βάρος της Κ.Ζ., γιατρού στο Λαϊκό Νοσοκομείο, μέλους της Γενικής Συνέλευσης του Πανελληνίου Ιατρικού Συλλόγου και στελέχους της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Σύμφωνα με καταγγελία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενώ λίγο μετά το μεσημέρι η συναγωνίστρια οδηγούσε στην περιοχή της Λ. Αλεξάνδρας, ομάδα αστυνομικών την σταμάτησε δήθεν για εξακρίβωση στοιχείων που εξελίχτηκε σε έλεγχο στο αυτοκίνητό της. Στη συνέχεια και για περισσότερο από μία ώρα, οι αστυνομικοί έκαναν επίδειξη γνώσεων για την προσωπική της ζωή, ενώ απαξίωναν τη συνδικαλιστική δράση και την υπεράσπιση της δημόσιας υγείας, την αλληλεγγύη της στους μετανάστες και την πολιτική της ένταξη. Ενώ έμμεσα απειλούσαν πως «μετά τους μετανάστες, σειρά έχουν οι αριστεροί!»

Η αστυνομία και οι ειδικές συμμορίες της (Δίας, Δέλτα κ.λπ.) έχει αποθρασυνθεί, δρώντας όλο και πιο ανοιχτά ως τραμπούκικη συμμορία (είναι άλλωστε διαπιστωμένα και φωλιά χρυσαυγίτων). Η «επανακατάληψη των πόλεων» του Σαμαρά, τα ρατσιστικά πογκρόμ, η καλλιέργεια κλίματος διαρκούς φόβου, ο εκφασισμός της δημόσιας ζωής, δεν είναι παρά η προετομασία του αστικού κράτους για να καταφύγει στα πιο σκληρά, αντιδημοκρατικά, αυταρχικά μέτρα που θα χρειαστούν για τη σωτηρία του καπιταλιστικού συστήματος. Εχθρός δεν είναι μόνο οι μετανάστες, αλλά το εργατικό κίνημα, οι οργανώσεις και οι αγωνιστές του. Είναι δε πλέον παραπάνω από φανερό ότι αναβιώνουν οι πρακτικές των αλήστου μνήμης «ειδικών διευθύνσεων» της Ασφάλειας (συνδικαλιστικό, φοιτητικό κ.λπ.), για την παρακολούθηση και καταγραφή της δράσης αγωνιστών, ανοίγοντας τον δρόμο σ' έναν θανάσιμο κίνδυνο.

Με αγώνες στο δρόμο, πρέπει να κόψουμε τη φόρα σ' αυτό το καθεστώς «έκτακτης ανάγκης» που θέλουν να επιβάλλουν, οργανώνοντας τη μαζική αυτοάμυνα του κινήματος.

«Ειδικές Οικονομικές Ζώνες» προ των πυλών

Εξέκριναν στη Βουλή οι συζητήσεις για την δημιουργία ειδικών οικονομικών ζωνών (ΕΟΖ). Σύμφωνα με τον υπουργό Ανάπτυξης Μάνο Χατζηδάκη, το θέμα έχει ήδη συζητηθεί με την Κομισιόν και προετοιμάζεται το έδαφος ώστε η κυβέρνηση να ζητήσει άδεια για να πάρει πρωτοβουλία σ' αυτή την κατεύθυνση. Και ο ίδιος ο Σαμαράς, κατά τη διάρκεια της Συνόδου Κορυφής στις 23/6, ανέπτυξε τη θέση της ελληνικής κυβέρνησης για τη δημιουργία ΕΟΖ στη χώρα. Παράλληλα, το ΕΒΕΑ (Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Αθηνών), περίφημο για τις ανεργατικές δηλώσεις και απαιτήσεις του, έχει επανειλημμένως ζητήσει τη δημιουργία τέτοιων ζωνών στις παραμεθόριες και «προβληματικές» περιοχές, ενώ πολλοί τοπικοί φορείς, όπως επιμελητήρια και η Περιφερειακή Ένωση Δήμων Ηπείρου έχουν αναθέσει ήδη μελέτες για τη βιωσιμότητα μιας τέτοιας ζώνης στην περιοχή τους.

Κάνοντας μια σύντομη σύγκριση διεθνώς, οι Κινέζοι εργάζονται στις ΕΟΖ της χώρας τους με 40 δολάρια (32 ευρώ) τον μήνα, ενώ σε όλα τα μέρη του κόσμου - από την Κίνα, την Ινδία και την Πολωνία έως το Μπανγκλαντές, το Κονγκό και τη Βόρεια Κορέα - οι ΕΟΖ λειτουργούν με το ίδιο εργασιακό και φορολογικό καθεστώς: κάτεργο για τους εργαζόμενους και παράδεισος για τους καπιταλιστές.

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία για το ρόλο που θα παίξουν οι ΕΟΖ και στην Ελλάδα, για την παραπέρα ραγδαία μείωση των μισθών, την εξαφάνιση των συλλογικών συμβάσεων, την γενίκευση των ελαστικών, «δουλικών» σχέσεων εργασίας, την κατάργηση κάθε προστασίας της εργασίας και κάθε εργατικού δικαιώματος, την πάταξη του συνδικαλισμού, την πλήρη ασυδοσία των καπιταλιστών απέναντι στην εργατική τάξη. Οι εργαζόμενοι και η νεολαία πρέπει να κινητοποιηθούμε ενωτικά, μαζικά, αποφασιστικά, με απεργίες, διαδηλώσεις και καταλήψεις, για ν' αποτρέψουμε αυτά τα σύγχρονα κάτεργα, που μαζί με τα Μνημόνια και βάρβαρα μέτρα μας μετατρέπουν σε σύγχρονους δουλοπάροικους.

Συνάντηση Τσίπρα με τον πρόεδρο του Ισραήλ Πέρες

Αιφνιδιαστική συνάντηση του Αλέξη Τσίπρα με έναν από τους σημαντικότερους ηγέτες του σιωνιστικού καθεστώτος και σημερινό πρόεδρο του Ισραήλ Σιμόν Πέρες πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα στις 6 Αυγούστου. Η συνάντηση αυτή προκαλεί ερωτηματικά, ενώ οι σχετικές δηλώσεις εκπροσώπων του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. ήταν αντιφατικές.

Η επίσημη ανακοίνωση από το μέλος του Πολιτικού Γραφείου του Συνασπισμού, υπεύθυνο για την εξωτερική πολιτική και άμυνα, Κώστα Ήσυχου στην «Αυγή» στις 15/8 έδωσε ουσιαστικά στοιχεία για τη συζήτηση που έγινε στη συνάντηση. Σύμφωνα λοιπόν με την ανακοίνωση, ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι αντίθετος με την ανάπτυξη διακρατικών σχέσεων με το Ισραήλ σε τομείς όπως το εμπόριο, ο τουρισμός κ.τ.λ., αφού βέβαια τονίστηκε η διαφωνία για την οποιαδήποτε μορφής αμυντική και στρατιωτική συνεργασία. Μια ισχυρά φιλειρηνική πολιτική, σύμφωνα με την ανακοίνωση, θα φέρει τη χώρα μας στο επίκεντρο αναβάθμισης διακρατικών σχέσεων στους τομείς της ενέργειας, της ναυτιλίας και της ναυπηγοεπισκευαστικής δομής. Πρόκειται για έναν ελπιδοφόρο δρόμο, που η ριζοσπαστική αριστερά οφείλει να βαδίσει, καταλήγει η ανακοίνωση. Είναι δηλαδή αναγκαίο να αναπτύξουμε διακρατικές σχέσεις με το Ισραήλ και μάλιστα συνομιλώντας για αυτές με έναν σφαγέα αγωνιστών, φτωχών και καταπιεσμένων.

Χρειάζεται εδώ να υπενθυμίσουμε σύντομα το ιστορικό του Σιμόν Πέρες για να καταλάβουμε καλύτερα ποιος θα μεσολαβήσει για τις σχέσεις Ελλάδας-Ισραήλ. Ξεκίνησε δουλεύοντας για λογαριασμό ισραηλινών παραστρατιωτικών δυνάμεων, που πραγματοποίησαν την εθνικάθαρση των Παλαιστίνων το 1948. Συνέχισε κατέ-

χοντας διευθυντικές θέσεις στο Υπουργείο Άμυνας και θεωρείται ο σημαντικότερος παράγοντας ανάπτυξης του πυρηνικού προγράμματος του Ισραήλ, που κατέληξε στην παραγωγή όπλων μαζικής καταστροφής. Έχει διατελέσει τρεις φορές πρωθυπουργός, έχει συμμετάσχει ως υπουργός σε 12 κυβερνήσεις, ενώ από το 2007 είναι πρόεδρος του Ισραήλ. Να σημειώσουμε ότι είναι ο βασικός υπεύθυνος για τη σφαγή στην Κανά (περίπου 120 άμαχοι νεκροί) και τις σφαγές στη Γάζα (πάνω από 1200 νεκροί, ενώ ακόμα και σήμερα εκατοντάδες αγωνιστές βρίσκονται φυλακισμένοι υπό αντίξοες συνθήκες). Εδώ και 45 χρόνια κρατάει τον παλαιστινιακό πληθυσμό υπό κατοχή, εξυπηρετώντας όλες τις επεμβάσεις των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην περιοχή. Θα αναπτύξουμε δηλαδή σχέσεις που θα βοηθήσουν στην ανάπτυξη της χώρας μας, έχοντας ταυτόχρονα και μια φιλειρηνική πολιτική, με έναν αιμοσταγή κυριολεκτικά δολοφόνο!!!

Η βουλευτής του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Ρένα Δούρου, σε άρθρο της στην «Αυγή», του έπλεξε το εγκώμιο, σημειώνοντας ότι εξέφραζε την αριστερή εκδοχή της ισραηλινής πολιτικής σκηνής, υπενθυμίζοντάς μας ότι έχει βραβευτεί και με το Νόμπελ Ειρήνης!!! Τις σχέσεις βέβαια που θέλει να δημιουργήσει ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. έχει προλάβει να αναπτύξει η κυβέρνηση-συμμορία του Σαμαρά. Πιο συγκεκριμένα, ετοιμάζεται συνεργασία στον τομέα της γεωργίας και των νέων τεχνολογιών, καθώς και εκμετάλλευση υδάτινων πόρων για παραγωγή αγροτικών προϊόντων και τη διανομή τους στις διεθνείς αγορές και στο Ισραήλ. Στόχος των σιωνιστών επιχειρηματιών είναι η Δημόσια Επιχείρηση Αερίου, καθώς θεωρεί-

ται σίγουρη η εκμετάλλευση τυχόν ελληνικών κοιτασμάτων, αλλά και για να τη μετατρέψουν σε ενδιάμεσο για τη μεταφορά ισραηλινού φυσικού αερίου προς την Ευρώπη. Οι Ισραηλινοί θέλουν επίσης συνεργασία για ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, έρευνες για πετρέλαιο, μεταφορά ηλεκτρικής ενέργειας μέσω υποθαλάσσιου καλωδίου και αμυντική συνεργασία, προσφέροντας στην ελληνική αστική τάξη πλαστικές σφαίρες, δακρυγόνα-χημικά, μεταφορά σχεδίων αντιμετώπισης Παλαιστινίων σε διαδηλώσεις και έλεγχο μετανάστευσης στα σύνορα. Το Διακυβερνητικό Υπουργικό Συμβούλιο Συνεργασίας θα αναλάβει ακόμη πιο ενεργό ρόλο για να οικοδομηθεί η σχέση Ελλάδας-Ισραήλ.

Το γεωπολιτικό περιβάλλον της Ελλάδας απασχολεί άμεσα τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τις ουρές τους, όπως το Ισραήλ. Τις σχέσεις αυτές δεν θέλει να τις χαλάσει ούτε ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. και αυτό είναι λογικό, μιας και δεν θέλει να έρθει σε ρήξη με την πολιτική του παγκόσμιου και τον ντόπιου αστικού μπλοκ εξουσίας. Ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α. θέλει να παίξει το ρόλο του συμπλιωτή ανάμεσα στην αστική και την εργατική τάξη, για αυτό θέλει να οικοδομήσει και σχέσεις με δολοφονικές κυβερνήσεις όπως του Ισραήλ, πιστοποιώντας βέβαια ότι οι σχέσεις αυτές θα είναι φιλειρηνικές!

ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ

Το ξεπούλημα ενός μεγαλειώδους αγώνα από το ΚΚΕ

Η λιβανέζικη ιδιοκτησία του ιστορικού ναυπηγείου Σκαραμαγκά, του μεγαλύτερου στην Ανατολική Ευρώπη, ανακοίνωσε στα μέσα Απρίλη, φυσικά με την πλήρη στήριξη της κυβέρνησης, την εφαρμογή εκ περιτροπής εργασίας για τους 1.009 εργαζόμενους: 810 θα δουλεύουν μόλις μια μέρα την εβδομάδα και οι υπόλοιποι δύο. Προσθέτονα και την καθυστέρηση δεδουλευμένων πέντε μηνών καθώς και των επιδομάτων αδειάς, έχουμε την επιβολή ενός σύγχρονου δουλεμπορίου. Ταυτόχρονα, η διοίκηση των ναυπηγείων έκλεισε τη μονάδα τροχαίου υλικού (τρένων), απολύοντας 170 εργαζόμενους, στους οποίους δεν είχαν καταβληθεί τα δεδουλευμένα δύο μηνών.

Η πρόταση αυτή έρχεται σα φυσική συνέχεια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών των προηγούμενων κυβερνήσεων, που κατέληξαν στην «αποκρατικοποίηση» του ναυπηγείου και την παράδοση του στη λιβανέζικη διαχείριση, μέσω μιας κατάπτυστης σύμβασης. Μετά την απόφαση της κυβέρνησης να εκποιήσει τα περιουσιακά στοιχεία του εμπορικού τμήματος του ναυπηγείου (είναι κλειστό από τον Σεπτέμβριο του 2010 με απόφαση της Ευρ. Ένωσης), διαδικασία που ήδη είναι σε εξέλιξη, οι εργαζόμενοι βρίσκονται αντιμέτωποι με τον κατακερματισμό και τη συρρίκνωση του ναυπηγείου, ακόμα και με λουκέτο. Άλλη μια κεντρική παραγωγική μονάδα στην Ελλάδα, και μάλιστα με στρατηγική σημασία, διαλύεται.

Οι εργαζόμενοι ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις τους αρχές Μαΐου με Γενικές Συνελεύσεις, απεργίες και διαδηλώσεις σε υπουργεία. Οι παρατάξεις όμως ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, που πλειοψηφούν στη διοίκηση του σωματείου των ναυπηγείων «Η Τρίαινα», φρόντισαν να κλείσουν αυτό τον κύκλο αγώνων και προσπάθησαν να «μαντρώσουν» τους εργαζόμενους μέσα στο ναυπηγείο, με απόφαση για απεργία κάθε Δευτέρα! Οι παρατάξεις αυτές, αφού πρώτα με την στάση τους άνοιξαν τον δρόμο στην ιδιωτικοποίηση του ναυπηγείου και τη μετατροπή του σε κάτεργο, προσπαθούν να υπονομεύσουν με κάθε τρόπο τω αγώνα καλλιεργώντας ανάμεσα στ' άλλα και την αυταπάτη πως η κυβέρνηση μπορεί να δώσει λύση και ότι υπάρχουν και... «φερέγγυοι» επιχειρηματίες! Ταυτόχρονα η πλειοψηφία αυτών των παρατάξεων προβάλλει σαν μοναδική λύση τη δημιουργία του «Ενιαίου Φορέα Ναυπηγικής Βιομηχανίας» υπό τον έλεγχο κάποιου «υγιή» επιχειρηματία. Είναι ευκολονόητο όμως πως πίσω από αυτή την πρόταση, κρύβονται συγχωνεύσεις ναυπηγείων με λουκέτα, μαζικές απολύσεις και πιο λυσσαλέες αντεργατικές επιθέσεις.

Υπό το βάρος των γενικότερων εξελίξεων, δηλαδή της πολιτικής και κυβερνητικής κρίσης που αποδυνάμωσε ΠΑΣΟΚ-ΝΔ και τις συνδικαλιστικές τους παρατάξεις, αλλά και των αγωνιστικών διαθέσεων των εργαζομένων που οδηγούνται στην εξαθλίωση, οι ξεπουλημένες αυτές ηγεσίες αναγκάστηκαν να κηρύξουν τη συνέχιση κάποιων κινητοποιήσεων, με επαναλαμβανόμενες αλλά όχι συνεχόμενες 24ωρες απεργίες, με πορείες και συγκεντρώσεις έξω από το Υπ. Εργασίας. Επίσης πραγματοποιήθηκε και τριμερής συνάντηση ανάμεσα στους εκπροσώπους του σωματείου, της διοίκησης και του υφυπουργού Εργασίας, έχοντας σαν αιτήματα την απόσυρση του σχεδίου για εκ περιτροπής εργασία, κάτι που οι εκπρόσωποι της διοίκησης απέρριψαν. Οι εργαζόμενοι διαμηνύουν πως θα συνεχίσουν τον αγώνα τους.

Οι εργαζόμενοι στα ναυπηγεία Σκαραμαγκά πρέπει να αναλάβουν στα χέρια τους την οργάνωση του αγώνα, συνδέοντας τον με τη κατάσταση που επικρατεί και στα υπόλοιπα ναυπηγεία αλλά και σ' όλη την κοινωνία. Πρέπει να απαιτήσουν μέσα από τους αγώνες τους, σε συμπάραταξη με όλη την κοινωνία, την κρατικοποίηση των ναυπηγείων υπό εργατικό έλεγχο και τη διαγραφή του χρέους, χρησιμοποιώντας κάθε προωθημένη μορφή πάλης, από απεργία διαρκείας μέχρι και κατάληψη, για να σωθούν οι μισθοί και οι θέσεις εργασίας καθώς και να εξασφαλιστεί η επιβίωση των εργαζομένων.

Ναυπηγεία Σκαραμαγκά: Δουλεμπόριο με εκ περιτροπής εργασία

Τα ξημερώματα της 20ης Ιούλη, τα ΜΑΤ εισέβαλλαν ύπουλα και αιφνιδιαστικά στην Ελληνική Χαλυβουργία. Ευλοκόπησαν και συνέλαβαν 10 απεργούς που περιφρουρούσαν το εργοστάσιο και έβαλαν μέσα μερικούς απεργοσπάστες. Στις 28 Ιούλη, στη συνέλευση του επιχειρησιακού σωματείου και μετά από πρόταση του ΔΣ αποφασίστηκε με μεγάλη πλειοψηφία η αναστολή της απεργίας μετά από 272 μέρες.

Η ηρωική αυτή απεργία αποτελεί πλέον σημείο αναφοράς. Οι εργάτες απεργούσαν εδώ και εννιά μήνες αντιστεκόμενοι στα σχέδια του ιδιοκτήτη Μάνεση, που αφού έχει βγάλει τεράστια κέρδη τα τελευταία χρόνια, ήθελε να επιβάλλει απολύσεις, μειώσεις μισθών, μερική απασχόληση.

Δυστυχώς, όμως, αυτή η τεράστια ευκαιρία οδηγήθηκε σε ήττα ή και ξεπουλήθηκε από την ηγεσία του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, που ουσιαστικά έλεγε το ΔΣ του Σωματείου και ήταν επικεφαλής του αγώνα. Η τελευταία ανακοίνωση των χαλυβουργών καθρεφτίζει την πολιτική και τις θέσεις του ΚΚΕ. «Το ΔΣ... παίρνοντας υπόψη τη νέα κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, την ανάγκη να συνεχίσουμε να δίνουμε τη μάχη συγκροτημένα, οργανωμένα, προτείνει την αναστολή αυτής της μορφής του αγώνα».

Το ΚΚΕ χρησιμοποίησε τον αγώνα μόνο για εκλογικούς λόγους, γι' αυτό και λίγες μέρες μετά τις εκλογές «συνειδητοποίησε» ότι «... ένα μικρό τμήμα της εργατικής τάξης δεν μπορεί να τα βάλει με

όλο τον κρατικό μηχανισμό, να ανατρέψει την κατάσταση, αν συνολικά η εργατική τάξη δεν ακολουθήσει τον δρόμο των χαλυβουργών, αν δεν αλλάξουν οι γενικότεροι πολιτικοί συσχετισμοί και στο εργατικό κίνημα».

Για το ΚΚΕ, λοιπόν, το τεράστιο κύμα αγώνων της προηγούμενης περιόδου, η κατάρρευση των αστικών-μνημονιακών δυνάμεων, που έφεραν στην επιφάνεια οι δύο εκλογικές αναμετρήσεις, δεν δείχνουν μια μετατόπιση των συσχετισμών υπέρ των εργαζομένων, αλλά ακριβώς το αντίθετο. Για το ΚΚΕ άλλωστε οι συσχετισμοί μετριούνται μόνο σε εκλογικά ποσοστά και βουλευτικές έδρες.

Επίσης, παρά την φρασεολογία ότι «κανένας πραγματικός αγώνας δεν γίνεται χωρίς θυσίες, ακόμα και νεκρούς», στην πρώτη ουσιαστική ανάγκη σύγκρουσης με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς, το ΚΚΕ φυγομάχησε, αποφεύγοντας κάθε προσπάθεια ανακατάληψης του εργοστασίου.

Αυτή η ηττοπαθής και κοντόφθαλμη στάση συμπάρεσυρε τους απεργούς, ενώ η τακτική περιχαράκωσης του αγώνα από το ΚΚΕ ήταν εμφανής από την αρχή. Η δυναμική της απεργίας σπαταλήθηκε και αυτή εγκλωβίστηκε γύρω από τον εαυτό της, επιτρέποντας στον Μάνεση –με την αλαστή συνεργασία των κρατικών μηχανισμών και της τρικομματικής κυβέρνησης– να αντεπιτεθεί μέσα στο κατακαλόκαιρο. Η περιχαράκωση δεν άφηνε περιθώρια συντονισμού με άλλους αγώνες, παρόλο που υπήρξαν πολλές ευκαιρίες και το κίνημα αλληλεγγύης ήταν πρωτοφα-

νές. Έτσι, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών κ.λπ. (για την ΓΣΕΕ δεν γίνεται καν λόγος, δεν επισκέφτηκε καν τους απεργούς) δεν δέχθηκε καμία σοβαρή πίεση απ' τα κάτω για να προχωρήσει σε άπλωμα του αγώνα με απεργίες κλαδικές, τοπικές ή γενικές.

Τέλος, σε καμία φάση δεν αναδείχθηκε η εθνικοποίηση του εργοστασίου χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο, ως μόνη λύση, ως συγκεκριμένο βήμα για το ξεπέρασμα του κατακερματισμού των αγώνων και την ανάπτυξη μιας εργατικής διεξόδου στην κρίση, μέσα από την εθνικοποίηση των μεγάλων επιχειρήσεων και τομέων-κλειδιών της οικονομίας.

Η ευκαιρία που χάθηκε δεν θα είναι η τελευταία για τους εργάτες ν' αναμετρηθούν με τ' αφεντικά και το κράτος τους. Το ζήτημα της ανάδειξης μιας πρωτοπορίας με αποφασιστική και αποτελεσματική πολιτική, που θα ξεπερνά τ' αδιέξοδα του ΚΚΕ και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, γίνεται έτσι ακόμα πιο επείγον.

Φοιτητές

Δίδακτρα και αλλαγές στο νόμο Διαμαντοπούλου

Μέσα στο καλοκαίρι ψηφίστηκε μια σειρά αλλαγών στο νόμο Διαμαντοπούλου, ενώ ήδη προγραμματίζονται και νέες, που θα επηρεάσουν αποφασιστικά το μέλλον της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Οι ψηφισμένες τροποποιήσεις αφορούν κυρίως τη διοικητική λειτουργία των ιδρυμάτων. Αξίζει να υπενθυμίσουμε ότι αυτό ήταν το κομμάτι που πρόβαλλαν σχεδόν αποκλειστικά η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και τα ΜΜΕ, προκειμένου να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη από τους πραγματικούς στόχους του νόμου, παρουσιάζοντάς τον σαν ένα νόμο που χτυπάει τις συντεχνίες των πρυτάνεων. Οι αλλαγές αυτές στοχεύουν τώρα στη συμμαχία της τρικομματικής συγκυβέρνησης με ένα μεγαλύτερο κομμάτι καθηγητών (των υψηλότερων βαθμίδων κυρίως) και στην κάμψη κάποιων «αναστολών» της ΔΗΜΑΡ, προκειμένου να προχωρήσουν ευκολότερα στην εφαρμογή των κύριων σημείων του νόμου και στην ψηφισή νέων μέτρων.

Συγκεκριμένα, οι αλλαγές είναι:

α) Η θητεία των πρυτάνεων μπορεί να παραταθεί μέχρι και το 2014, ασκώντας τις αρμοδιότητές τους σύμφωνα με τον ισχύοντα νόμο. Τα νέα συμβούλια διοίκησης πρέπει να συγκροτηθούν μέσα στο 2012.

β) Η θητεία των συγκλητών παρατείνεται μέχρι το τέλος του 2012 και έχουν την αρμοδιότητα να εγκρίνουν τους προϋπολογισμούς των ιδρυμάτων, αντί του Συμβουλίου Διοίκησης που προέβλεπε ο νόμος.

γ) Μετατίθεται στις πρυτανικές αρχές η ευθύνη της διοργάνωσης των εκλογών για τα μέλη του Συμβουλίου Διοίκησης.

δ) Καθιερώνεται η δυνατότητα επιστολικής ή και ηλεκτρονικής ψήφου για την εκλογή των μελών του Συμβουλίου Διοίκησης. Σε περίπτωση που δεν γίνουν εκλογές ούτε με αυτούς τους τρόπους, τα μέλη του Συμβουλίου θα αναδειχθούν με

κλήρωση μεταξύ των υποψηφίων.

στ) Το Τμήμα, κι όχι η Σχολή όπως προβλεπόταν στον νόμο, αποτελεί τη βασική εκπαιδευτική και ακαδημαϊκή μονάδα.

ζ) Ο κοσμήτορας εκλέγεται από τους διδάσκοντες της Σχολής με άμεση, μυστική και καθολική ψηφοφορία. Στην αρχική μορφή του νόμου ο κοσμήτορας διοριζόταν από το Συμβούλιο Διοίκησης.

η) Ενισχύονται οι αρμοδιότητες της Συγκλήτου, που θα είναι αρμόδια για τη διασύνδεση του ιδρύματος με την κοινωνία.

Όπως φαίνεται και από την ευκολία με την οποία οι ίδιες πολιτικές δυνάμεις που ψήφισαν αυτόν τον νόμο ανααιρούν τώρα βασικές - σύμφωνα με τα λεγόμενά τους - πτυχές του, η ουσία του βρίσκεται αλλού, δηλαδή στο κόστος λειτουργίας. Πράγματι, μερικά από τα πιθανά μέτρα του πακέτου των 11,5 δις που αφορούν την τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι:

α) Επιβολή διδάκτρων. Αυτό αναμένεται να γίνει άμεσα, καθώς είναι η πρώτη φορά που κυβέρνηση κάνει λόγο για αυτό το μέτρο τόσο ξεκάθαρα. Ακόμα κι αν στην αρχή επιβληθούν μόνο στους φοιτητές που έχουν ξεπεράσει την κανονική διάρκεια σπουδών, είναι σίγουρο ότι γρήγορα θα γενικευτούν και θα ξεπεράσουν το ποσό των 200 ευρώ για σπουδαστές ΤΕΙ και 300 ευρώ για σπουδαστές ΑΕΙ ετησίως, για τα οποία κάνουν λόγο τα σημερινά σενάρια.

β) Επαναφορά του σχεδίου «Αθηνά» ή «Καλλικράτης στην εκπαίδευση» με στόχο τη μείωση των τμημάτων τουλάχιστον κατά 200 (από σύνολο 500). Με δεδομένο ότι ο στόχος είναι να εξοικονομηθούν 350 εκατομμύρια ευρώ, είναι σίγουρο ότι οι καταργήσεις και συγχωνεύσεις θα αφορούν το σύνολο των ΑΕΙ και ΤΕΙ, και όχι απλά κάποια περιφερειακά.

Αυτά τα μέτρα, σε συνδυασμό με την «αιμορραγία» των ταμείων των ιδρυμάτων μετά το κούρεμα των αποθεματικών τους κατά 80-90% και τη νέα μεγάλη

περικοπή που ετοιμάζεται στην ήδη μειωμένη κατά 50% χρηματοδότηση, δημιουργούν μια τραγική κατάσταση. Επίκειται η κατάρρευση των λειτουργιών πολλών ιδρυμάτων, τόσο σε εκπαιδευτικό όσο και σε λειτουργικό επίπεδο (θέρμανση, ηλεκτροδότηση, συντήρηση, καθαριότητα, σίτιση και στέγαση φοιτητών). Ενδεικτικά μέσα στο καλοκαίρι η ΔΕΗ έκοψε την ηλεκτροδότηση στο ΑΠΘ, λόγω χρεών ύψους 5 εκατομμυρίων ευρώ. Με λίγα λόγια, έχουμε μπροστά μας την «άτακτη χρεοκοπία» της εκπαίδευσης, μια κατάσταση έκτακτης ανάγκης εντελώς πρωτόγνωρη για τους φοιτητές.

Αυτή την κατάσταση οφείλει να εξετάσει προσεχτικά το φοιτητικό κίνημα για να μπορέσει να αντιμετωπίσει την επερχόμενη κατάρρευση, καταρχήν για τη διάσωση δικαιωμάτων, όπως η στέγαση στις φοιτητικές εστίες και η σίτιση στις λέσχες (που όπως φαίνεται θα είναι από τους πρώτους στόχους της κυβέρνησης), για τη μη επιβολή διδάκτρων (που θα σημάδωνουν την οριστική εγκατάλειψη των σπουδών από μια μεγάλη μάζα φοιτητών) και για να μην κλείσουν σχολές και τμήματα. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει ταχύτατα να απαντήσει με δυναμικές κινητοποιήσεις, που να ξεπερνούν κατά πολύ αυτές του παρελθόντος, ξεκινώντας από τη διαδήλωση της ΔΕΘ, ενώ ακόμη και σε τοπικό επίπεδο, όπου εμφανίζονται αυτά τα ζητήματα πρέπει να σχηματιστούν επιτροπές, που θα συσπειρώνουν τους φοιτητές αλλά και τους εργαζόμενους των ιδρυμάτων προκειμένου να μπλοκαρισθεί η επίθεση. Το κυριότερο όμως είναι το φοιτητικό κίνημα να παλέψει ενάντια στη συνολική πολιτική της κυβέρνησης, που οδηγεί στη διάλυση του πανεπιστημίου, να συνδεθεί με το εργατικό κίνημα και να γίνει ο πυροδότης μιας εξέγερσης που θα γκρεμίσει αυτή τη μνημονιακή συμμορία, αλλά και θα προσπαθήσει να επιβάλλει συνολικές και ριζικές λύσεις για τα συμφέροντα των εργαζομένων και της νεολαίας. Κάθε άλλη προσπάθεια για τη διατήρηση απλά και μόνο της σημερινής κατάστασης στα πανεπιστήμια θα έχει αθροιστικά αποτελέσματα και σίγουρα αναστρέψιμα, αφού το βάθεμα της κρίσης επιβάλλει νέα μεγαλύτερα κύματα επίθεσης. Η ΣΣΠ, με την έναρξη της ακαδημαϊκής χρονιάς, θα ξεκινήσει μια πλατιά καμπάνια ενημέρωσης των φοιτητών και θα κατευθυνθεί προς τη διενέργεια συνελύσεων και το σχηματισμό επιτροπών δράσης.

■ Πάννης Σ.

Από την δράση μας

ΣΤΟ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

η δημόσια εκπαίδευση και οι εκπαιδευτικοί

Πριν ακόμα αρχίσει η νέα σχολική χρονιά, η λαίλαπα του μνημονίου απειλεί να μην αφήσει τίποτα όρθιο από ό,τι έχει απομείνει από τη δημόσια παιδεία. Το πρώτο μεγάλο χτύπημα αφορά τη διαρκή αποψίλωση των σχολείων από εκπαιδευτικό - και όχι μόνο - προσωπικό. Τη στιγμή που πάνω από 5.000 εκπαιδευτικοί βγήκαν φέτος στη σύνταξη, η μαύρη κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ προκαλεί, με τον αστειό αριθμό των 225 μόνιμων διορισμών αθροιστικά για πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Χαρακτηριστικό είναι ότι διορίζονται μόλις πέντε (αριθμός 5) δάσκαλοι, ενώ δεν τηρείται καν η μνημονιακή αναλογία μία πρόσληψη για κάθε δέκα αποχωρήσεις!! Παράλληλα, μειώνονται και οι προσλήψεις αναπληρωτών από 15.000 περίπου πέρυσι σε 12.500, ενώ ακόμα και οι αναπληρωτές που προσλαμβάνονται με अपαράδεκτο εργασιακό καθεστώς μέσω των ευρωπαϊκών κονδυλίων του ΕΣΠΑ μειώνονται από 4.500 σε 4.000. Το αποτέλεσμα θα είναι, σύμφωνα με εκτιμήσεις των ομοσπονδιών των εκπαιδευτικών (ΔΟΕ και ΟΛΜΕ), 3.000 κενά στη δευτεροβάθμια και από 7.000 έως 10.000 κενά στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Η πολιτική αυτή στοχεύει συστηματικά στο να ανοίξει το δρόμο για συμπτήσεις τμημάτων (όπου θα στοιβάζονται 30 και πλέον μαθητές), νέους γύρους κλεισίματος και συγχωνεύσεων σχολείων και βέβαια, αν όχι άμεσα πάντως σίγουρα από τον χρόνο, αύξηση του ωραρίου διδασκαλίας των εκπαιδευτικών κατά τουλάχιστον μία ώρα, με ταυτόχρονη κατάργηση όλων των διατάξεων που μειώνουν το ωράριο ανάλογα με τα χρόνια υπηρεσίας.

Ο πιο θανάσιμος όμως κίνδυνος για τα σχολεία είναι η εγκληματική υποχρηματοδότηση, καθώς η ήδη από τα προηγούμενα χρόνια κουτσουρεμένη επιχορήγηση για την κάλυψη των στοιχειωδών λειτουργικών δαπανών μειώθηκε το 2012 περαιτέρω κατά 33% (όσον αφορά την πρώτη δόση). Η δεύτερη δόση δεν έχει καταβληθεί ακόμα, με αποτέλεσμα πολλά σχολεία να έχουν ανεξόφλητους λογαριασμούς και άλλα χρέη από την προηγούμενη χρονιά. Σε τραγική κατάσταση θα βρεθούν το χειμώνα πολλά σχολεία της βόρειας Ελλάδας και όχι μόνο, λόγω της αύξησης του φόρου στο πετρέλαιο θέρμανσης. Είναι φανερό ότι φέτος θα επιχειρήσουν να αναγκάσουν τους γονείς να πληρώνουν για να μπορέσουν να λειτουργήσουν στοιχειωδώς τα σχολεία!

Ένα άλλο εκρηκτικό πρόβλημα, ιδιαίτερα στην επαρχία, αφορά τη μεταφορά των μαθητών. Με το σχέδιο «Καλλικράτης», είχε μεταφερθεί στην αρμοδιότητα των - χρεοκοπημένων στη μεγάλη πλειονότητά τους - δήμων, που από καιρό έχουν δηλώσει αδυναμία να καλύψουν τις σχετικές δαπάνες. Η κυβέρνηση σκοπεύει να μεταφέρει το θέμα στις περιφέρειες, όμως οι περιφερειάρχες ζητούν επιπλέον επιχορήγηση για να ανταποκριθούν. Ο στόχος είναι οι νέες συμβάσεις που θα υπογραφούν με τους μεταφορείς να προβλέπουν ποσά μειωμένα κατά 17%, που είναι βέβαια εξαιρετικά αμφίβολο αν θα το δεχτούν οι τελευταίοι.

Για τους εκπαιδευτικούς, όλα τα παραπάνω συντελούν στη δραματική υποβάθμιση των συνθηκών της δουλειάς μας και έρχονται να προστεθούν στην ανελέητη επίθεση που δεχόμαστε, όπως όλοι οι εργαζόμενοι. Οι πενιχροί μισθοί, με τους νεοδιοριστούς να καλούνται να επιβιώσουν μακριά από τον τόπο κατοικίας τους με 640 ευρώ καθαρά, απειλούνται με νέες μειώσεις. Η εφεδρεία-απόλυση θα αφορά και χιλιάδες εκπαιδευτικούς από το καλοκαίρι του 2013, με βάση τις «υπεραριθμίες» που θα δημιουργηθούν από την αύξηση του ωραρίου και το μαζικό κλείσιμο σχολείων. Παρά τις διαβεβαιώσεις του Υπουργείου, είναι βέβαιο ότι η εφεδρεία θα συνδεθεί και με την καρμανιόλα της αξιολόγησης, η οποία θα αρχίσει να εφαρμόζεται από τις αρχές του 2013, ενώ τον Οκτώβρη θα ανακοινωθεί το πλαίσιο και τα κριτήρια διεξαγωγής της. Μαζί με το νέο πειθαρχικό δίκαιο των δημοσίων υπαλλήλων, την απειλή απόλυσης ακόμα και με απλή Ένορκη Διοικητική Εξέταση, το νομοσχέδιο για τη διοίκηση της εκπαίδευσης, η αξιολόγηση εντάσσεται στο νέο αντιδραστικό πλαίσιο λειτουργίας του σχολείου, με βασικό στόχο την τρομοκράτηση και τη διάσπαση των εκπαιδευτικών.

Όλοι οι εκπαιδευτικοί πρέπει να προετοιμαστούμε για να αντιμετωπίσουμε, μαζί με τους γονείς και τα παιδιά, μέσα και έξω από τα σχολεία, τις συνέπειες της επερχόμενης πλήρους κατάρρευσης του ελληνικού καπιταλισμού και της ανθρωπιστικής κρίσης που εξαπλώνεται ραγδαία. Πρέπει να αποτρέψουμε κάθε προσπάθεια να φορτωθούν οι γονείς και οι εκπαιδευτικοί το κόστος λειτουργίας των σχολείων, αλλά και να υπερασπίσουμε με κάθε τρόπο το δικαίωμα των παιδιών στη μόρφωση και κατ'επέκταση το μορφωτικό και πολιτιστικό επίπεδο της κοινωνίας, ακόμα και με οργάνωση εθελοντικών μαθημάτων.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, η Διδασκαλική Ομοσπονδία έχει κηρύξει απεργία για τις 12 Σεπτέμβρη, ενώ την προηγούμενη ημέρα, ημέρα του αγιασμού, καλεί σε συμβολικούς αποκλεισμούς των διευθύνσεων εκπαίδευσης σε όλη τη χώρα. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία εντάσσει αυτές τις κινητοποιήσεις στα συνθήματα της συντηρητικής λογικής και της απλής διαμαρτυρίας. Καθήκον δικό μας είναι να τις κάνουμε αφετηρία ενός αγώνα διαρκείας, για την υπεράσπιση της δημόσιας παιδείας, της δουλειάς μας και της αξιοπρέπειάς μας. Αυτός ο αγώνας πρέπει να δοθεί από εμάς τους ίδιους, χωρίς να περιμένουμε σωτήρες, σε συντονισμό με όλα τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας και θέτοντας στο προσκήνιο την επίλυση του κεντρικού πολιτικού προβλήματος: τη διαγραφή του χρέους και την απαλλαγή μας από τα μνημόνια και τους πολιτικούς υπηρέτες τους.

■ ANTEΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Βάρβαρο πογκρόμ κατά των μεταναστών

Είνα ξημερώματα της 4ης Αυγούστου όταν ΜΑΤ και ΟΠΚΕ παρατάσσονται δεξιά και αριστερά της αποβάθρας, την ώρα που φτάνει το τρένο από τη Θράκη στο σταθμό Λαρίσης. Απομονώνουν όποιον μετανάστη κατεβαίνει από το συρμό και όλους μαζί τους οδηγούν σε σειρά στην έξοδο του σταθμού. Κάπως έτσι ξεκίνησε η ευρείας κλίμακας επιχείρηση της ΕΛ.ΑΣ. με το κωδικό όνομα «Ξένιος Ζευς», με στόχους να «καθαριστεί» από τους «παράνομους» μετανάστες το ιστορικό κέντρο της Αθήνας, να απωθηθούν από τον Έβρο, ως ενίσχυση του φράχτη εκεί, να σφραγιστούν τα σύνορα και να απελαθούν στις χώρες προέλευσής τους. Στην επιχείρηση συμμετείχαν 4.500 αστυνομικοί (2.500 στον Έβρο και 2.000 στην πρωτεύουσα), τους οποίους πλαισίωσαν 1000 συνοριοφύλακες (700 πριν και 300 μετά την έναρξη του «Ξένιος Ζευς») και 30 ειδικά εκπαιδευμένοι σκύλοι. Το φασιστικό και ρατσιστικό τύπου πογκρόμ εναντίον των μεταναστών ήρθε για να μείνει, αφού όπως είπε ο εκπρόσωπος Τύπου της ΕΛ.ΑΣ., Χρήστος Μανούρας, δεν πρόκειται για μια επιχείρηση ρουτίνας (σκούπα), η οποία πραγματοποιείται για πρώτη φορά στην Ελλάδα, αλλά για ένα μόνιμο μέτρο, το οποίο θα συνεχιστεί σε βάθος χρόνου. Παράλληλα, η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Δημόσιας Τάξης αποφάσισε την επέκταση της επιχείρησης «Ξένιος Ζευς» και σε άλλα μεγάλα αστικά κέντρα, αρχής γενομένης από τις 18 Αυγούστου.

Τα αποτελέσματα της επιχείρησης, μέχρι και τις 26/8, σύμφωνα με τα επίσημα δελτία τύπου της αστυνομίας, είναι τα ακόλουθα:

- Προσήχθησαν 12.288 μετανάστες.

- Συνελήφθησαν 2.026 μετανάστες, γιατί δεν πληρούσαν τις νόμιμες προϋποθέσεις παραμονής στη χώρα.

- Ο «Ξένιος Ζευς» δεν αρκείται στην πάταξη της «παράνομης» μετανάστευσης αλλά και σε ευρύτερη έρευνα και έλεγχο για παραβατικές συμπεριφορές, εγκληματικές ενέργειες, φοροδιαφυγή κ.τ.λ., σε συνεργασία με την Οικονομική Αστυνομία, όπως προκύπτει από τα παρακάτω στοιχεία:

- Συνελήφθησαν 11 άτομα (μετανάστες και ημεδαποί) για παράνομη οπλοκατοχή, κατοχή ναρκωτικών ουσιών, παροχή καταλύματος σε μεγάλο αριθμό ατόμων και διευκόλυνση της παραμονής τους, καθώς και παρακώλυση κυκλοφορίας οχημάτων σε φωτεινούς σηματοδότες.

- Διενεργήθηκαν 165 έρευνες σε σπίτια, παρουσία εισαγγελικών λειτουργιών.

- Ελέγχθηκαν 123 καταστήματα υγειονομικού ενδιαφέροντος, εμπορικά και παροχής υπηρεσιών.

- Βεβαιώθηκαν 64 φορολογικές παραβάσεις.

- Εντοπίστηκαν 3 αποθήκες με περίπου 3 εκατομμύρια προϊόντα και είδη παρεμπορίου.

- Ελέγχθηκαν 33 οίκοι ανοχής και συνελήφθησαν 69 άτομα (αλλοδαποί και ημεδαποί) για παραβάσεις περί ηθών.

- Προσήχθησαν από υπαίθριους χώρους 195 εκδιδόμενες γυναίκες (αλλοδαπές και ημεδαπές), σε βάρος των οποίων υποβλήθηκαν ισάριθμες μηνύσεις. Από αυτές 10 βρέθηκαν θετικές στον ιό HIV.

- Η τριτοκλήνη κυβέρνηση των ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ, πιάνοντας το ρατσιστικό νήμα της πάταξης της «λαθρομετανάστευσης» από την προηγούμενη κυβέρνηση Παπαδήμου, της «επανακατάληψης των πόλεων» του Σα-

μαρά και της «υγειονομικής βόμβας που είναι έτοιμη να εκραγεί» του Λοβέρδου, έχει βαλθεί ως άλλη φασιστική-ναζιστική συμμορία να «ξεβρωμίσει τον τόπο από τους μετανάστες». Με την εν λόγω επιχείρηση νομιμοποιεί και κάθε ναζιστικό συμμορίτικο ερπετό να συνεχίσει και να εντείνει το έργο που έχει ήδη εδώ και χρόνια ξεκινήσει, ξυλοκοπώντας, μαχαιρώνοντας και δολοφονώντας όποιον έχει «σκουρό» χρώμα. Κράτος και παρακράτος, αστυνομία και φασίστες δρουν μαζί ως καλά συνεταιράκια, βοηθώντας ο ένας τον άλλον στις κατά καιρούς επιχειρήσεις-σκουπά εναντίον μεταναστών. Μόνο το τελευταίο εξάμηνο έχουν καταγραφεί πάνω από 500 επιθέσεις ρατσιστικής βίας πανελλαδικά. Αποκορύφωμα της μαφιόζικης και ανάνδρης τακτικής των σύγχρονων ταγματασφαλιτών, με πλήρη κάλυψη και ασυλία από αστυνομικές, δικαστικές και εισαγγελικές αρχές, είναι η δολοφονία με μαχαίρι ενός 19χρονου Ιρακινού στην Ομόνοια τα ξημερώματα της Κυριακής 12 Αυγούστου.

Οι αντιδράσεις για τις αστυνομικές και τις φασιστικές σκουπες, τόσο από ελληνικά κόμματα και οργανώσεις της αριστεράς και του αναρχικού χώρου όσο και από διεθνείς οργα-

νώσεις είναι έντονες, με αποκορύφωμα τη διοργάνωση αντιρατσιστικής-αντιφασιστικής πορείας στις 24/8, με τη συμμετοχή τουλάχιστον 7.000 διαδηλωτών, η πλειονότητα των οποίων ήταν μετανάστες. Η Διεθνής Αμνηστία, η Human Rights Watch, αλλά και το Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες αντέδρασαν από την πρώτη στιγμή, ζητώντας να σταματήσουν οι επιχειρήσεις, καθώς παραβιάζουν τις διεθνείς συμβάσεις, και κρούοντας τον κώδωνα του κινδύνου ότι είναι πιθανό να πυροδοτήσουν νέο κύκλο ρατσιστικών επιθέσεων και ξενοφοβίας, τη στιγμή που οι οργανώσεις καταγράφουν ήδη ραγδαία αύξηση των ρατσιστικών επιθέσεων.

- Να οργανώσουμε την αυτοάμυνα του κινήματος απέναντι στις ναζιστικές συμμορίες και την αστυνομία. Να σταματήσουμε τα πογκρόμ. Όχι στην αστυνομοκρατία. Νομιμοποίηση όλων των μεταναστών.

- Ίσα δικαιώματα, Κοινοί Αγώνες με τους ντόπιους. Κατάργηση όλων των αντιμεταναστευτικών, ρατσιστικών μέτρων της Ε.Ε. Ανοιχτά Σύνορα για όλους τους εργάτες.

- Όχι στρατόπεδα συγκέντρωσης, φράχτες, ναρκοπέδια και απελάσεις.

ΕΠΙΘΕΣΗ ΧΩΡΙΣ ΤΕΛΟΣ ΣΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

Ποια θα είναι ακριβώς τα νέα μέτρα στην Υγεία και πως θα εφαρμοστούν θα το μάθουμε τον Σεπτέμβριο, μετά τη συμφωνία κυβέρνησης και Τρόικας. Μέχρι τώρα η κυβέρνηση διαμήνυε ότι δεν θα κοπούν πάνω από 300 εκ. ευρώ ετησίως για τη διετία 2013-14, ενώ απ' ό,τι γίνεται γνωστό η Τρόικα ζητά το ποσό να φτάσει στα 800 εκ. ευρώ για την παραπάνω περίοδο. Δύο είναι οι κατευθύνσεις στις οποίες στρέφονται για να πετύχουν τα παραπάνω.

Από τη μια, ο τομέας του φαρμάκου. Η Τρόικα θεωρεί ότι το ελληνικό κράτος πληρώνει πολλά για τα φάρμακα και δεν δέχεται το ποσό αυτό να φτάσει στα 2,88 δις ευρώ. Πιέζει να περιοριστεί στα 2,1 δις ευρώ. Έτσι:

α) Αναμένεται η καθιέρωση ανώτατου πλαφόν 1.500 ευρώ ετησίως στις δαπάνες φαρμάκων και ιατρικής περιθαλψής που θα καλύπτουν τα ασφαλιστικά ταμεία. Με άλλα λόγια, κάθε ασφαλισμένος θα δικαιούται σε ετήσια βάση κάλυψη φαρμάκων και νοσηλίων ύψους 1.500 ευρώ και αν ο λογαριασμός ξεπερνά αυτό το ποσό, τότε θα πρέπει να πληρώνει 10 ευρώ για κάθε επιπλέον ιατρική επίσκεψη και το 15% του κόστους της επιπλέον νοσηλείας.

β) Δεδομένη θεωρείται και η αύξηση της χρήσης γενόσημων φαρμάκων. Σύμφωνα με στοιχεία του Εθνικού Οργανισμού Παροχής Υπηρεσιών Υγείας (ΕΟΠΥΥ), η χρήση γενόσημων έφτασε στο 22% από 18,5% που ήταν το 2011, ενώ ο στόχος ήταν να ξεπεράσει το 35% στο τέλος του 2012.

Ένα άλλο ακαθάριτο είναι η κατάσταση του ΕΟΠΥΥ. Ο προϋπολογισμός του ξεκίνησε με έλλειμμα 683 εκ. ευρώ και παρουσιάζει ήδη για τους πρώτους οκτώ μήνες του 2012 έλλειμμα 1,5 δις ευρώ, με προοπτική το ποσό αυτό

να φτάσει τα 2,5 δις ευρώ μέχρι το τέλος του έτους. Ο οργανισμός οφείλει στους κλινικούς ιατρούς πάνω από 50 εκ. ευρώ και στους εργαστηριακούς ιατρούς 200 εκ. για το 2012, καθώς και 1,1 δις για τα έτη 2010 και 2011. Μάλιστα οι συμβεβλημένοι γιατροί προχωρούν σε κινητοποιήσεις από τις 3/9, αναστέλλοντας τη σύμβασή τους με τον οργανισμό, διεκδικώντας τα χρήματά τους.

Δεν είναι οι μόνοι που θα βρεθούν σε κινητοποιήσεις. Σε επίσκεψη εργασίας βρίσκονταν μέχρι τις 31/8 οι εργαζόμενοι στο νοσοκομείο Ρεθύμνου, διαμαρτυρόμενοι για την υποβάθμιση του και τη μη καταβολή δεδουλευμένων τους τελευταίους επτά μήνες. Ο πρόεδρος της Ομοσπονδίας Ενώσεων Νοσοκομειακών Ιατρών Ελλάδας επισημαίνει ότι σήμερα στο 30% των νοσοκομείων οι γιατροί κάνουν επίσκεψη, διεκδικώντας δεδουλευμένα εφημεριών, ενώ αναφέρει ότι το φαινόμενο αυτό θα γενικευτεί από τον Σεπτέμβριο.

Παράλληλα, πέφτει «τσεκούρι» μέσω συγχωνεύσεων τμημάτων και κλινικών των νοσοκομείων. Το υπουργείο έχει προαναγγείλει την μείωση κατά 661 των κλινικών των νοσοκομείων ως το τέλος του 2012, από περίπου 2.000 κλινικές και 500 εργαστηριακά τμήματα που λειτουργούν σήμερα.

Την ίδια στιγμή ο υπουργός Υγείας Λυκουρέντζος ανακοινώνει την πρόσληψη 400 επικουρικών γιατρών (πληρώνονται από τον προϋπολογισμό του νοσοκομείου όπου εργάζονται, όχι από τον προϋπολογισμό του υπουργείου όπως οι γιατροί του ΕΣΥ) με ετήσιες συμβάσεις εργασίας. Ούτε λόγος να γίνεται για τις ευτελείς αμοιβές και το βαρύ εργασιακό περιβάλλον που θα συναντήσουν οι επικουρικοί γιατροί, για τις εφημερίες τους που

θα μένουν απλήρωτες, για την έλλειψη μέσων.

Από την άλλη, τα κενά σε ιατρικό προσωπικό ξεπερνούν τις 6.000 πανελλαδικά. Ακόμη μεγαλύτερες είναι οι ελλείψεις σε νοσηλευτές, όπου τα κενά πανελλαδικά ξεπερνούν τις 20.000. Όσο για τις ελλείψεις σε υλικά, είναι γνωστό ότι είναι τεράστιες.

Στην Υγεία, λοιπόν, έννοιες όπως «στάση πληρωμών» ή «χρεοκοπία» είναι πλέον γεγονός. Το βιώνουν οι εργαζόμενοι στο χώρο στην υγεία και στη ζωή ξεφτιλίζεται καθημερινά. Η κατάσταση πρόκειται να γίνει δραματική στο άμεσο μέλλον, όπως δείχνει και ο Γολγοθάς όσων χρειάζονται άμεσα νοσηλεία ή φάρμακα και εξετάσεις (π.χ. καρκινοπαθείς), αλλά από τα οποία είναι πανάκριβα.

Οι εργαζόμενοι στην Υγεία πρέπει να προετοιμαστούν για ν' αντιμετωπίσουν τη διάλυ-

ση όπου άμεσα οδηγούν οι πολιτικές της κυβέρνησης και της Τρόικας, η χρεοκοπία/κατάρρευση του ελλ. καπιταλισμού. Η γραφειοκρατία των συνδικάτων, ενώσεων κ.λπ. στον χώρο δεν κάνει τίποτα για να ενοποιήσει και ν' αναπτύξει τους αγώνες. Οι εργαζόμενοι πρέπει να πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους, με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές, με οργάνωση σε κάθε χώρο, σε κοινό μέτωπο (γιατροί, νοσηλευτές, «μόνιμοι» και ελαστικοί κ.λπ.). Πρέπει να τεθεί ο στόχος μιας Γενικής Απεργίας Διάρκειας στην Υγεία, με την αλληλεγγύη και υποστήριξη όλου του κινήματος, για να επιβληθούν λύσεις για τη σωτηρία της κοινωνίας από την ανθρωπιστική κρίση που έχει αρχίσει να παίρνει απειλητικές διαστάσεις.

■ Γεωργία Βουλγαρέλλη
εργαζόμενη στο ΚΕ.ΕΛ.Π.ΝΟ.

Να διώξουμε και τη συγι

**Η συγκυβέρνηση
Σαμαρά-Βενιζέλου-
Κουβέλη κάθε μέρα που
μένει στην εξουσία είναι
μια τεράστια απειλή
για τα συμφέροντα
των εργαζομένων,
των φτωχών λαϊκών
στρωμάτων και της
νεολαίας και πρέπει να
τη διώξουμε αμέσως.
Προσπαθεί με όλα τα
μέσα να φορτώσει την
κρίση στις πλάτες των
εργατικών και λαϊκών
μαζών, προκειμένου
να σώσει τον
χρεοκοπημένο ελληνικό
καπιταλισμό.**

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Μετά τις εκλογές (6 Μάη και 17 Ιούνη) είχαμε το σχηματισμό κυβέρνησης από ΝΔ, ΠΑΣΟΚ και ΔΗΜΑΡ. Όπως ήταν αναμενόμενο, αμέσως μετά τις εκλογές φάνηκε ότι αυτή η κυβέρνηση εξαπάτησε τον ελλ. λαό με ακόμη χειρότερο τρόπο απ' ό,τι ο Παπανδρέου και η παρέα του. Αντί των υποσχέσεων που είχε δώσει ότι δεν θα πάρει άλλα μέτρα, δεν θα μειώσει μισθούς και συντάξεις, από την πρώτη μέρα κιόλας άρχισε να εφαρμόζει τις μνημονιακές πολιτικές και ταυτόχρονα να σχεδιάζει και να ετοιμάζει καινούργια μέτρα, μεσοπρόθεσμα, μνημόνια κ.λπ. Επιπλέον επιδεικνύει μια αγριότητα (πογκρόμ, ένταση των αστυνομικών μέτρων κ.λπ.) και αναληθσία που στοχεύει σε τρομοκράτηση και αποθάρρυνση των μαζών, προκειμένου να επιβάλει τη βάρβαρη πολιτική της.

Ο χρεοκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός

Μια σύντομη ματιά στην οικονομική κατάσταση μπορεί να πείσει γι' αυτό, μια που τα σημάδια κατάρρευσης της ελλ. οικονομίας μέρα με τη μέρα μεγαλώνουν:

α) Σύμφωνα με τα στοιχεία της ΕΛ.ΣΤΑΤ. η ανεργία τον Μάη ανέβηκε στο 23,1%, που σημαίνει ότι η πραγματική ανεργία είναι γύρω στο 30%. Στους νέους 15-24 ετών η ανεργία ξεπέρασε το 55% (στις νέες γυναίκες είναι πάνω από 65%). Στους ανέργους πρέπει να προσθέσουμε και τους κάθε είδους υποαπασχολούμενους, κακοπληρωμένους, ανασφάλιστους κ.λπ. (ίσως πάνω από 1 εκ.). Οι συνάνθρωποι μας που ζουν κάτω από και στο όριο της φτώχειας, αν και δεν υπάρχουν νέα στοιχεία, ίσως να είναι και 35-40% και με το νέο πακέτο μέτρων μπορεί να ξεπεράσουν και το 50%!

β) Όλα τα μέχρι στιγμής δεδομένα (β' τρίμηνο 6,2%) δείχνουν ότι η ύφεση το 2012 θα είναι γύρω στο 7% (ο αναθεωρημένος προϋπολογισμός έθετε στόχο 4,7%). Έτσι, για πέμπτη συνεχή χρονιά (θα ακολουθήσουν και άλλες) ο ελλ. καπιταλισμός θα βρίσκεται σε ύφεση, πράγμα που αποτελεί ρεκόρ στην ιστορία του καπιταλισμού! Το ίδιο ισχύει και

με τα υψηλά ποσοστά της ύφεσης, με ελάχιστες εξαιρέσεις στην παγκόσμια ιστορία και σχεδόν καμία εξαίρεση για ανεπτυγμένες χώρες. Συνολικά η πτώση του ΑΕΠ από το 2008 θα είναι γύρω στο 20-22% δηλαδή θα έχει ξεπεράσει την Αργεντινή το 2001-2002.

γ) Σύμφωνα με την ΕΛ.ΣΤΑΤ. 16 από τους 23 βιομηχανικούς κλάδους παρουσιάζουν πτώση, πράγμα που σημαίνει ότι φέτος η πτώση της βιομηχανίας θα κινηθεί στο 8-10%. Αν αυτό συμβεί, τότε στην πενταετία 2007-2012 θα έχουμε μια πτώση γύρω στο 35-38% (η πτώση στην τετραετία 2008-2011 ήταν 28%), δηλαδή σαν σε πολεμική περίοδο. Οι παραγωγές επίσης παρουσιάζουν πτώση. Τον Μάη, η οικονομική δραστηριότητα (δημόσια και ιδιωτική) σημείωσε νέα πτώση και συνολικά είχαμε μια πτώση πάνω από 70% στην 4ετία 2007-2011. Τα λουκέτα παρουσίασαν νέα αλματώδη αύξηση.

δ) Το εμπορικό έλλειμμα στο α' εξάμηνο του 2012, σύμφωνα με στοιχεία της Τράπεζας Ελλάδας εμφανίζεται στα 11,1 δισ. ευρώ και αναμένεται να διαμορφωθεί στο τέλος του έτους σε πάνω από το 10% του ΑΕΠ, λίγο-πολύ στα ίδια επίπεδα που είχαν καταγραφεί πριν το 2009. Δηλαδή, παρά την κρίση και την αύξηση λίγο των εξαγωγών (κυρίως καύσιμα) το έλλειμμα δεν έχει βελτιωθεί ουσιαστικά και ποιοτικά.

ε) Το δημόσιο χρέος άρχισε πάλι να αυξάνει: 303,5 δισ ευρώ από 280,29 δισ ευρώ που είχε κατέβει μετά το «κούρεμα», δηλαδή μέσα σε τρεις μήνες αυξήθηκε κατά 23 δισ ευρώ. Το 30% του χρέους πρέπει να πληρωθεί σε διάστημα μικρότερο του έτους (πρόκειται για έντοκα γραμμάτια και κάποιες λήξεις παλαιότερων ομολόγων).

στ) Τα έσοδα του Προϋπολογισμού στο επτάμηνο Ιανουαρίου-Ιουλίου παρουσιάζουν έλλειμμα 2,23 δισ ευρώ που προδικάζουν νέα έκτακτα μέτρα.

Και μόνο αυτή η εικόνα δείχνει ότι η κατάσταση δεν είναι αναστρέψιμη και χειροτερεύει διαρκώς.

Οικονομικές εξελίξεις στην Ε.Ε.

Συνολικά η οικονομία της Ε.Ε. και περισσότερο της Ευρωζώνης έχει μπει σε ύφεση και αρκετές χώρες είναι χρεοκοπημένες (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ιρλανδία, Ουγγαρία, Ρουμανία, Βαλτικές χώρες, Κύπρος), η Ισπανία και η Ιταλία είναι ουσιαστικά, χρεοκοπημένες και απλώς αναζητείται μια φόρμουλα για να οδηγηθούν στο ΔΝΤ και στον μηχανισμό στήριξης της Ε.Ε., η Μ. Βρετανία είναι υπερχρεωμένη και σε άθλια οικονομική κατάσταση και έχει από καιρό καταφύγει στο «τυπογραφείο», ενώ με κάποια μικρή διαφορά ακολουθούν η Γαλλία (η κατάρρευση της οικονομίας της βρίσκεται στην ατζέντα των επόμενων μηνών, ίσως και από τον προσεχή φθινόπωρο), το Βέλγιο κ.λπ. Η γερμανική οικονομία και οι οικονομίες των χωρών του Βορρά παρουσιάζουν ύφεση, με κά-

ποιες ελάχιστες εξαιρέσεις που, προς το παρόν, έχουν μια αναιμική και ασθενική «ανάπτυξη» γύρω στο 1-1,5%. Επιπλέον, η τάση προς την ύφεση είτε της ΕΕ είτε των κρατών-μελών ξεχωριστά είναι αυξητική, σε ποσοστό και σε χρονική διάρκεια. Η επίσημη ανεργία στην Ευρωζώνη το 2012 υπολογίζεται ότι θα φτάσει 11,2% – ξεπερνώντας ξεπερνώντας το 10% όπου διατηρούνταν τα προηγούμενα χρόνια, δηλαδή περίπου 18 εκ. άνεργοι (στην ΕΕ 25 εκ.) και θα ξεπεράσει το 11,4% το 2013. Στους νέους κάτω των 25 ετών, στην ΕΕ η ανεργία έφτασε 22,7%, ενώ στην Ευρωζώνη στο 22,6%. Πάντως, η πραγματική ανεργία είναι γύρω στο 15%, περίπου 20-22 εκ. άνεργοι, στους οποίους πρέπει να προστεθεί και ένας σημαντικός αριθμός (ίσως και 15-20 εκ.) κάθε είδους υποαπασχολούμενων. Πρωταθλητές στην ανεργία στην Ευρωζώνη και την Ε.Ε. είναι σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, η Ισπανία με 25% και η Ελλάδα με 23,1% (Μάιος 2012), ενώ η πραγματική ανεργία είναι ακόμα μεγαλύτερη, στην οποία πρέπει επίσης να προστεθεί ένα σημαντικό ποσοστό κάθε είδους υποαπασχολούμενων, ανασφάλιστων, κακοπληρωμένων κ.λπ.

Η κρίση δεν είναι αναστρέψιμη ούτε και διαχειρίσιμη

Το νέο πακέτο μέτρων των 11,6-15 δισ ευρώ θα επιδεινώσει ακόμη περισσότερο την κρίση και χρεοκοπία του ελλ. καπιταλισμού, την εξαθλίωση, φτώχεια, ανεργία κ.λπ. και θα οδηγήσει το μεγαλύτερο μέρος του βιοτικού επιπέδου, των στάνταρ ζωής, της υποδομής (σχολεία, νοσοκομεία, δρόμοι και συγκοινωνίες, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, κοινωνική ασφάλιση κ.λπ.) σε κατάρρευση. Τα πάντα είναι χρεοκοπημένα: Ιδιωτικός και Δημόσιος τομέας, Τράπεζες, Ασφαλιστικά Ταμεία, Δήμοι κ.λπ.

– Απέναντι σ' αυτή την κατάσταση η αστική τάξη και τα επιτελεία της δεν έχουν κανένα σχέδιο. Μιλάνε διαρκώς για «αναγκαίες μεταρρυθμίσεις» (ιδιωτικοποιήσεις, απελευθέρωση κλειστών επαγγελμάτων και μερικές άλλες αδιέξοδες και καταστροφικές πολιτικές) και που και που «θυμούνται» ότι χρειάζεται ανάπτυξη! Όμως η ανάπτυξη είναι αδύνατη, γιατί χρειάζεται επενδύσεις, που δεν γίνονται από το δημόσιο ή από ιδιώτες, ούτε και υπάρχει τέτοια πρόθεση. Έτσι είναι αδύνατο να αναστραφεί η κρίση. Πολύ περισσότερο μάλιστα που, παρά τα τόσο σκληρά μέτρα που έχουν παρθεί (2 μνημόνια και προβλέπονται και άλλα), δεν υπάρχουν ούτε σημάδια σταθεροποίησης ή ισορροπίας σε κάποιο χαμηλότερο σημείο και η κρίση σε Ε.Ε., Ευρωζώνη και διεθνώς επιδεινώνεται μέρα με τη μέρα.

– Η χούντα της συγκυβέρνησης δεν έχει ούτε την πολιτική και οργανωτική συνοχή που είχε η κυβέρνηση Παπανδρέου στις τελευταίες ημέρες της, ούτε ακόμα και του Παπαδήμου. Αυτό φαίνε-

κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ

ται ήδη από τις πρώτες κινήσεις της και κυρίως από το γεγονός ότι η πραγματικότητα «έσκισε» την περίφημη και πολυδιαφημισμένη «διακομματική συμφωνία» τους. Οι κύριοι πρωταγωνιστές αυτού του άθλιου θιάσου είναι αναγκασμένοι να ανάγουν σε κύριο θέμα την «εφεδρεία», όταν 440 χιλιάδες οικογένειες (σύμφωνα με τη ΓΣΕΕ) δεν έχουν ούτε έναν εργαζόμενο στις τάξεις τους... όταν η Νοτιοανατολική Μεσόγειος φλέγεται!

Είναι μια κυβέρνηση ασταθής και αδύναμη, όμως η αστάθεια και η αδυναμία της την κάνει εξαιρετικά βρώμικη και επικίνδυνη. Αντανακλά όλα τα μεγάλα αδιέξοδα της αστικής τάξης, την κρίση της αστικής ιδεολογίας, τη συνολική κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού, του πολιτικού προσωπικού και συνολικά του πολιτικού συστήματος και την χρεοκοπία του ελλ. καπιταλισμού. Η αποδόμηση αυτής της κυβέρνησης άρχισε, όπως και ο θρυμματισμός των κομμάτων που την αποτελούν. Αυτό οδηγεί αναπόφευκτα σε **βάθμα της πολιτικής κρίσης** και σε **παροξυσμό** της οικονομικής κρίσης. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κάποιοι από την κυβέρνηση είναι οι **αδύνατοι** κρίκοι της αντιδραστικής «εταιρείας» τους. Ωστόσο, αυτό δεν είναι το κύριο. Αυτό που έχει **καθοριστική σημασία** είναι ότι η αποσύνθεση αυτής της κυβέρνησης μεγαλώνει τα αδιέξοδα της αστικής τάξης, την κρίση της αστικής ιδεολογίας, τη συνολική κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού, του πολιτικού προσωπικού και συνολικά του πολιτικού συστήματος και της χρεοκοπίας του ελλ. καπιταλισμού και κατά συνέπεια **φέρνει πιο κοντά σε μια προεπαναστατική κατάσταση**.

Αγώνες και εργατικό κίνημα

Είναι αυτονόητο ότι οι αγώνες και συνολικά το εργατικό κίνημα είναι καθοριστικός παράγοντας για τις οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις, για την πτώση ή την επιτάχυνση της πτώσης της συγκυβέρνησης, για το άνοιγμα του δρόμου για τη σοσιαλιστική επανάσταση.

Θεωρητικά (όπως είχε δείξει ο μαρξιστής Ερνέστο Μαντέλ) η αφετηρία του νέου κύκλου αγώνων αρχίζει από εκεί που σταμάτησε ο προηγούμενος κύκλος (ή οι προηγούμενοι), δηλαδή στις 12 Φλεβάρη του 2012 ή καλύτερα μετά τις δυο εκλογικές αναμετρήσεις. Αυτή η υπόθεση για του νέους αγώνες δεν είναι μόνο θεωρητική και εμπειρική, αλλά στηρίζεται και στην πραγματικότητα, αντικειμενική και υποκειμενική. Αντικειμενικά, η κρίση (οικονομική, πολιτική, κοινωνική κ.λπ.) και η κατάσταση των εργαζομένων έχουν χειροτερεύσει αφάνταστα όχι μόνο σε σχέση με τις αρχές του 2010 αλλά ακόμη και με τις 12 Φλεβάρη 2012. Υποκειμενικά, μέσα από τους αγώνες, τις συγκρούσεις, τις κοινωνικές και πολιτικές αλλαγές, την οικονομική κατάρρευση, το γκρέμισμα ψευδαισθήσεων, αυταπατών και ιδεολογημάτων, την ριζοσπαστικοποίηση, την ενίσχυση της αριστεράς κ.λπ. έχουμε, σε γενικές γραμμές, μια καλύτερη συνείδηση των εργαζομένων και της κατάστασης του εργατικού κινήματος. Ίσως να μην είναι αυτή που χρειάζεται και πολύ περισσότερο αυτή που θέλουμε ως επαναστάτες μαρξιστές, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχουμε πολύ σημαντικά βήματα προς τα εμπρός. Ταυτόχρονα υπάρχουν αδυναμίες και τρομακτικά προβλήματα στους αγώνες και στο εργατικό κίνημα που καθιστούν **όσο ποτέ άλλοτε αναγκαία** την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του συνδικαλιστικού και εργατικού κινήματος. Έτσι, μαζί με την οργάνωση των σκληρών αγώνων του νέου κύκλου, πρέπει να παλέψουμε για την Ανασυγκρότηση-Ανασύνθεση του κινήματος, που το βασικό συστατικό της είναι η πάλη για την οικοδόμηση μιας επαναστατικής πολιτικής και του επαναστατικού κόμματος.

ΝΕΑ ΜΕΤΡΑ: Σφαγιασμός δικαιωμάτων και θάνατος της κοινωνίας

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές μπορεί να μην έχει οριστικοποιηθεί ακόμη το «πακέτο» των νέων μέτρων, όμως ο χαρακτήρας τους, το ύψος και το βάθος τους είναι εδώ και πολύ καιρό οριστικοποιημένα. Οι νέες θυσίες των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων (δηλαδή της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας) στο βωμό της διάσωσης των κερδών των δανειστών, των τραπεζιτών και μιας χούφτας επιχειρηματιών θα είναι δυσβάσταχτες, αναποτελεσματικές και κυρίως καταστροφικές.

Τι προβλέπει μέχρι τώρα το «πακέτο»:

Α) ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΜΙΣΘΩΝ ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΟ ΚΑΙ ΔΕΚΟ. Ειδικά για τους εν ενεργεία υπαλλήλους του δημοσίου:

- 1) Προωθείται η κατάργηση του όποιου υπόλοιπου έχει μείνει από τα δώρα Χριστουγέννων, Πάσχα και επιδόματος αδείας, δηλαδή του 13ου και 14ου μισθού, που ανέρχονται πλέον συνολικά στα 1.000 ευρώ μικτά, ποσό το οποίο αν και έχει συρρικνωθεί σε μεγάλο βαθμό εξακολουθεί να είναι σημαντικό. Με το μέτρο αυτό εκτιμάται ότι στη διετία θα αφαιρέσουν από το εισόδημα των εργαζομένων σε δημόσιο και ΔΕΚΟ περί το 1-1,5 δις ευρώ.
- 2) Προχωρούν σε νέες μειώσεις στις αποδοχές των εργαζομένων στις ΔΕΚΟ. Το μέτρο προβλέπει νέα μείωση της τάξης του 30-35%, με στόχο οι μέσες ετήσιες μικτές αποδοχές ανά υπάλληλο να περιοριστούν περίπου στα 22.000 ευρώ από περίπου 31.000 ευρώ που είναι σήμερα. Από αυτό το μέτρο θα αφαιρέσουν από εργατικά εισοδήματα, στη διετία 2013-14, περίπου 500 εκ. ευρώ.
- 3) Προβλέπεται μείωση στις αποδοχές των ειδικών μισθολογίων, οι οποίες δεν αποκλείεται να ισχύσουν αναδρομικά από την 1η Ιουλίου 2012. Οι μειώσεις από 5 έως 20% αφορούν ένστολους, δικαστές, ιερείς, πανεπιστημιακούς και γιατρούς του ΕΣΥ. Επειδή οι μειώσεις σε ένστολους και δικαστές αγγίζουν τον κατασταλτικό μηχανισμό του κράτους, γίνεται προσπάθεια ώστε να θιγούν αυτές οι κατηγορίες όσο το δυνατόν λιγότερο (π.χ. συζητείται αν θα παραμείνει το επίδομα επικινδυνότητας για τους άνδρες της ΕΚΑΜ, της ΕΜΑΚ, των ΜΑΤ, της ομάδας ΔΙΑΣ κ.α.), πράγμα που θα οδηγήσει στο να ριχτούν τα αντίστοιχα βάρη αλλού!

Β) ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΔΑΠΑΝΩΝ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ:

- 1) Κατάρρευση των δαπανών σε Οργανισμούς Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ), με κλείσιμο δημοτικών επιχειρήσεων, περικοπές σε υπερωρίες, επιδόματα και πρόσθετες αμοιβές, άρα ανυπέρβλητες δυσκολίες στη λειτουργία των δήμων, όπως για παράδειγμα την επισκευή ή συντήρηση και λειτουργία των σχολείων, παιδικών σταθμών, κ.λπ.
- 2) Λουκέτα και συγχωνεύσεις σε 250 δημόσιους οργανισμούς.
- 3) Παραχώρηση σε ιδιώτες υπηρεσιών που έχει υπό τον έλεγχό του σήμερα το δημόσιο.
- 4) Μειώσεις στις δαπάνες για την υγεία, σε φάρμακα και νοσοκομεία, με κλεισίματα νοσοκομείων, αύξηση στη συμμετοχή σε φάρμακα, εξετάσεις κ.λπ.
- 5) Νέες μειώσεις των δαπανών για την παιδεία και επιβολή διδάκτρων σε πανεπιστήμια και ΤΕΙ κατάρχη.

6) Περικοπές στην άμυνα αλλά και κάθε είδους μειώσεις στις δαπάνες για θέρμανση κ.λπ. του δημόσιου τομέα.

7) Ένταξη σε καθεστώς «διαθεσιμότητας» ή «συνταξιοδοτικής ωρίμανσης» περίπου 35.000 υπαλλήλων.

8) Απολύσεις στο δημόσιο, για τη δραστική μείωση των κρατικών δαπανών.

Γ) ΜΕΙΩΣΕΙΣ ΣΕ ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ/ΠΡΟΝΟΙΑΚΕΣ ΔΑΠΑΝΕΣ:

- 1) Μειώσεις από 2% έως και 20% στις κύριες συντάξεις με αφετηρία τα 600 ευρώ.
- 2) Περικοπές στις επικουρικές συντάξεις από τα 400 ευρώ και πάνω.
- 3) Κατάργηση του κοινωνικού μέρους της κατώτατης σύνταξης, δηλαδή κατάργηση των 220 ευρώ από τα 485 ευρώ και άμεση μείωση της κατώτατης σύνταξης στα 265 ευρώ!
- 4) Κατάργηση της 13ης και 14ης επικουρικής και κύριας σύνταξης.
- 5) Μείωση του εφάπαξ κατά 23% μεσοσταθμικά.
- 6) Επιβολή έκτακτης εισφοράς 2% σε όσους πήραν τα τελευταία χρόνια εφάπαξ μεγαλύτερο από αυτό που... δικαιούνταν!
- 7) Μειώσεις σε συντάξεις ειδικών κατηγοριών/ταμείων.
- 8) Αύξηση των ελάχιστων ετών εργασίας ή ημερών εργασίας για την συνταξιοδότηση στο 65ο έτος. Από τα 15 έτη/4.500 ημέρες εργασίας θα απαιτούνται πλέον 20 έτη/6.000 ημέρες εργασίας.
- 9) Κατάργηση ΕΚΑΣ για τους κάτω των 65 ετών και περιορισμούς στη χορήγησή του για τους άνω των 65, με επιβολή περιουσιακών κριτηρίων.
- 10) Μείωση άνω του 50% του ποσού που καταβάλλεται ετησίως για προνοιακά επιδόματα, είτε με την επιβολή εισοδηματικών και περιουσιακών κριτηρίων για τη χορήγησή τους, είτε με τη μείωσή τους κατά περίπτωση. Ο στόχος τους είναι τα 820 εκ. ευρώ που καταβάλλονται ετησίως σε κοινωνικές ομάδες να μειωθούν στα 340 εκ. ευρώ. Το μηνιαίο επίδομα των τυφλών, των κωφαλάλων, των πασχόντων από βαριά νοητική υστέρηση, των ανασφάλιστων με βαριές αναπηρίες, των ανασφάλιστων ατόμων άνω των 65 ετών, των ανασφάλιστων τετραπληγικών-παραπληγικών και άλλων θα γίνουν θυσία στο βωμό των Μνημονίων!

Το νέο πακέτο μέτρων (που δεν είναι το πρώτο ούτε θα είναι το τελευταίο) των 11,7 ή των 15 δις ευρώ και το οποίο μπορεί να φθάσει ακόμη και τα 23 ή και περισσότερα δις ευρώ, θα επιδεινώσει ακόμη περισσότερο την κρίση και τη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού. Θα αυξήσει δραματικά την εξαθλίωση, τη φτώχεια, την ανεργία και θα οδηγήσει ένα μεγάλο μέρος του βιοτικού επιπέδου και της υποδομής (σχολεία, νοσοκομεία, δρόμοι και συγκοινωνίες, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, κοινωνική ασφάλιση κ.α.) σε κατάρρευση.

Αυτό το έκτρωμα θα κατατεθεί στις 14 Σεπτεμβρίου μαζί με το προσχέδιο του προϋπολογισμού και θα επιχειρήσουν να ψηφιστεί σε μια και μόνη συνεδρίαση. Χρέος δικό μας είναι να μην ψηφιστεί!

5 χρόνια από το ξέσπασμα της κρίσης

2007-2012: Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Όταν στα μέσα του 2007 άρχισε να εμφανίζεται η κρίση στις ΗΠΑ, ο Καραμανλής έσπευδε να διαβεβαιώσει ότι «η οικονομία μας είναι θωρακισμένη», ακολουθώντας τα χνάρια του Σημίτη που διαικούσε την «σχυρή Ελλάδα». Στα τέλη του 2009 ο Παπανδρέου δεν υποσχότανε μόνο αυξήσεις μισθών αλλά και την γρήγορη ανάκαμψη της οικονομίας. Μετά από μερικούς μήνες άρχισε η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και το τροπάρι των κυβερνήσεων άλλαξε. Το πρώτο Μνημόνιο θα σταθεροποιούσε την πτώση της οικονομίας, θα την εξυγίανει και θα την οδηγούσε σε μία νέα ανάπτυξη. Το αποτέλεσμα ήταν η πτώση να ενταθεί και από και και πέρα να επιταχυνθεί με το Μεσοπρόθεσμο πρόγραμμα και ουσιαστικά με το δεύτερο Μνημόνιο να μετατρέπεται σε αχαλίνωτη και ανεξέλεγκτη κατάρρευση μετατρέποντας σε όνειρο θερινής νυκτός όχι μόνο την ανάπτυξη αλλά ακόμη και την ίδια την διαχείριση της κρίσης.

Το 2007 το Ακαθάριστο Εθνικό Προϊόν (ΑΕΠ) αυξάνονταν κατά 3% ενώ το 2008 υπήρξε μείωση μόλις κατά -0,2%. Από και πέρα άρχισε η επιταχυνόμενη πτώση του: το 2009 -3,2%, το 2010 -3,5%, το 2011 -6,9% ενώ με τα μέχρι τώρα στοιχεία το 2012 θα ξεπεράσει το -7%. Έτσι, την πενταετία 2008-12 η συσσωρευτική πτώση θα είναι της τάξεως περίπου -23%!

Ο γενικός δείκτης της βιομηχανικής παραγωγής (2005=100) από 103,2 το 2007 γνωρίζει μια συνεχή πτώση με το 2008 να κινείται στο 99, το 2009 στο 89,7, το 2010 στο 84,4, το 2011 στο 77,5 και το 2012 περίπου στο 71,5. Η πτώση του δείκτη παραγωγής της μεταποίησης είναι ακόμη μεγαλύτερη: από 104,2 το 2007 σε 68,5 το 2012. Στους βιομηχανικούς κλάδους των διαρκών καταναλωτικών αγαθών μιλάμε για ελεύθερη πτώση με τον δείκτη από το 103,7 το 2007 να πέφτει στο 45,4 το 2012, ενώ των μη διαρκών καταναλωτικών αγαθών να είναι μικρότερη από το 104,7 το 2007 στο 72,8 το 2012.

Ο δείκτης παραγωγής στις κατασκευές γνωρίζει ακόμη μεγαλύτερη πτώση: από το 118,5 το 2007 πέφτει στο 37,6 το πρώτο τρίμηνο του 2012 (και που μέχρι το τέλος του έτους δεν πρόκειται να αλλάξει). Αυτό αποτυπώνεται και στην παραγωγή τιμέντου που από 14,5 περίπου εκ. τόνους το 2007 πέφτει περίπου στα 3,5 εκ. το 2012.

Παρά το κύμα κλεισίματος εργοστασίων και μεγάλων βιοτεχνιών την τελευταία πενταετία, ο βαθμός χρησιμοποίησης του εργοστασιακού δυναμικού στην βιομηχανία πέφτει από το 77% το 2007 στο 63,5% το πρώτο τρίμηνο του 2012, με την πτώση να είναι μεγαλύτερη στα εργοστάσια που παράγουν κεφαλαιακά αγαθά από 80,4% στο 56,3% αντίστοιχα, καταναλωτικά αγαθά από 75,3% στο 69,4% και ενδιάμεσα αγαθά από 77,5% στο 59,4%.

Ο δείκτης του κύκλου εργασιών στις τηλεπικοινωνίες (2005=100) από 107,7 το 2007 ξεπέφτει στο 75,5 το πρώτο τρίμηνο του 2012.

Οι επενδύσεις (ο ακαθάριστος σχηματισμός κεφαλαίου) είχαν φτάσει στο υψηλότερο σημείο τους το 2007 σε 57 δις ευρώ ή το 25,7% του ΑΕΠ. Το 2011 έπεσαν

στα 31 δις ή στο 14,5% του ΑΕΠ.

Οι εξαγωγές αγαθών από 15,3 δις το 2009 ανέβηκαν στα 20,2 δις το 2011 και φαίνεται ότι αυτή η ανοδική τάση θα διατηρηθεί και το 2012. Από την άλλη, οι εισαγωγές από 46 δις το 2009 έπεσαν στα 45,3 δις το 2010 για να ξανανέβουν στα 47,4 δις το 2011. Ωστόσο, οι εξαγωγές αγαθών χωρίς τα καύσιμα πέρασαν από 12 δις το 2009 σε 14 δις το 2011, ενώ οι εισαγωγές αγαθών χωρίς τα καύσιμα μειώθηκαν από 35,4 δις το 2009 σε 30 δις το 2011.

Το 2001 το εργατικό δυναμικό της χώρας μας ήταν 4.580.000 άτομα. Σε όλη την δεκαετία που ακολούθησε ο αριθμός αυτός αυξανόταν κάθε έτος μέχρι που το 2010 έφτασε τα 5.017.000. Και κει, για πρώτη φορά, έχουμε μια πτώση του εργατικού δυναμικού που το 2011 θα φτάσει τα 4.967.000 ενώ το πρώτο τρίμηνο του 2012 έχει μειωθεί στα 4.958.000. Αντίστοιχα, από το εργατικό δυναμικό οι απασχολούμενοι από 4.086.000 το 2001 έφτασαν το 2008 στο ανώτερο σημείο στα 4.559.000 (από αυτούς αντίστοιχα οι μισθωτοί πήγαν από τα 2.458.000 στα 2.944.000). Από το 2009 αρχίζει η μείωσή τους κι έτσι στο πρώτο τρίμηνο του 2012 οι απασχολούμενοι είναι μόνο 3.837.000 (με τους μισθωτούς να φτάνουν τα 2.425.000). Αντίθετα, οι άνεργοι από 493.000 το 2001, και με διάφορες διακυμάνσεις, έφτασαν να είναι το 2008 378.000. Από και ο αριθμός άρχισε να αυξάνεται επιταχυνόμενα και στο πρώτο τρίμηνο του 2012 έφτασε το 1.120.000 που με τις μετριοπαθείς προβλέψεις στο τέλος του 2012 προβλέπεται να ξεπεράσει το 1.200.000. Έτσι, η ανεργία από 7,6% του εργατικού δυναμικού το 2008, θα ξεπεράσει το 24% στο τέλος του 2012.

Η μέχρι στιγμής πτώση της παραγωγής (ΑΕΠ, βιομηχανική παραγωγή, κατασκευές, κ.α.) και των επενδύσεων είναι πρωτοφανής στην ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού και για να βρούμε μία ανάλογη περίοδο θα πρέπει να προσφύγουμε στον πόλεμο και την κατοχή. Επίσης, η κρίση της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας είναι ίσως η μεγαλύτερη κρίση που έχει γνωρίσει ιμπεριαλιστική ή μισοβιομηχανισμένη χώρα αν όχι στην εποχή του ιμπεριαλισμού σίγουρα μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Η κρίση αυτή οδηγεί και θα οδηγεί ολοένα και περισσότερο το σύνολο της κοινωνίας στη βαρβαρότητα. Το 2007 το 22% του πληθυσμού ήταν κάτω από το όριο της φτώχειας. Σήμερα, υπολογίζεται ότι έχει ανέβει στο 35-40% του πληθυσμού και δεν αποκλείεται καθόλου να είναι ακόμη μεγαλύτερο. Πάνω από 440 χιλιάδες οικογένειες δεν έχουν κανέναν που να εργάζεται. Η διαρκής χειροτέρευση της οικονομίας αναγκαστικά τινάζει στον αέρα όλες τις κοινωνικές υπηρεσίες (Δήμοι, υγεία, παιδεία, κοινωνική ασφάλιση, κ.α.). Αυτές σε λίγους μήνες απλά δεν θα

υπάρχουν για την πλειοψηφία του πληθυσμού ή οι όποιες παροχές θα είναι εντελώς άθλιες. Με τον σχεδιασμό της σημερινής κυβέρνησης κι αν αφήσουμε τα πράγματα να εξελιχθούν όπως θέλουν αυτοί, στο τέλος του δεύτερου Μνημονίου πάνω από τα 2/3 του πληθυσμού θα είναι κάτω από το όριο της φτώχειας.

Το μέλλον της ελληνικής καπιταλιστικής οικονομίας

Το αγωνιώδες ερώτημα που έχει όλη η κοινωνία είναι τι πρόκειται να γίνει από τώρα και στο εξής. Μπορούν τα πράγματα να αλλάξουν; Θα βρούμε κάποια στιγμή από την κρίση; Η καθαρή απάντηση είναι όχι. Η κρίση θα βαθαίνει ολοένα και περισσότερο, το βαρέλι δεν έχει πάτο, δεν πρέπει να έχουμε καμία αυταπάτη για το που θα μας οδηγήσει ο ελληνικός καπιταλισμός.

Για να σταματήσει η κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού χρειάζεται να σταθεροποιηθεί η παραγωγή και το παραγωγικό δυναμικό της χώρας και εν συνεχεία, για να έρθει η ανάπτυξη, να αρχίσουν οι επενδύσεις. Επενδύσεις όχι σε δρόμους ή σε ξενοδοχεία ή στην γεωργία (όχι ότι δεν έχουν καμία απολύτως σημασία) αλλά επενδύσεις στη βιομηχανία γιατί κάθε ανεπτυγμένη κοινωνία έτσι και η ελληνική, είναι πρωτίστως μια βιομηχανική κοινωνία. Κι εδώ ακριβώς βρίσκεται το πρόβλημα. Η πτώση της βιομηχανικής παραγωγής και κατ'επέκταση η συρρίκνωση του παραγωγικού δυναμικού δεν πρόκειται να σταματήσει λόγω της υπερχρέωσης του ελληνικού καπιταλισμού (δημόσιου και ιδιωτικού) και της επιβολής των Μνημονίων δηλαδή της βίαιης αποπληρωμής των χρεών του. Είναι προφανές ότι τα 11,5 δις που σχεδιάζει η κυβέρνηση για την επόμενη διετία και που μάλλον θα φτάσουν τα 23 δις, πρόκειται να μειώσουν ακόμη περισσότερο την εγχώρια ζήτηση άρα να επισπεύσουν την πτώση και της βιομηχανικής παραγωγής και την συρρίκνωση του παραγωγικού δυναμικού. Όποια κι αν είναι η πτώση των μισθών και του βιοτικού επιπέδου των μαζών δεν μπορεί να υπάρξει καμία σημαντική ώθηση των εξαγωγών γιατί η ελληνική βιομηχανία έχει χάσει προ πολλού την κούρσα του ανταγωνισμού. Κι αυτό φαίνεται την τελευταία τριετία: παρόλη την τρομακτική πτώση των μισθών και την μείωση της φορολογίας των επιχειρήσεων, οι εξαγωγές απλά έχουν ανακάμψει λίγο πάνω από το επίπεδο του 2008.

Επενδύσεις δεν γίνονται και δεν έγιναν επειδή εφαρμόστηκαν ιδιωτικοποιήσεις και φοροαπαλλαγές ή αντιμετώπιστηκε η γραφειοκρατία του δημοσίου. Όλα αυτά είναι απλά σκέτη προπαγάνδα.

Επενδύσεις δεν μπορούν να γίνουν στην Ελλάδα γιατί:

α) Το πρόβλημα δεν είναι πρόβλημα ρευστότητας δηλαδή δεν δανείζουν οι τράπεζες ή δεν επιχορηγεί το δημόσιο τις επιχειρήσεις. Όχι ότι δεν υπάρχει και τέτοιο πρόβλημα. Όμως η ελληνική αστική τάξη έχει αρκετά συσσωρευμένα χρηματικά κεφάλαια μόνο που αυτά είτε κερδοσκοπούν είτε δανείζονται αλλά ποτέ δεν επενδύονται. Αν πάρει κανείς σαν δείκτη το μέγεθος των καταθέσεων των ελλήνων σε τράπεζες του εξωτερικού θα καταλάβει πολύ καλά ότι το πρόβλημα της ελληνικής μπουρζουαζίας δεν είναι η έλλειψη χρηματικού κεφαλαίου. Αντίθετα, είναι ζήτημα υπερσυσσώρευσης κεφαλαίων (δηλαδή έχουν επενδυθεί πολύ περισσότερα κεφάλαια από αυτά που θα έπρεπε) και στην ελληνική και στην ευρωπαϊκή και στην παγκόσμια οικονομία.

β) Η κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας δεν είναι τίποτε άλλο από μία κρίση υπερπαραγωγής εμπορευμάτων, πρωτοφανή στην ιστορία του καπιταλισμού. Μπορεί κάποιος να αποκτήσει μια αίσθηση του μεγέθους αυτής της υπερπαραγωγής απλά και μόνο αν δει τα κολοσσιαία δημόσια και ιδιωτικά χρέη που φτάνουν τα 2-3 παγκόσμια ΑΕΠ. Πάνω σ' αυτά τα χρέη στηρίχθηκε η παγκόσμια παραγωγή εμπορευμάτων τρεις δεκαετίες τώρα, και συνεπώς μπορεί έτσι να καταλάβει κανένας πόση μείωση της παραγωγής χρειάζεται! Και μέσα σ' αυτή την κατάσταση ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός χάνει απέναντι στους ανταγωνιστές του με αποτέλεσμα να επιδεινώνεται η κρίση του - και μέσα σε αυτή την κρίση υπερπαραγωγής του ευρωπαϊκού καπιταλισμού αναπτύσσεται η κρίση υπερπαραγωγής του ελληνικού καπιταλισμού. Μόνο έτσι μπορούμε να αντιληφθούμε το πρόβλημα του ελληνικού καπιταλισμού. Γι' αυτό παρόλο το κύμα κλεισίματος επιχειρήσεων η χρησιμοποίηση του παραγωγικού δυναμικού όχι μόνο δεν έχει ανέβει αλλά έχει πέσει ακόμη περισσότερο. Γι' αυτό και πρόκειται να ακολουθήσει ένα ακόμη μεγαλύτερο κύμα κλεισίματος επιχειρήσεων.

γ) Η κατάσταση επιδεινώνεται ακόμη περισσότερο γιατί δεν υπάρχει κανένα απολύτως σχέδιο, έστω διαχείρισης, της κρίσης από τα αστικά επιτελεία. Το ακριβώς αντίθετο. Η εμμονή τους για την παραμονή της χώρας στο ευρώ (που απλά καταστρέφει την όποια ανταγωνιστικότητα των ελληνικών εμπορευμάτων) και στην Ευρωπαϊκή Ένωση, δηλαδή η αδιαφορία τους έστω και για τον στοιχειώδη έλεγχο της οικονομίας, δίνει το τελειωτικό χτύπημα στην ιστορικών διαστάσεων κρίση του ελληνικού καπιταλισμού.

Γι' αυτό η μόνη ρεαλιστική λύση είναι να πάρουμε τον έλεγχο της οικονομίας στα χέρια μας. Αν αφήσουμε τις επιχειρήσεις της χώρας μας στην ιδιοκτησία των καπιταλιστών, αν αφήσουμε την οικονομία να λειτουργεί με βάση τον ανταγωνισμό και το κέρδος των καπιταλιστών, αν αφήσουμε το πρόγραμμα αποπληρωμής των δανείων, τότε δεν πρόκειται να μείνει όχι μηχάνημα αλλά ούτε τούβλο πάνω σε τούβλο, δεν πρόκειται να μείνει άνθρωπος ζωντανός σε αυτή την χώρα.

ΜΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑ ΠΑΝΤΟΥ

Να αποτελειώσουμε τα Μνημόνια και τους υπηρέτες τους

Διαδηλώνουμε στη ΔΕΘ – 8/9, 6:00 μμ, άγαλμα Βενιζέλου

Για πέμπτη συνεχή χρονιά, η ελληνική οικονομία βρίσκεται σε ύφεση οδηγώντας τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στην απόγνωση. Τα απανωτά μέτρα όχι μόνο δεν αναστρέφουν την κατάσταση αλλά την επιδεινώνουν. Η επίσημη ανεργία ανέβηκε στο 23,1% (στο 30% εκτιμάται η πραγματική), περίπου το 35% ζει κάτω από το όριο της φτώχειας, εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι δουλεύουν χωρίς να πληρώνονται, η πτώση στην βιομηχανία αγγίζει ποσοστά πολεμικής περιόδου (-28% στην τετραετία 2008-2011), το δημόσιο χρέος άρχισε πάλι να αυξάνει μετά το «κούρεμα», τα έσοδα του Προϋπολογισμού έχουν βουλιάξει προδικάζοντας νέα έκτακτα μέτρα. Συνολικά η πτώση του ΑΕΠ από το 2008 κυμαίνεται στο -20%, δηλαδή έχει ξεπεράσει την Αργεντινή του 2001-2002.

Δεν είναι πολύ καλύτερη η κατάσταση στην ΕΕ και ιδιαίτερα στην Ευρωζώνη, όπου η μια χώρα μετά την άλλη βυθίζεται στην ύφεση, ενώ για Ισπανία και Ιταλία απλώς αναζητείται μια φόρμουλα για να οδηγηθούν στο ΔΝΤ και στον μηχανισμό στήριξης της ΕΕ. Ακόμη και οι χώρες του Βορρά και η ίδια η Γερμανία παρουσιάζουν μόνο αναμικτή «ανάπτυξη» ή έχουν «κατρακυλήσει» στην ύφεση. Η ΕΕ διέρχεται μια τεράστια, δομική κρίση, που απειλεί σοβαρά την ίδια την ύπαρξη του Ευρώ.

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση, η ντόπια τρόικα ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ δηλώνει την αφοσίωσή της στην καταστροφική πολιτική των Μνημονίων. Δια στόματος Σαμαρά, δίνουν εγγυήσεις προς τους δανειστές-τραπεζίτες ότι θα πάρουν τα χρήματά τους και παράλληλα σκάβουν τον λάκκο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων με νέα σαρωτικά μέτρα (ξεκίνησαν από 11,5 δις και κανείς δεν ξέρει μέχρι που θα τα φτάσουν). Περισσότερο από κάθε προηγούμενη χρονιά, θα ζήσουμε φέτος την πλήρη διάλυση και κατάρρευση της παιδείας, ασφάλισης, υγείας, όλων των κοινωνικών υπηρεσιών. Οι συγχωνεύσεις/κλεισίματα σχολείων, σχολών, νοσοκομείων θα πάρουν χαρακτηρισμό χιονοστιβάδας, ενώ ό,τι απομείνει θα υπολειφθεί αδυνατώντας να καλύψει τις απολύτως βασικές ανάγκες. Νέες μειώσεις μισθών και συντάξεων, διάλυση των συλλογικών συμβάσεων, ανεργία-καρκίνος, νέες φοροεπιδρομές εξαπλώνουν παντού την φτώχεια και την εξαθλίωση. Η ανθρωπιστική κρίση παίρνει απειλητικές διαστάσεις, η επιβίωση μετατρέπεται σε καθημερινή μάχη για τους εργαζόμενους, τα λαϊκά στρώματα, τους άνεργους, τους φτωχούς.

Περίοπτη θέση στο κυβερνητικό «πρόγραμμα» έχουν οι ιδιωτικοποιήσεις, δηλαδή το ξεπούλημα όλων φιλέτων απόμειναν στο δημόσιο (νερό, ενέργεια, σιδηρόδρομοι, λιμάνια, συγκοινωνίες, τράπεζες, δημόσια γη, ακτές). Τι λεφτά όμως θα αποφέρει αυτό και για ποιους; Ακόμα κι αν βρεθούν αγοραστές (ενώ η φυγή κεφαλαίων και επιχειρήσεων από την Ελλάδα μεγαλώνει), οι τιμές θα είναι εντελώς εξευτελιστικές. Αλλά κι αυτά τα

λεφτά δεν θα πάνε για μισθούς-συντάξεις, ασφαλιστικά ταμεία κ.λπ. αλλά θα δεσμευτούν στον περίφημο «ειδικό λογαριασμό», δηλαδή στην αποπληρωμή των δανειστών-τοκογλύφων.

Μπροστά στην κατάρρευση

Όλα αυτά δεν συνιστούν κανένα «πρόγραμμα», παρά μόνο έναν κατάλογο μέτρων, παραγγελέμων από την Τρόικα, που φέρνουν τα πάντα πιο κοντά στην χρεοκοπία, δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, τράπεζες, δήμους, ασφαλιστικά ταμεία... Είναι για γέλια και για κλάματα οι πρωταίτιοι της χρεοκοπίας, με τις ίδιες και χειρότερες συνταγές, να μιλάνε για «ανάπτυξη». Η ανάπτυξη είναι αδύνατη:

- Με τις πολιτικές της μαζικής ανεργίας και φτώχειας, που εκμηδενίζουν τη ζήτηση αγαθών και υπηρεσιών, φέρνοντας ακόμα περισσότερα λουκέτα, απολύσεις, αδυναμία είσπραξης εσόδων.

- Με την ανακύκλωση του αστικού πολιτικού προσωπικού, που δεν έχει κανένα εναλλακτικό σχέδιο από την πλήρη απαλλοτρίωση-ληστεία μισθών, συντάξεων, ασφαλιστικών ταμείων, δημόσιου και ιδιωτικού πλούτου.

- Όσο ο τεράστιος όγκος χρήματος που λιμνάζει στα χέρια των ιδιωτών-καπιταλιστών δεν επενδύεται και μάλιστα συνεχίζεται η φυγή κεφαλαίων.

- Με την παραμονή στο ζουρλομανδύα του Ευρώ, γιατί είναι ένα υπερτιμημένο νόμισμα για μια καταρρέουσα οικονομία όπως η ελληνική.

Γι' αυτό έρχεται με μαθηματική ακρίβεια όχι μόνο η επισήμοποίηση της χρεοκοπίας αλλά και η έξοδος/αποπομπή της Ελλάδας από το Ευρώ, όπως πλέον ομολογείται ανοιχτά και από πολλούς κύκλους της ευρωπαϊκής ελίτ. Εξελίξεις που θα είναι ένα ακόμα οδυνηρό σοκ για τους εργαζόμενους και την κοινωνία.

Όχι στο κράτος «έκτακτης ανάγκης»

Η κυβέρνηση συγκροτήθηκε υφαρπάζοντας την ψήφο του λαού με απειλές και ψέματα περί «επαναδιαπραγματεύσης» του Μνημονίου και χάρη στα ροζ δεκανίκια του Κουβέλη. Στην πραγματικότητα δεν έχει κοινωνική στήριξη, είναι μια κυβέρνηση αδύναμη και θνησιγενής. Γι' αυτό όμως και επικίνδυνη! Θα επιχειρήσει να γαντζωθεί στην εξουσία επιβάλλοντας ένα κράτος «έκτακτης ανάγκης»:

- με την σκλήρυνση των μέτρων καταστολής (εκτοξευτήρες νερού, πλαστικές σφαίρες, σκυλιά κ.λπ.), την περιστολή των δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων, την κατάργηση των συνδικαλιστικών ελευθεριών

- τα ρατσιστικά πογκρόμ της αστυνομίας και της συμμορίας της Χρυσής Αυγής ενάντια στους μετανάστες, αλλά και ενάντια σε όλους όσους αντιστέκονται

Μέσα στην αδυναμία της, καλλιεργεί ένα κλίμα διαίρεσης και φόβου, τρομοκρατίας των εργαζομένων και της νεολαίας, αποθάρρυνσής τους για να εξαπολύσουν την αντεπίθεσή τους.

Να προετοιμαστούμε για την τεράστια σύγκρουση που είναι μπροστά μας

Η κατάρρευση του ελλ. καπιταλισμού, το οικονομικό-πολιτικό χάος σε Ε.Ε./Ευρωζώνη, η νέα διεθνής όξυνση της κρίσης, δεν επιτρέπουν αυταπάτες. Ή θα επιτρέψουμε στους υπεύθυνους της χρεοκοπίας να διαχειριστούν την επερχόμενη κατάρρευση, ενώ θα βουλιάζουμε σε μια βαρβαρότητα χωρίς προηγούμενο - ή θα χαράξουμε πορεία σύγκρουσης μ' αυτό το σάπιο σύστημα, για να επιβάλλουμε τις δικές μας λύσεις.

Έχουμε την εμπειρία από το προηγούμενο κύμα αγώνων: τεράστιες γενικές απεργίες, ανυπακοπή στα χαράτσια, «αγανακτισμένοι» στις πλατείες, απεργίες και καταλήψεις χώρων δουλειάς, συγκρουσιακά-γεγονότα όπως στις 12 Φλεβάρη. Και ακόμα, τα μηνύματα αγώνα από την Ευρώπη και τον κόσμο, από τους Ισπανούς ανθρακωρύχους μέχρι τις αραβικές εξεγέρσεις/επαναστάσεις, που δείχνουν ότι σιγά-σιγά διαμορφώνονται δυνατότητες για ένα νέο επαναστατικό κύμα.

Στηριζόμενοι σ' αυτά, να ενισχύσουμε τη νέα συνείδηση και πρακτική που σιγά-σιγά διαμορφώνεται. Τίποτα δεν έχουμε να περιμένουμε από την άθλια συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που ακόμα και τώρα συμμετέχει σε «κοινωνικούς διαλόγους». Από το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, με την ακραία διασπαστική, σχηματοποιητική πολιτική τους, που οδηγεί μόνο σε ήττες και απογοήτευση. Από τις αυταπάτες για «κυβέρνηση της Αριστεράς» γύρω από το ΣΥΡΙΖΑ, που δήθεν θα μετριάσει, θα ανακόψει την κατάρρευση χωρίς να συγκρουστεί με τον καπιταλισμό ή με «υπευθυνότητα», μέσα από τους θεσμούς του αστικού κράτους, δίνοντας πιστοποιητικά νομιμοφροσύνης στους εκπροσώπους του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού.

Μέσα από τη δική μας οργάνωση και αγώνα παντού, πρέπει να αντισταθούμε σε κάθε επίθεση της κυβέρνησης και των αφεντικών, να οργανώσουμε την ταξική/κοινωνική αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια απέναντι στην κρίση, την απόκρουση των ρατσιστικών πογκρόμ και των συμμοριών της Χρυσής Αυγής, την αυ-

τοάμνα του κινήματος απέναντι στους μηχανισμούς καταστολής. Να προβάλλουμε ένα πρόγραμμα σωτηρίας της οικονομίας και της κοινωνίας, με βασικούς άξονες: Διαγραφή του Χρέους - Ρήξη με Ευρώ και Ε.Ε. - Εθνικοποίηση των τραπεζών και των τομέων-κλειδιών της οικονομίας κάτω από Εργατικό Έλεγχο - Συντακτική Συνέλευση, για να έρθουμε σε ρήξη με τους σάπιους θεσμούς αυτού του σάπιου συστήματος και να θέσουμε την οργάνωση της οικονομίας, της πολιτικής, της κοινωνίας σε ριζικά διαφορετικές βάσεις.

Η νίκη δεν θα έρθει με λόγια στη Βουλή - Ανυπακοή & Εξέγερση Παντού

Για να σώσουν το σύστημά τους, η Ε.Ε. και η Τρόικα, η ντόπια «συμμορία του ευρώ» και οι μεγαλοκαπιταλιστές, ξέρουν ότι η ώρα της σύγκρουσης πλησιάζει. Ετοιμάζονται να χρησιμοποιήσουν τους κρατικούς μηχανισμούς (αστυνομία και στρατό, ελληνικά και ευρωπαϊκά), φτάνοντας ακόμα και στις πιο σκοτεινές λύσεις και σε «έκτακτες» καταστάσεις.

Γι' αυτό, ο δρόμος για να σωθούμε οδηγεί υποχρεωτικά σε ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα. Δεν υπάρχει άλλη, «εύκολη» λύση. Χρειάζεται καταρχήν να φύγουμε από τις κοινοβουλευτικές αυταπάτες. Να εξαπλώσουμε την Ανυπακοή και την Εξέγερση Παντού. Να επιβάλλουμε μια Επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων. Ν' ανοίξουμε τον δρόμο για τον Σοσιαλισμό: για μια οικονομία με επίκεντρο τις ανθρώπινες ανάγκες, ένα καθεστώς βασισμένο στον έλεγχο, τη συμμετοχή, τις αποφάσεις όλων των «από κάτω», στην επέκταση και όχι τον περιορισμό των ελευθεριών, στο δημοκρατικό σχεδιασμό όλων των βασικών επιλογών. Στην ελεύθερη συνεργασία των λαών της Ενωμένης Σοσιαλιστικής Ευρώπης και όχι στο «πειθαρχείο» της καπιταλιστικής Ε.Ε. Αυτή είναι η μόνη διέξοδος - και για να την επιβάλλουμε πρέπει να χτίσουμε μια επαναστατική δύναμη που θα συγκροτήσει νικηφόρα με την αστική τάξη και το κράτος της.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΔΙΕΞΟΔΟ

=> Κατάργηση των Μνημονίων, της Δανειακής Σύμβασης, των βάρβαρων μέτρων

=> ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ.

ΕΞΩ ΑΠΟ ΕΥΡΩ ΚΑΙ Ε.Ε.

Πάλη για μια Ευρώπη των εργαζομένων, ενωμένη, δημοκρατική, ριζοσπαστική, σοσιαλιστική

=> Εθνικοποίηση των τραπεζών και τομέων-κλειδιών της οικονομίας με Εργατικό Έλεγχο

=> Συντακτική Συνέλευση

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΩΝ ΔΙΕΘΝΙΣΤΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ

Αίγυπτος: Περίοδος χάριτος για τους Αδελφούς Μουσουλμάνους

Ο Μαρσί μέσα στον Αύγουστο ακύρωσε την συνταγματική διακήρυξη της 17^{ης} Ιουνίου, η οποία έδινε διευρυμένα συνταγματικά και νομοθετικά δικαιώματα στο Στρατό και ταυτόχρονα αποστράτευσε τον ισχυρό άνδρα του Ανώτατου Συμβουλίου των Ενόπλων Δυνάμεων (ΑΣΕΔ), Χουσέν Ταντάουι, ο οποίος κατείχε το Υπουργείο Άμυνας στη νέα κυβέρνηση που είχε διορίσει ο ίδιος ο Μαρσί λίγο νωρίτερα! Την νομοθετική εξουσία διατηρεί ο ίδιος ο Μαρσί πλέον, αφού τον Ιούνιο το ανώτατο δικαστήριο της Αιγύπτου λίγο πριν τις εκλογές είχε διαλύσει την κάτω βουλή! Έχοντας συγκεντρώσει στα χέρια του πλέον υπερεξουσίες, έχει δύο σταθμούς να αντιμετωπίσει. Πρώτον, την κατάρτιση του νέου Συντάγματος μέσω μια Συντακτικής Συνέλευσης που συνέστησε η διαλυθείσα Βουλή. Πολλοί όμως θεωρούν ότι χρειάζεται μεταρρύθμιση αυτή της συνέλευσης, γιατί με την μορφή που έχει σήμερα οι ισλαμιστές έχουν καθοριστικό ρόλο. Δεύτερον, να κηρύξει εκλογές για να

εκλεγεί νέα βουλή. Πολλοί θεωρούν την κίνηση του Μόρσι «επαναστατική», γιατί σημαίνει τον «τερματισμό της εξουσίας» του ΑΣΕΔ. Ωστόσο, ο Ταντάουι διορίστηκε σύμβουλος του Μόρσι, ενώ στην κυβέρνηση που διόρισε πολλά μέλη της απερχόμενης κυβέρνησης διατηρούν την θέση τους! Οι ίδιοι οι αμερικανοί δήλωσαν ότι οι ΗΠΑ είναι πρόθυμοι να συνεχίζουν την συνεργασία με το ΑΣΕΔ, ενώ εξέφρασαν την εμπιστοσύνη τους στο νέο υπουργό Άμυνας τον οποίο γνωρίζουν αφού προέρχεται από τις τάξεις του ΑΣΕΔ!

Στις 11 Ιουλίου ο υπουργός Άμυνας των ΗΠΑ επισκέφτηκε την Αίγυπτο και τον ακολούθησε η Κλίντον. Ο πρόεδρος της Αιγύπτου Μοχάμεντ Μόρσι θα επισκεφθεί τις ΗΠΑ στις 23 Σεπτεμβρίου με την ευκαιρία της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ. Ενώ σαν κατακλείδα ο ίδιος ο Μόρσι ζήτησε από την γνωστή μας επικεφαλής του ΔΝΤ, Λαγκάρντ, την σύναψη δανείου της χώρας με το ΔΝΤ!

Είναι φανερό ότι ο Μόρσι κερδίζει χρόνο με την αποστράτευση του Ταντάουι απέναντι στο κίνημα των λαϊκών μαζών και την νεολαία της Αιγύπτου. Ωστόσο, η πρακτική του διαφέρει ελάχιστα από τους προκατόχους του (συνεργασία με ΗΠΑ, ΔΝΤ) και οι επιθέσεις ενάντια στον τύπο, την ελευθεροτυπία -ήδη έχουν φυλακιστεί δύο εκδότες που άσκησαν κριτική στον Μόρσι- και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών δείχνουν ότι η περίοδος χάριτος θα είναι μικρή.

Την πλήρη σύνταξη με τον στρατό, το Ισραήλ και τις ΗΠΑ είχε και η τοποθέτηση του Μόρσι στο θέμα των φανατικών ισλαμιστών του Σινά. Η αποστρατιωτικοποιημένη περιοχή του Σινά αποτελούσε καταφύγιο και

ορμητήριο φανατικών ισλαμιστών ενάντια στο Ισραήλ αλλά και στον αιγυπτιακό στρατό. Η εξέγερση και η άνοδος των ισλαμιστών ενέτεινε και ισχυροποίησε την δράση των «τζιχαντιστών» του Σινά με επιθέσεις στο Ισραήλ και στον αιγυπτιακό στρατό. Η απάντηση του Μόρσι ήταν ότι πρέπει να εξοντωθούν αυτές οι ομάδες, οι κατηγορίες ότι προέρχονται από τους παλαιστίνιους της Χαμάς στη λωρίδα της Γάζας και η απόλυτη συνεργασία με Ισραήλ και ΗΠΑ για την εξάλειψή τους, ενώ έκλεισε και το μοναδικό πέρασμα των παλαιστίνιων που δεν ελέγχεται από το Ισραήλ.

Ο Μόρσι όμως έχει προγραμματίσει να επισκεφθεί τις επόμενες μέρες και το Ιράν και την Κίνα σε μια προσπάθεια να δημιουργηθεί ένας καινούργιος συσχετισμός δυνάμεις στην περιοχή, όπως λένε οι αδελφοί Μουσουλμάνοι. Θα αναλάβει μάλιστα και πρωτοβουλία για να πείσει Ιράν και Κίνα να πιέσουν το καθεστώς Άσαντ να εγκαταλείψει την εξουσία στη Συρία! Τίθεται αμέσως όμως το ερώτημα: Τί είδους αλλαγή μπορούν να δεχθούν οι ΗΠΑ σε σχέση με την επιρροή Κίνας και Ιράν στην περιοχή της Μ. Ανατολής, ώστε να διαμορφωθούν νέες σχέσεις της Αιγύπτου με τις χώρες αυτές;

Είναι προφανές ότι ο Μόρσι και οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι καθησυχάζουν τις ΗΠΑ και ευθυγραμμίζονται με αυτές, αλλά προσπαθούν να αφήσουν και κάποιες εναλλακτικές κατευθύνσεις. Παιχνίδι δύσκολο και επικίνδυνο, που για να εφαρμοστεί πρέπει να στηριχτεί στις λαϊκές-εξεγερμένες δυνάμεις, πράγμα που δεν φαίνεται να θέλουν οι Αδελφοί Μουσουλμάνοι.

στον κόσμο...

Μεξικό

Δεκάδες χιλιάδες διαδήλωναν όλο τον Ιούλιο στην Πόλη του Μεξικό ενάντια στην εκλογική νίκη του Ενρίκε Πένια Νιέτο, στις προεδρικές εκλογές της 1ης Ιουλίου, κατηγορώντας το κόμμα του, το Θεσμικό Επαναστατικό Κόμμα (PRI), για εξαγορά ψήφων. Το PRI κυβερνούσε το Μεξικό για 71 χρόνια, αμέσως μετά την μεξικάνικη επανάσταση μέχρι την ήττα του στις προεδρικές εκλογές του 2000. Οι διαδηλωτές, στην πλειοψηφία τους φοιτητές που δεν ανήκουν σε κάποιο πολιτικό χώρο, υποστηρίζουν ότι σε διάφορα μέρη του Μεξικού οι ψήφοι είχαν αλλοιωθεί. Κατηγορούν το PRI ότι απειλούσε και εξαγόραζε κόσμο, κυρίως από την φτωχολογιά, για να αποσπάσει ψήφους. Επίσης, το κατηγορούν ότι πλήρωσε τα ΜΜΕ για να καθοδηγήσουν την κοινή γνώμη υπέρ του. Το αριστερό Κόμμα της Δημοκρατικής Επανάστασης (PRD), το οποίο ήρθε δεύτερο με βάση τα επίσημα αποτελέσματα, κατηγορεί ανοιχτά το PRI ότι εξαγόραζε ψήφους μοιράζοντας χρήματα, δωροκάρτες από αλυσίδα πολυκαταστημάτων, οικιακές συσκευές κ.α. Η εκλογική νίκη του Νιέτο επισημοποιήθηκε οριστικά μετά από μια επαναληπτική καταμέτρηση... σε λιγότερο από τις μισές ψήφους!

Σρι Λάνκα

Λοκ άουτ σε 13 από τα 15 δημόσια πανεπιστήμια της χώρας πραγματοποιήσε στα τέλη Αυγούστου η κυβέρνηση της Σρι Λάνκα, χωρίς να διευκρινίσει πότε θα ξαναοιζούν. Ο λόγος είναι η απεργία διαρκείας των καθηγητών, που ήδη κρατάει σχεδόν δύο μήνες.

Οι πανεπιστημιακοί εκπαιδευτικοί απεργούν διαμαρτυρόμενοι ενάντια στην ιδιωτικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, η οποία μέχρι τώρα είναι δημόσια και δωρεάν. Διεκδικούν αύξηση του ποσοστού του ΑΕΠ για την εκπαίδευση στο 6% από το 2% που είναι τώρα. Επίσης, εναντιώνονται στην προσπάθεια τοποθέτησης εταιριών φύλαξης στα πανεπιστήμια, οι οποίες θα διευθύνονται από το Υπουργείο Άμυνας, ενώ ασκούν κριτική στο υποχρεωτικό πρόγραμμα δύο βδομάδων στρατιωτικής εκπαίδευσης, το οποίο πρέπει να παρακολουθήσουν όλοι οι νεοεισερχόμενοι στο πανεπιστήμιο. Διεκδικούν επίσης να σταματήσουν οι πολιτικές παρεμβάσεις (διορισμοί σε θέσεις-κλειδιά ατόμων ευνοούμενων από την κυβέρνηση) εντός των πανεπιστημίων και αύξηση στους μισθούς τους. Στο λοκ άουτ της κυβέρνησης οι φοιτητές και οι καθηγητές ανταπάντησαν με διαδηλώσεις.

Ιταλία

120 ανθρακωρύχοι κλείστηκαν στις 27 Αυγούστου μέσα σε ανθρακωρυχείο στη Σαρδηνία, 400 μέτρα κάτω από τη γη, ζωσμένοι με 100 κιλά εκρηκτικών. Το ανθρακωρυχείο μέχρι τώρα είναι δημόσιο και ανήκει στην επαρχία της Σαρδηνίας, αναμένεται όμως να ιδιωτικοποιηθεί. Το ανθρακωρυχείο προσφέρει την πρώτη ύλη για την λειτουργία εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας. Οι ανθρακωρύχοι υπερασπίζονται τις θέσεις εργασίας τους και την μοναδική πηγή εισοδήματος που έχουν, μια που το ορυχείο εξασφαλίζει ψωμί σε 470 οικογένειες, ειδικά σε μια περιοχή που μαστίζεται από την φτώχεια. Δηλώνουν ότι θα μείνουν κλεισμένοι στο ορυχείο μέχρι να πραγματοποιηθεί συνάντηση με την κεντρική κυβέρνηση της Ρώμης για να συζητήσουν το μέλλον του εργοστασίου. Η πρόταση των εργαζομένων είναι να προχωρήσει η κυβέρνηση τα σχέδια που έχει από το 2009 για κρατικές επενδύσεις στον τομέα της εξόρυξης και να προχωρήσει στην κατασκευή ενός νέου ενεργειακού εργοστασίου, με υψηλής τεχνολογίας σύστημα δέσμωσης και αποθήκευσης άνθρακα.

Κατάληψη του συγκεκριμένου ανθρακωρυχείου, διάρκειας 100 ημερών, είχε πραγματοποιηθεί και το 1995. Η ηρωική πράξη των ανθρακωρύχων δείχνει την αποφασιστικότητα που πρέπει να επιδεικνύει ο καθένας που βρίσκεται αντιμέτωπος με την ανεργία, σε μια εποχή που η απώλεια εργασίας σημαίνει καταδίκη σε θάνατο. Και αυτή η αποφασιστικότητα, μαζί με την απελπισία, οδήγησε ένα ανθρακωρύχο να κόψει αυθόρμητα τις φλέβες του κατά την διάρκεια συνέντευξης στην τηλεόραση. Ο ανθρακωρύχος νοσηλεύεται στο νοσοκομείο, εκεί όπου κινδυνεύει να βρεθεί και η ιταλική κυβέρνηση αν συνεχίσει την αντεργατική της πολιτική!

Νεπάλ: Κρίση και διάσπαση του μαοϊκού κόμματος

Στις 28 Μάη διαλύθηκε η δεύτερη κυβέρνηση συνασπισμού υπό την ηγεσία του Μαοϊκού Ενωμένου Κομμουνιστικού Κόμματος του Νεπάλ [Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.)], λόγω του ύπουλου πολέμου που έχει εξαπολύσει η άρχουσα τάξη με τους μπερλιανιστές συμμάχους της, λόγω όμως και των διαρκών υποχωρήσεων και συμβιβασμών της ηγεσίας του Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.). Το κόμμα αυτό ηγήθηκε ενός 10ετούς εμφύλιου πολέμου (Λαϊκός Πόλεμος, 1995 - 2005), ανέτρεψε, τον Απρίλιο του 2006, τη μοναρχία που επιβλήθηκε πραξικοπηματικά με τη στήριξη των ΗΠΑ, της Ινδίας και της ντόπιας ολιγαρχίας και αναδείχθηκε πρώτη δύναμη στις εκλογές του 2008. Ωστόσο, η πολιτική κοινοβουλευτικής ειρήνης που ακολούθησε οδήγησε στη διάσπαση και αποδυνάμωσή του, στην προδοσία του λαού και στην ενσωμάτωσή της ηγεσίας του στην αστική δημοκρατία.

Οι σημερινές εξελίξεις ήρθαν ως φυσικό επακόλουθο τόσο του γεγονότος ότι στην ηγεσία του Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.) κυριάρχησαν η δεξιότερη πτέρυγα (Πρατσάντα, Μπαταράι κ.λπ.), όσο και των εγγενών θεωρητικών και πολιτικών αδυναμιών του κόμματος. Η επικράτηση της δεξιάς πτέρυγας ήταν αναμενόμενη, καθώς μεγάλο μέρος της επιτυχίας του Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.) στη διάρ-

κεια του Λαϊκού Πολέμου οφειλόταν στη δημιουργία ενός μεγάλου συνασπισμού με φτωχά στρώματα και καταπιεσμένες μειονότητες στη βάση ενός δημοκρατικού προγράμματος. Σύμφωνα με το σχέδιο αυτής της ηγεσίας - που βασίζεται στη θεωρία των σταδίων που ενστερνίζεται ο μαοϊσμός - έπρεπε να δημιουργηθεί αρχικά μια συμμαχία με τα καθεστωτικά κόμματα απέναντι στο βασιλιά με σκοπό την ανατροπή του - όπως και έγινε- και στη συνέχεια, μέσα από την είσοδο στο κοινοβούλιο θα εξαπλωνόταν η επιρροή του κόμματος και θα αλωνόταν ο στρατός, με την είσοδο σε αυτόν των μαχητών του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (Λ.Α.Σ.). Το δεύτερο μέρος του σχεδίου, ωστόσο, απέτυχε παταγωδώς, πέρα από όλα τα άλλα και γιατί η ηγεσία του Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.) αντικατέστησε το στόχο της Δημοκρατικής Επανάστασης (πρώτο στάδιο) με τη άσκησης της εξουσίας από τις επαναστατικές δυνάμεις από ένα «υποστάδιο», κατά το οποίο θα επιτρεπόταν η πολιτική ηγεμονία των καπιταλιστικών δυνάμεων, μιας και η χώρα ήταν τόσο καθυστερημένη που έπρεπε να περάσει πρώτα από μια φάση καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Το 2006 υπογράφηκε η Ευρεία Συμφωνία Ειρήνης ανάμεσα στο Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.) και τα καθεστωτικά κόμματα, που υποτίθεται ότι θα οδηγού-

σε εκλογές για συντακτική συνέλευση. Στην πραγματικότητα, οδήγησε στην αδρανοποίηση και τη διάλυση του Λ.Α.Σ. (20.000 μαχητές), τη διάλυση των τοπικών λαϊκών κυβερνήσεων που έλεγχε το Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.) και την υποταγή της μαοϊκής ηγεσίας στα κοινοβουλευτικά παιχνίδια που ενορχήστρωσε η άρχουσα τάξη και οι μπερλιανιστές. Παρά τη συντριπτική νίκη του Ε.Κ.Κ.Ν.(Μ.) στις προεδρικές εκλογές του 2008, η ηγεσία του υποχρεώθηκε να παραιτηθεί (Μάρης 2009), σταμάτησε άδοξα τη μεγάλη απεργία που η ίδια ξεκίνησε το Μάη του 2010 και δέχτηκε την εφαρμογή νεοφιλελεύθερων πολιτικών και την επιστροφή της γης που είχαν καταλάβει οι φτωχοί αγρότες, προκειμένου να διατηρήσει την εξουσία στα πλαίσια της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Οι καταγγελίες για σκάνδαλα και διαφθορά απλά συμπληρώνουν την εικόνα. Η αποχώρηση της αριστερής πτέρυγας τον περασμένο Ιούνιο ήρθε ως φυσική συνέπεια. Άγνωστη, ωστόσο, παραμένει η εξέλιξη της, γιατί, παρά την κριτική που ασκεί εδώ και καιρό, άφησε τα πράγματα να φτάσουν σε αυτό το σημείο, αλλά και γιατί εμφανίζεται προσκολλημένη στον ορθόδοξο Μαοϊσμό και αποτελεί ερωτηματικό το αν μπορεί να πείσει τον προδομένο λαό του Νεπάλ και να δημιουργήσει ένα νέο κίνημα.

Εργασιακό Απαρτχάιντ και μακελειό στα ορυχεία της Νότιας Αφρικής

Σε μακελειό εξελίχθηκε η απεργία των μεταλλωρύχων στα ορυχεία λευκόχρυσου της βρετανικής πολυεθνικής Λόμιν στη Μαρικάνα του Ρούστενμπουργκ στη Ν. Αφρική. Την Πέμπτη 16 Αυγούστου, η αστυνομία, με εντολή της κυβέρνησης για παύση της απεργίας, δολοφονεί 34 εργάτες, τραυματίζει 78 και συλλαμβάνει 259. Ενώ τρεις μέρες είχε πραγματοποιηθεί αστυνομική επίθεση μικρότερης κλίμακας, όπου δολοφονήθηκαν εργάτες και σκοτώθηκαν 2 υπάλληλοι ασφαλείας και 2 αστυνομικοί.

Η απεργία είχε ξεκινήσει μια εβδομάδα νωρίτερα, στις 9 Αυγούστου, από τους χειριστές γεωτρήπανου που είχαν σαν αίτημα την αύξηση των μισθών τους, που κυμαίνονται από 3.500 έως 5.000 ραντ, στα 12.500 (δηλαδή από 350-500 ευρώ στα 1.250). Σύντομα το παράδειγμα των χειριστών ακολούθησαν εργάτες και σε άλλα ορυχεία με απεργίες διαρκείας, που πέρα από μισθολογικές αυξήσεις έβαζαν και αιτήματα για την καλύτερη των συνθηκών υγιεινής και την προστασία στους τόπους δουλειάς.

Συνολικά στις επιχειρήσεις τις αστυνομικές δολοφονήθηκαν 40 εργάτες, ενώ χαρακτηριστικό του κυριολεκτικά πολεμικού σκηνικού είναι πως οι οικογένειες των απεργών δε γνώριζαν αν οι άνθρωποι τους είναι νεκροί, τραυματίες ή συλληφθέντες.

Η συγκεκριμένη επίθεση αποτελεί κλιμάκωση της καταστολής των εργατικών κινητοποιήσεων. Τον Φεβρουάριο, κατά τη διάρκεια απεργίας 6 εβδομάδων στα ορυχεία του Ίμπλατς, 4 εργάτες δολοφονήθηκαν και άλλοι 50 τραυματίστηκαν από σφαίρες της αστυνομίας. Τον Μάρτη, οι εργάτες του ορυχείου Αουρόρα δεν έλαβαν αποζημίωση ύψους 4,3 εκ. ραντ για δεδουλευμένα, η οποία είχε οριστεί με απόφαση δικαστηρίου, μετά την χρεοκοπία του ορυχείου, που άνηκε στον εγγονό του Μαντέλα και ανιψιό του τωρινού προέδρου Ζούμα. Παρόλα αυτά, όλα τα περιουσιακά στοιχεία του

ορυχείου πωλούνται και τα έσοδα πάνε στους λογαριασμούς των αφεντικών, ενώ οι απολυμένοι εργάτες λιμοκτονούν. Πέντε απ' αυτούς αυτοκτόνησαν όταν έκλεισε το ορυχείο και σε διαδήλωση τους τον Απρίλη έξω από γραφεία δημοτικών αρχών δύο δολοφονήθηκαν. Παρά τη λυσσαλέα επίθεση, οι εργάτες συνεχίσαν τις κινητοποιήσεις τους και τελικά ανάγκασαν την εργοδοσία σε μερικές παραχωρήσεις.

Στις 25 Αυγούστου ανεστάλη η απεργία σ' ένα από τα δύο ορυχεία πλατίνας στα νοτιοδυτικά της χώρας, το Ρόγιαλ Μπάφοκενγκ, με υπογραφή Ζετούς σύμβασης εργασίας, επίλυση μη μισθολογικών αιτημάτων και μετατροπή των συμβάσεων από ορισμένου χρόνου σε αόριστο. Επίσης, 100 εργάτες στα ορυχεία της πολυεθνικής Αγγλο-Αμερικαν Πλάτινουμ ξεκίνησαν απεργία με οικονομικά αιτήματα.

Η άνοδος των ταξικών αγώνων στη Ν. Αφρική και το ατσάλωμα του ηθικού των εργατών μετά το αιματοκύλισμα της Μαρικάνα ανάγκασαν τη πρώτη παγκοσμίως πολυεθνική σε παραγωγή πλατίνας να διαπραγματευτεί με βμελή αντιπροσωπεία των εργατών, τσακίζοντας την προηγούμενη τακτική της εταιρείας άμεσων απολύσεων όσων απεργούσαν.

Ο ρόλο των πολυεθνικών και η σημασία της απεργίας

Στην Ν. Αφρική εργάζονται περίπου 493.000 εργάτες σε εταιρείες εκμετάλλευσης ορυκτών, ενώ ο συγκεκριμένος κλάδος αντιπροσωπεύει το 18% του ΑΕΠ της χώρας. Η Ν. Αφρική έχει το 78% των παγκοσμίως αποθεμάτων λευκόχρυσου, το 50% των παγκόσμιων αποθεμάτων χρυσού και είναι ο τρίτος μεγαλύτερος εξαγωγέας άνθρακα και ο μεγαλύτερος παραγωγός χρωμίου. Επίσης, έχει σημαντική θέση στην παραγωγή διαμαντιών.

Λόγω της τεράστιας χρήσης του λευκόχρυσου στη βιομηχανία, τα αποθέματα σε παγκόσμια κλίμακα έχουν μειωθεί δραματικά. Η εξόρυξη και επεξεργασία του λευκόχρυσου συνα-

ντούν τεράστιες δυσκολίες, λόγω και των απαραίτητων τεχνολογικών μέσων, και έτσι η τιμή έχει εκτοξευθεί. Να σημειωθεί πως αν η εξόρυξη σταματούσε σήμερα, τα αποθέματα θα επαρκούσαν μόνο για έναν χρόνο, στοιχείο που κάνει ακόμη πιο κρίσιμη την αδιάκοπη προσπάθεια εξόρυξης και επεξεργασίας του.

Τόσο η εξόρυξη λευκόχρυσου όσο και άλλων ορυκτών από τις 850 επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στη Ν. Αφρική γίνεται με ξεπερασμένη τεχνολογία, χαμηλό βαθμό εκμείλιξης και τεράστια συμμετοχή εργατών, που εργάζονται υπό πρωτόγονες συνθήκες. Οι εργάτες δουλεύουν κυριολεκτικά για ένα κομμάτι ψωμί, ενώ η εργοδοσία εφαρμόζει συμβόλαια στο 1/3 της συλλογικής σύμβασης με εργάτες που φέρνουν μαζικά από άλλες περιοχές της χώρας (outsiders, δηλαδή «εξωτερικοί») ή από χώρες όπως η Μοζαμβίκη, η Μποτσουάνα, το Λεσότο και η Ζουαζιλάνδη. Συχνοί είναι και οι θάνατοι κατά τη διάρκεια της δουλειάς και πολλοί μεταλλωρύχοι μένουν ανάπηροι.

Μέσα στα πλαίσια της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης μαίνονται αμείωτοι και οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί. Το προβάδισμα στη χώρα –όπως και στην Αφρική συνολικότερα– για την ώρα το έχει η Κίνα. Οι ΗΠΑ προσπάθησαν να καλύψουν το χαμένο έδαφος με τις 2 πολυήμερες επισκέψεις της Χ. Κλίντον για να τονθούν οι σχέσεις τους με τη Ν. Αφρική και άλλα αφρικανικά κράτη σε οικονομικό, πολιτικό και στρατιωτικό επίπεδο. Επίσης, έχει αναδυθεί και μια ντόπια αστική τάξη, η οποία και ζητάει μερίδιο από τα κέρδη των ιμπερια-

λιστών και θέλει να παίξει έναν ηγετικό ρόλο στην Αφρική, πότε σε συνεργασία με ΗΠΑ, Κίνα, Βρετανία και πότε σ' αντίθεση με αυτές. Πολύπλοκο σκηνικό, αν συνυπολογίσουμε από τη μια την οικονομική πανωλεθρία της Κίνας στη Λιβύη και το νότιο Σουδάν – περιοχές όπου ουσιαστικά έχασε τις προσβάσεις που είχε χτίσει– και την κακή οικονομική κατάσταση των ΗΠΑ.

Στη Ν. Αφρική έχουν αναδυθεί και νέες πολιτικές δυνάμεις, που εκφράζουν την νεοαναδυόμενη αστική τάξη, που φαίνεται να εγκαταλείπει το ρόλο του απλού κομπραδόρου (μεταπράτη) των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων.

Όλα τα παραπάνω δίνουν μια ξεκάθαρη εικόνα για την αμείλικτη αντιμετώπιση της απεργίας των μεταλλωρύχων από κυβέρνηση-εργοδοσία και την απόφαση τους να συντρίψουν και την παραμικρή εστία εργατικής αντίστασης. Ανεπηρέαστο, βέβαια, δεν μένει απ' αυτή την κατάσταση και το εργατικό κίνημα, όπου βλέπει να αναπτύσσεται με γοργούς ρυθμούς μια γραφειοκρατία στο εσωτερικό του, άμεσα συνδεδεμένη με τα καπιταλιστικά συμφέροντα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ν. Αφρικής συμμετέχει στην κυβέρνηση μαζί με τα συνδικάτα COSATU και το Αφρικανικό Εθνικό Κογκρέσο. Η αματηρή καταστολή στη Λόμιν φαίνεται ότι έχει άμεση σχέση και με την προσπάθεια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να ελέγξει το κίνημα με τη βοήθεια της κυβέρνησης, μιας και η απεργία οργανώθηκε από ένα ανεξάρτητο συνδικάτο.

Βασίλης Ζ.

Αναζωπυρώνεται το κίνημα για δημόσια δωρεάν παιδεία στη Χιλή

Εν μέσω θέρους για το βόρειο ημισφαίριο αλλά χειμώνα για το νότιο, οι μαθητές και φοιτητές της Χιλής βγαίνουν και πάλι στους δρόμους. Οι κινητοποιήσεις τους δεν έχουν ακόμα την περσινή μαζικότητα, αλλά όλα δείχνουν ότι θα συγκροστούν σφοδρά με την αντιδραστική κυβέρνηση του μεγαλοεπιχειρηματία προέδρου Πινιέρα.

Το «φύτιλι» άναψαν αυτή τη φορά οι μαθητές, οι οποίοι από τις αρχές Αυγούστου έχουν καταλάβει εκατοντάδες σχολεία. Το Συμβούλιο των Μαθητών της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης (ACES) και το Εθνικό Συντονιστικό των Μαθητών (CONES) κάλεσαν σε πέντε διαδηλώσεις με πανεθνικό ή τοπικό χαρακτήρα. Στις κινητοποιήσεις συμμετείχε και η Συνομοσπονδία Φοιτητών της Χιλής (Confech), ενώ άρχισαν και φοιτητικές καταλήψεις. Μέχρι τις 28 Αυγούστου οι διαδηλώσεις δεν ήταν αρκετά μαζικές, είχαν όμως βασικό χαρακτηριστικό για μια ακόμα φορά τις έντονες συγκρούσεις με την αστυνομία. Αυτό οφείλεται κυρίως στην προσπάθεια του κινήματος να αντιμετωπίσει στην πράξη το σχέδιο βίαιης καταστολής του. Όλες οι μεγάλες διαδηλώσεις κηρύσσονται «παράνομες», αφού η αστυνομία δεν δίνει άδεια για τη διεξαγωγή τους και με το πρόσχημα της... «παρακώλυσης συγκοινωνιών» επιτίθεται άγρια (εκτοξευτήρες νερού, χημικά, ξυλοδαρμοί κ.λπ.) πριν καν αυτές ξεκινήσουν. Κατά περιπτώσεις επιστρατεύτηκε και η στρατιωτική αστυνομία. Έχουν γίνει περισσότερες από 400 συλλήψεις φοιτητών και μαθητών, με αποκορύφωμα την επιχείρηση στις 16-17 Αυγούστου, ύστερα από εντολή του δημάρχου του Σαντιάγο, Πάμπλο Ζαλακέρ, όταν η αστυνομία εισέβαλε σε καταλήψεις και συνέλαβε εκατοντάδες μαθητές και φοιτητές. Οι μαθητές καταγγέλλουν ότι ορισμένοι κακοποιήθηκαν σεξουαλικά κατά τη σύλληψή τους. Το θέμα έφτασε μέχρι τη Βουλή, όπου οι μαθητές αυτοί κατέθεσαν στην επιτροπή που εξετάζει την υπόθεση. Στις 28 Αυγούστου εκατοντάδες χιλιάδες μαθητές, φοιτητές, εκπαιδευτικοί, εργαζόμενοι και γονείς έδωσαν την απάντησή τους στο όργιο καταστολής. Περισσότεροι από 150.000 διαδήλωσαν στο Σαντιάγο, ενώ με-

γάλες διαδηλώσεις έγιναν και σε άλλες πόλεις. Στη νέα αυτή πανεθνική κινητοποίηση καλούσαν και τα συνδικάτα καθηγητών και δασκάλων (είχαν κηρύξει απεργία), οι Σύλλογοι Γονέων και Κηδεμόνων για το Δικαίωμα στην Παιδεία (Corgrade) και δεκάδες λαϊκές οργανώσεις. Οι διαδηλωτές συγκρούστηκαν κατά περιπτώσεις με τις δυνάμεις καταστολής, δείχνοντας ποιος πραγματικά έχει το πάνω χέρι σ' αυτή την αναμέτρηση. Η διαδήλωση πέρα από τα εκπαιδευτικά είχε ως κεντρικό σύνθημα να σταματήσει το όργιο καταστολής και να αποδοθούν ευθύνες για την κακοποίηση των μαθητών. Επιπλέον, είχε τον χαρακτήρα της τιμής προς τον 16χρονο Μανουέλ Γκουτιέρρες Ρεϊνόσο, που δολοφονήθηκε ένα χρόνο πριν (25/8/2011) κατά τη διάρκεια διαδήλωσης. Νέα μέρα πανεθνικής δράσης θα οργανωθεί στις αρχές του Σεπτεμβρίου.

Το νέο ξέσπασμα του σπουδαστικού κινήματος στη Χιλή εντάσσεται στη μεγαλύτερη μάχη της νεολαίας και των εργαζομένων μετά την πτώση της δικτατορίας του Πινοσέτ. Εδώ και 2 χρόνια αγωνίζονται απαιτώντας να μπει ένα τέλος στον απόλυτα ταξικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης και ζητώντας δημόσια, δωρεάν και καλής ποιότητας εκπαίδευση για όλους. Η χούντα του Πινοσέτ (1973) είχε βάλει βίαιο και αιματοβαμμένο τέλος στις κατακτήσεις των εργαζομένων και άνοιξε μια περίοδο βίαιης επιβολής νεοφιλελεύθερων πολιτικών, που όχι μόνο δεν σταμάτησαν το 1990 με το θάνατο του δικτάτορα, αλλά εντάθηκαν από τις μετέπειτα κυβερνήσεις. Τα τελευταία 30 χρόνια η εκπαίδευση στη Χιλή λειτουργεί όπως μια οποιαδήποτε ιδιωτική επιχείρηση, επιδιώκοντας το μέγιστο κέρδος. Ενάντια σ' αυτό το μοντέλο εξεγέρθηκαν οι χιλιανοί μαθητές και το 2006, στην «εξέγερση των πιγκουίνων» (αποκαλούνται έτσι λόγω της σχολικής στολής τους). Η χρηματοδότηση της εκπαίδευσης βρίσκεται στο... δυσθεώρητο 0,5% του ΑΕΠ, μια από τις χαμηλότερες στον κόσμο, ενώ η τρίτοβάθμια εκπαίδευση είναι πλήρως ιδιωτικοποιημένη. Μόνο το 25% της εκπαίδευσης εντάσσεται στην τοπική αυτοδιοίκηση, που γνωρίζει ακραία υποχρηματοδότηση, ενώ το 75% ανήκει σε ιδιωτι-

κές επιχειρήσεις. Κατά μέσο όρο ένας φοιτητής πληρώνει για διδάκτρα 4.150 δολάρια (περισσότερα από τον ετήσιο βασικό μισθό). Οι εργατικές οικογένειες δεν μπορούν να σπουδάσουν τα παιδιά τους ή χρεώνονται για μια ζωή, αφού οι τράπεζες παρέχουν φοιτητικά δάνεια με επιτόκια άνω του 6%.

Κατά την περσινή χρονιά το φοιτητικό και μαθητικό κίνημα αναπτύχθηκε μέσα από πλατιές μορφές αυτοοργάνωσης (γενικές συνελεύσεις, συντονιστικά καταλήψεων) και δημοκρατικής διάρθρωσης του αγώνα (επιτροπές εκλεγμένων αντιπροσώπων). Χρησιμοποίησε ριζοσπαστικές μορφές πάλης, όπως καταλήψεις διαρκείας, μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις (στο Σαντιάγο οι διαδηλωτές έφτασαν το 1 εκατομμύριο στις 21 Αυγούστου, την «ημέρα δράσης για την παιδεία»), κλεισίματα δρόμων, οδοφράγματα, καταλήψεις σε κυβερνητικά κτήρια κ.α. Οι εξωστρεφείς δράσεις, η μαχητικότητα και η πολύ καλή οργάνωση του αγώνα κέρδισαν την εμπιστοσύνη των εργαζομένων και έτσι πυροδοτήθηκαν εργατικές κινητοποιήσεις και μια 48ωρη γενική απεργία. Το κίνημα έφτασε πολύ κοντά στο να ρίξει την κυβέρνηση, την οποία ανάγκασε να προχωρήσει στη «θυσία» του υπουργού Παιδείας, Λαβίν, και σε κάποιες δευτερεύουσες παραχωρήσεις (μικρή αύξηση της χρηματοδότησης, χορήγηση υποτροφιών, μείωση επιτοκίων των δανείων κ.α.). Συνεχίστηκε με διακυμάνσεις ολόκληρη τη χρονιά, απαιτώντας άμεση κατοχύρωση στο Σύνταγμα του δικαιώματος στην εκπαίδευση και της υποχρέωσης του κράτους στην ικανοποίησή του. Με αυτό το βασικό αίτημα συνεχίζει και φέτος, έχοντας τις προϋποθέσεις όχι μόνο για μεταρρυθμίσεις στην παιδεία, αλλά και για να ρίξει την κυβέρνηση και να φέρει συνολικές αλλαγές στην χιλιάνικη κοινωνία.

Αυτό το μεγαλειώδες και υποδειγματικό κίνημα αποτελεί ένα άριστο παράδειγμα για το ελληνικό φοιτητικό και μαθητικό κίνημα, που έχει μπροστά του κολλοσιαίες μάχες ενάντια στην καταστροφή (οικονομική, κοινωνική, πολιτιστική) της ελληνικής κοινωνίας και στη μετατροπή της εκπαίδευσης σε κάτι χειρότερο και από αυτό της Χιλής.

Ισπανία: Χρεοκοπία προ των πυλών

Την στιγμή που η ισπανική αστική τάξη και η κυβέρνηση Ραχόι κάνουν απεγνωσμένες προσπάθειες να δανειστεί η Ισπανία από τα λεγόμενα “ευρωπαϊκά ταμεία διάσωσης” και την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα (ΕΚΤ), όλα δείχνουν πως μια προσφυγή στον ευρωπαϊκό μηχανισμό στήριξης και στο ΔΝΤ είναι αναπόφευκτη. Το κόστος δανεισμού της έχει ξεπεράσει κάθε όριο με το δεκαετές ομόλογο του Ισπανικού δημοσίου να κυμαίνεται γύρω στο 7% , ενώ όλοι οι οικονομικοί δείκτες της οικονομίας αναθεωρούνται συνεχώς γνωρίζοντας κατακόρυφη πτώση και εκτινάσσοντας το χρέος (δημόσιο και ιδιωτικό) σε δυσθεώρητα ύψη.

Στα ευρωπαϊκά αστικά επιτελεία έχει σημάνει συναγερμός καθώς όσο πλησιάζει η αναπόφευκτη χρεοκοπία της Ισπανίας, μεγαλώνει ο κίνδυνος να συμπαρασύρει στο διάβα της όλη την Ευρωζώνη. Πρώτος και καλύτερος ο Ιταλικός καπιταλισμός που νιώθει την θηλιά της χρεοκοπίας όλο και πιο σφιγμένη, πιέζει ώστε τα ευρωπαϊκά ταμεία διάσωσης και το ΕΚΤ να αγοράσουν ισπανικό χρέος απευθείας από την πρωτογενή αγορά. Καταπόδα ακολουθεί και η Γαλλία με τον Ολλάντ να στηρίζει και αυτός την μη προσφυγή της τέταρτης μεγαλύτερης οικονομίας της Ευρωζώνης στο μηχανισμό στήριξης και στο ΔΝΤ.

Στις 6 Σεπτεμβρίου στην μηνιαία συνάντηση της η ΕΚΤ πιθανόν να φέρει περισσότερες λεπτομέρειες για ένα εναλλακτικό σχέδιο διάσωσης και στις 14/15 Σεπτεμβρίου στην Κύπρο σε μια ανεπίσημη συνάντηση, οι ευρωπαίοι υπουργοί οικονομικών αναμένεται να συζητήσουν ένα πιθανό πρόγραμμα.

Ο πρόσφατος δανεισμός των 100 δις για την διάσωση των τραπεζών της Ισπανία μοιάζει με σταγόνα στον ωκεανό μπροστά σε αυτά που πραγματικά χρειάζεται η ισπανική οικονομία για να μετριάσει την κρίση. Με τους πιο μετριοπαθείς υπολογισμούς η συνολική βοήθεια που θα χρειαστεί η Ισπανία αγγίζει τα 306 δις έως το 2014.

Όμως ακόμα και αυτά δεν φτάνουν. Οι περισσότερες από τις αυτόνομες κυβερνήσεις της χώρας είναι χρεοκοπημένες παρά τα σκληρά πρόγραμμα λιτότητας που έχουν εφαρμόσει. Πρόσφατα η αυτόνομη

περιοχή της Βαλένθια ανακοίνωσε πως για να καλύψει τις ταμειακές της ανάγκες πρέπει να δανειστεί από την κεντρική κυβέρνηση 4.5 δις. Το χρέος της περιφέρειας έχει φτάσει το 20% του ΑΕΠ της ενώ σύντομα θα κληθεί να καλύψει ληξιπρόθεσμες οφειλές ύψους 2.88 δις. Ίδια και χειρότερα είναι η κατάσταση σχεδόν σε όλες τις αυτόνομες περιφέρειες οι οποίες είναι αντιμέτωπες με πρωτοφανή κόσψιμο δαπανών, μειώσεις μισθών, απολύσεις και μια αύξηση της φορολογίας που φτάνει τα 65 δις.

Τα σκληρά μέτρα λιτότητας της κυβέρνησης Ραχόι φυσικά έχουν το αντίθετο αποτέλεσμα από αυτό που δήθεν επιδιώκουν, δηλ την υποτιθέμενη ανάπτυξη. Η χώρα έχει μπει χωρίς επιστροφή σε ένα υφεσιακό τούνελ και όλοι οι οικονομικοί δείκτες οδηγούνται προς τα κάτω. Η ύφεση στο δεύτερο τρίμηνο έφτασε στο 0.4% φτάνοντας συνολικά το 1,3% στο εξάμηνο. Η πτώση των επενδύσεων άγγιξε το 3% στο δεύτερο τρίμηνο με κυριότερη την πτώση του τομέα της οικοδομής που συρρικνώθηκε κατά 4% ενώ μέσα σε έναν χρόνο προστέθηκαν άλλοι 801.000 άνθρωποι στις ουρές των ανέργων εκτινάσσοντας την επίσημη ανεργία στο 24%.

Λίγους μήνες μετά από τις εκλογές η δημοτικότητα της κυβέρνησης Ραχόι έχει γίνει κουρέλι κάτω από το βάρος των μέτρων και της σημαντικής ανόδου των εργατικών αγώνων που συνεχίστηκαν ακαταπαύστα κατά την διάρκεια όλου του καλοκαιριού. Η υποβόσκουσα πολιτική κρίση που είχε συγκρατηθεί μετά τις εκλογές λόγω της πλατιάς πλειοψηφίας του Λαϊκού Κόμματος στην Βουλή παίρνει πλέον έναν ανοιχτό κυβερνητικό χαρακτήρα. Ήδη η κεντρική κυβέρνηση είναι αντιμέτωπη με την ανταρσία πολλών βουλευτών των αυτόνομων κυβερνήσεων που καλούνται σε έναν αυστηρό έλεγχο των δαπανών και υποχρεούνται να κάνουν μεγάλες περικοπές σε υγεία, παιδεία, ασφάλιση, κλπ αντιμέτωποι με την πολιτική τους εξαφάνιση. Ήδη ο Ραχόι σχεδιάζει αλλαγές στο υπάρχον κυβερνητικό σχήμα σε μια προσπάθεια αυταρχικοποίησης της πολιτικής ζωής και ενίσχυσης του βοναπαρτισμού για να μπορέσει να αντιμετωπίσει το εργατικό κίνημα.

Μια κοινωνική έκρηξη πλανάται

πάνω από την Ισπανία με τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και την νεολαία να έχουν ανεβάσει τον ρυθμό ριζοσπαστικοποίησης τους χρησιμοποιώντας κάθε δυνατή μορφή πάλης για να κάνουν αποτελεσματικό τον αγώνα τους. Απεργίες, καταλήψεις, κλεισίματα δρόμων, έφοδοι ανέργων στα σούπερ μάρκετ για την επιβίωση τους, είναι στην ημερήσια διάταξη. Μετά τον ηρωικό αγώνα των ανθρακωρύχων που σταμάτησε προσωρινά στις αρχές Αυγούστου στο ζενίτ της λαϊκής του υποστήριξης λόγω της προδοτικής πολιτικής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, οι εργαζόμενοι όλων των κλάδων καταλαβαίνουν την ανάγκη ενοποίησης των αγώνων τους και πιέζουν τις Ομοσπονδίες (UGT, CCOO) να καλέσουν μια νέα Γενική Απεργία για να ρίξουν την κυβέρνηση Ραχόι.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία μακριά από το να χαράξει ένα σχέδιο αγώνων για την αντιμετώπιση της επίθεσης και την οργάνωση μιας νέας γενικής απεργίας, κινείται στα όρια της αντίδρασης εφαρμόζοντας μια άθλια και προδοτική πολιτική. Σε ρόλο δορυφόρου του Σοσιαλιστικού Κόμματος αλλά και των ρεφορμιστών της Ενωμένης Αριστεράς συναντήθηκε αρχικά με εκπρόσωπους της κυβέρνησης και στην συνέχεια με τον βασιλιά (!) από τον οποίον και ζήτησε να διαμεσολαβήσει με την κυβέρνηση για να καλέσει δημοψήφισμα και να “συμβουλευτεί” τον λαό πριν πάρει καινούργια μέτρα.

Οι εμπειρίες από τους αγώνες των δυο τελευταίων χρόνων και ειδικά της απεργίας των ανθρακωρύχων είναι μια σημαντική παρακαταθήκη για την ισπανική εργατική τάξη η οποία ανασυγκροτείται με γρήγορους ρυθμούς και επαναπροσεγγίζει τις ριζοσπαστικές και επαναστατικές παραδόσεις της ιστορίας της. Η κατανόηση αυτής της εμπειρίας θα παίξει καθοριστικό ρόλο για την υπερφαλάγιση της γραφειοκρατίας και τις αποφασιστικές συγκρούσεις που έχουν μπροστά τους. Ταυτόχρονα οι ισπανοί εργαζόμενοι πρέπει να προχωρήσουν σε μια ανασύνθεση των πολιτικών τους δυνάμεων και να χτίσουν το επαναστατικό τους κόμμα, την αναγκαία προϋπόθεση για την αποφασιστική σύγκρουση με τους καπιταλιστές και το σύστημα τους.

Το κυνηγητό του ιδρυτή του Wikileaks

Ο πρόεδρος του Ισημερινού Ραφαέλ Κορέα χορήγησε άσυλο στον ιδρυτή της ιστοσελίδας Wikileaks Τζούλιαν Ασάνζ, που καταζητείται από τις αρχές των ΗΠΑ και της Σουηδίας. Ο Ασάνζ έχει καταφύγει από τις 19 Ιουνίου στην πρεσβεία του Ισημερινού στο Λονδίνο αιτούμενος πολιτικό άσυλο και έκτοτε βρίσκεται κλεισμένος στην πρεσβεία, που πολιορκείται από βρετανούς αστυνομικούς. Η βρετανική κυβέρνηση, που είχε δεσμευθεί να προχωρήσει στη σύλληψη και απέλασή του απείλησε ότι θα εισβάλει(!) στην πρεσβεία αν ο Ισημερινός δεν παραδώσει τον Ασάνζ. Αυτή η απειλή προκάλεσε την αγανάκτηση και την αντίδραση του Ισημερινού, που την θεώρησε καταπάτηση της εθνικής του κυριαρχίας. Ο Υπουργός Εξωτερικών του Ισημερινού, Ρικάρντο Πατίνιο, δήλωσε χαρακτηριστικά: «Θέλουμε να καταστήσουμε απολύτως σαφές ότι δεν είμαστε μια βρετανική αποικία και ότι οι χρόνοι της αποικιοκρατίας έχουν πια παρέλθει».

Ο Ασάνζ καταζητείται από τις ΗΠΑ από τον Αύγουστο του 2010 για τη δημοσίευση στην ιστοσελίδα του αμερικανικών διπλωματικών και στρατιωτικών απόρρητων εγγράφων. Συνολικά, και μόνο το 2010, το Wikileaks είχε δημοσιεύσει 391.832 διαβαθμισμένα αμερικανικά έγγραφα για τον πόλεμο στο Ιράκ, 77.000 διαβαθμισμένα έγγραφα του Πενταγώνου για τον πόλεμο στο Αφγανιστάν και 250.000 τηλεγραφήματα μεταξύ Στέιτ Ντιπάρτμεντ και 270 αμερικανικών διπλωματικών αποστολών. Οι αποκαλύψεις του Wikileaks έκαναν τον γύρο του πλανήτη μέσω του διαδικτύου και των ΜΜΕ, κλονίζοντας τις διπλωματικές σχέσεις των ΗΠΑ με μια σειρά από χώρες και κάνοντας την κυβέρνηση των ΗΠΑ έξαλλη. Τον Νοέμβριο του ίδιου έτους εκδόθηκε διεθνές ένταλμα σύλληψης του Ασάνζ από την Ιντερπόλ. Συνελήφθη τον Δεκέμβριο στη Βρετανία, όπου πέρασε μήνες στη φυλακή σε καθεστώς απομόνωσης και στη συνέχεια βρισκόταν υπό κατ’ οίκον περιορισμό. Το Ανώτατο Δικαστήριο της Βρετανίας αποδέχτηκε την αίτηση έκδοσης του Ασάνζ στη Σουηδία και απέρριψε την έφεση που άσκησε ο ίδιος τον Μάιο του 2012, δίνοντάς του ουσιαστικά δύο εβδομάδες περιθώριο για να εγκαταλείψει τη χώρα. Στη Σουηδία εκκρεμούν εις βάρος του κατηγορίες για υποτιθέμενα σεξουαλικά εγκλήματα, στα οποία δίνεται έμφαση για να αμαυρώσουν την εικόνα του, να δυσκολέψουν την υπεράσπισή του και να «μεσολαβήσουν» στην έκδοσή του στις ΗΠΑ, όπου πρόκειται να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Διπλωμάτες του Ισημερινού εκτιμούν ότι στις ΗΠΑ ο Ασάνζ μπορεί να αντιμετωπίσει κατηγορίες που επισύρουν ακόμα και τη θανατική ποινή. Ο Ασάνζ αρνείται όλες τις κατηγορίες και λέει ότι θα συνεχίσει να «φέρνει στο φως τα μυστικά εγκλήματα των ισχυρών».

Ο Ασάνζ δηλώνει φιλόδοξα ότι «όσο απειλείται το Wikileaks, το ίδιο συμβαίνει και με την ελευθερία της έκφρασης και με την υγεία των κοινωνιών μας». Ο πρόεδρος Κορέα απηύθυνε έκκληση προς όλες τις λατινοαμερικανικές χώρες να στηρίξουν την υπόθεση του Ασάνζ, την οποία θεωρεί «ανθρωπιστικό ζήτημα», και βρήκε θετικές ανταποκρίσεις από τους Λούλα (Βραζιλία), Τσάβες (Βενεζουέλα), Μοράλες (Βολιβία) κ.α. Να σημειώσουμε ότι ο Κορέα είναι αυτός που επιχείρησε πρόσφατα να συσταθεί η Διεθνής Επιτροπή Λογιστικού Ελέγχου, για επανεξέταση/διαγραφή του χρέους που βαραίνει τις φτωχές χώρες. Στο πλευρό του Ασάνζ τάσσονται επίσης η Διεθνής Ομοσπονδία Δημοσιογράφων, μια πληθώρα χρηστών του διαδικτύου και γνωστές προσωπικότητες, όπως ο πρώην πρόεδρος της Αγγλίας Κρέιγκ Μιούρεϊ και ο συγγραφέας-αγωνιστής Ταρίκ Αλί.

Το Wikileaks πραγματικά επέφερε ένα πλήγμα στην «αξιοπιστία» του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και διαφόρων κυβερνήσεων, αφού ξεγύμνωσε και αποκάλυψε μπροστά σε όλο τον κόσμο όλο τον κυνισμό και την υποκρισία τους.

Λ. Τρότσκι: Ο «Κόκκινος Προμηθέας»

Η ζωή του Λέων Νταβίντοβιτς Τρότσκι (1879 - 1940), του πιο συκοφαντημένου ίσως επαναστάτη του 20ου αιώνα, δεν ήταν το νυχτοπάτημα της γάτας στην πιο παραγμένη περίοδο της ανθρωπότητας αλλά η περπατησιά ενός κόκκινου προμηθέα που έσπερνε την φλόγα της επανάστασης από το ένα άκρο της Γης έως το άλλο. Από την Κίνα, την Ρωσία, τις μητροπόλεις του καπιταλισμού - ιμπεριαλισμού έως την αμερικανική ήπειρο, η Ιστορία γεννοβολούσε φρίκες και θαύματα. Η πρώτη επιτυχημένη σοσιαλιστική επανάσταση στη Ρωσία το 1917, το κύμα των προλεταριακών επαναστάσεων στην Ευρώπη μετά τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο, η αντεπανάσταση του φασισμού στην Γερμανία, Ιταλία και Ισπανία στο μεσοπόλεμο, η επικράτηση του σταλινισμού στην χώρα των Σοβιέτ και τέλος ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος. Όλα τα παραπάνω σχημάτιζαν ένα καλειδοσκοπικό πρωτοφανέρωτων και κοσμοϊστορικών γεγονότων, η κατανόηση και η ερμηνεία των οποίων ζάλιζαν την πολιτική κρίση και των πιο επιφανών μαρξιστών της εποχής.

Στον Λ. Τρότσκι ανήκει η τιμή ότι βρέθηκε με τις θεωρητικές αναλύσεις του αλλά και την πολιτική του δράση συγχρονισμένος με την κίνηση της Ιστορίας και τις ανάγκες της επαναστατικής τάξης του προλεταριάτου. Ανδρωμένος μέσα στην ρώσικη Σοσιαλδημοκρατία και τις οξείες διαμάχες στο εσωτερικό της, αναδείχθηκε πρόεδρος του Σοβιέτ στην Αγία Πετρούπολη στην επανάσταση του 1905. Με βάση αυτή την εμπειρία συνέλαβε την δυναμική των Σοβιέτ ως όργανα αυτοορ-

γάνωσης της εργατικής εξουσίας και προέβλεψε την εξάπλωσή τους στο σύνολο της Ρωσίας στο επόμενο επαναστατικό κύμα. Διατύπωσε επίσης για πρώτη φορά την θεωρία της Διαρκούς Επανάστασης, εκτιμώντας ότι οποιαδήποτε προοδευτική ιστορική εξέλιξη στην Ρωσία μπορούσε να προέλθει και να πραγματοποιηθεί μόνο διαμέσου της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αργότερα, μετά την Κινεζική επανάσταση του 1926-27, επέκτεινε την ισχύ της θεωρίας του για όλες τις αποικιακές - εξαρτημένες χώρες. Το 1917 ως ηγέτης της στρατιωτικής επιτροπής του Σοβιέτ της Αγίας Πετρούπολης οργάνωσε την εξέγερση του Οκτώβρη που έδωσε την πλήρη εξουσία στα Σοβιέτ.

Ο δεύτερος τη τάξει μετά τον Λένιν άνδρας στην Σοβιετική Ένωση οργάνωσε εκ του μηδενός και διεύθυνε τον Κόκκινο Στρατό των 5,5 εκατομμυρίων εργατών και αγροτών που έσωσε την νεογέννητη επανάσταση από τον στρατό των Λευκών και των ιμπεριαλιστών συμμάχων τους στον εμφύλιο (1917-1920). Αντιλήφθηκε γρήγορα ότι η εισαγωγή ενός επαγγελματικού σώματος αξιωματικών και σύγχρονων όπλων δεν αρκούσε για την νίκη επί των Λευκών. Ο εμφύλιος πόλεμος ήταν ένας ταξικός πόλεμος και ως τέτοιος έδινε την δυνατότητα στους επαναστάτες να απογυμνώσουν τον αστικό στρατό από τους εργάτες και αγρότες στρατιώτες του μέσω της επίκλησης των στοιχειωδών ταξικών συμφερόντων τους. Τα παραπάνω συμπεράσματα θα τον καταστήσουν τον πρώτο θεωρητικό του εμφυλίου πολέμου και θα φάνουν προφητικά και στον Ισπανικό εμφύλιο (1936-1939).

Από το τέλος του εμφυλίου αρχίζει η πιο σημαντική και πιο δύσκολη περίοδος στην ζωή του Τρότσκι. Η σοσιαλιστική επανάσταση στην Ρωσία μπορεί να ήταν η πρώτη δικαίωση των ιστορικών πόθων του εργατικού κινήματος και των επαναστατών μαρξιστών που πάλευαν για αυτήν συνειδητά από το 1848, όμως ένα καρκίωμα αναπτυσσόταν ήδη στο πρώτο εργατικό κράτος. Ο σταλινισμός, η απαλλοτρίωση δηλαδή της πολιτικής εξουσίας των εργαζομένων από μια προνομιούχα κάστα, ήταν μια εξέλιξη που έπιασε στον ύπνο την πλειοψηφία των ηγετών του Μποσεβίκικου κόμματος, καθώς δεν ήταν προετοιμασμένοι θεωρητικά και πολιτικά για ένα τέτοιο φαινόμενο. Το ιστορικό επίτευγμα του Τρότσκι ήταν ότι σχεδόν εν τη γενέσει του ερμήνευσε το σύνθετο φαινόμενο της γραφειοκρατικοποίησης και ηγήθηκε μέσω της Αριστερής Αντιπολίτευσης του αγώνα εναντίον της.

Η ήττα της Αριστερής Αντιπολίτευσης και η επικράτηση του σταλινισμού σήμανε και την εξορία του Τρότσκι από την χώρα των Σοβιέτ. Κυνηγημένος από τους σταλινικούς πράκτορες και ανεπιθύμητος από τις αστικές κυβερνήσεις, περιπλανήθηκε σε αρκετές χώρες, εξορίστηκε σε απομονωμένα νησιά και του επιβλήθηκαν πολλαπλοί περιορισμοί μετακίνησης και έκφρασης. Παρ' όλες τις δυσκολίες, η συμβολή του στην υπόθεση των εργαζομένων στάθηκε εξαιρετική. Πρώτον, με τις έξοχες αναλύσεις του για το φασιστικό φαινόμενο και, δεύτερον, με την ίδρυση της 4^{ης} διεθνούς το 1938. Από την εποχή της 18^{ης} Μπρυμαίρ του Καρλ Μαρξ είχε να δει το εργατικό κίνημα αναλύσεις των σύγχρονων πολιτικών εξελίξεων σε μια χώρα τέτοιας ποιότητας όσο οι αναλύσεις του Τρότσκι για την Γερμανία του 1929-1933. Κατάφερε να διακρίνει την ιδιαιτερότητα του φασισμού και να τον διαχωρίσει από ένα οποιοδήποτε βοναπαρτιστικό καθεστώς, κατάφερε να αντιληφτεί τον φασισμό ως προϊόν της βαθιάς σήψης των ιμπεριαλιστικών κέντρων. Κατέβαλε μια τεράστια προσπάθεια να διορθώσει την πολιτική του ΚΚ Γερμανίας ώστε να αποφευχθεί η κοσμοϊστορική καταστροφή της ανόδου του φασισμού στην εξουσία.

Η παράδοση αμαχητί του ΚΚ Γερμανίας αποτέλεσε ένα ορόσημο στην πολιτική σκέψη και πράξη του Τρότσκι. Η 2^η Διεθνής παρέδωσε το προλεταριάτο στο σφαγείο του Α Παγκόσμιου Πολέμου, εξ ου και η χρεωκοπία της. Τώρα η 3^η Διεθνής, 15 μόλις χρόνια από την ίδρυσή της, παρέδωσε το γερμανικό προλεταριάτο στους Φασίστες. Δεν έπαιρνε πια διόρθωση, όπως προσπαθούσε τόσα χρόνια ο Τρότσκι μέσα από την Αριστερή Αντιπολίτευση. Χρειάζοταν μια νέα Διεθνής: η 4^η Διεθνής. Το τιτάνιο αυτό έργο συνέχισε των επαναστατικών παραδόσεων και της μαρξιστικής πολιτικής στο μεσονύκτιο του αιώνα ήταν και το μεγαλύτερο έργο στη ζωή του, όπως το χαρακτήρισε και ο ίδιος.

Δολοφονημένος από σταλινικούς πράκτορες στο Καγιουακάν του Μεξικού τον Αύγουστο του 1940 υψώθηκε για τους επαναστάτες μαρξιστές σε ένα πρότυπο ακλόνητης πίστης στην επαναστατική δυναμική των εργαζομένων, αδογμάτιστη σκέψης, εξέγερσης στην πανταχού παρούσα αδικία. Για μας η παράδοση του Τρότσκι αποτελεί σημείο αναφοράς 'κι ας μας λιθοβολούν κι ας μας φωνάζουν αεροβάτες'.

Κ.Σ.

Στέλιος Παπαδόπουλος (1927-2012)

Την 1^η Αυγούστου 2012 έφυγε από κοντά μας σε ηλικία 85 ετών ο σύντροφος Στέλιος Παπαδόπουλος, παλιός αγωνιστής του τροτσικιστικού κινήματος.

Ο σ. Στέλιος γεννήθηκε το Μάρτη του 1927 στη Θεσσαλονίκη και από πολύ μικρός εργάστηκε πρώτα σε καπνεργοστάσια και κατόπιν στο μέταλλο. Ανέπτυξε πλούσια αγωνιστική και συνδικαλιστική δράση στα σωματεία των παραπάνω κλάδων. Επίσης, από νεαρή ηλικία ασπασήθηκε τις ιδέες και τις αρχές του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος, στις οποίες έμεινε πιστός μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ο σ. Στέλιος ήταν ταυτόχρονα και ένας αγωνιστής σε όλες τις δύσκολες περιόδους του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Αντάρτης στα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου, μαχητής στα δύσκολα μετεμφυλιακά χρόνια και στην περίοδο της εφτάχρονης δικτατορίας των συνταγματαρχών. Ήταν ένας εργάτης με εμπειρίες αγωνιστικές και μαρξιστική παιδεία, πράγματα που τον βοήθησαν να καταλάβει το καταστροφικό έργο του σταλινισμού και να στρατευτεί στον επαναστατικό μαρξισμό/τροτσικισμό.

Παρά το γεγονός της μεγάλης του ηλικίας, συμμετείχε σε όλες τις εκδηλώσεις και πορείες που είχε διοργανώσει το Ελληνικό Κοινωνικό Φόρουμ το 2002 στο Ναύπλιο (έμενε τα τελευταία χρόνια) κατά την ανάληψη της προεδρίας της Ε.Ε. από την Ελλάδα. Συχνά επίσης ερχόταν στην Αθήνα προκειμένου να πάρει μέρος σε κάποια εκδήλωση, διαδήλωση κ.λπ.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τα βαθιά συλλυπητήρια της στην οικογένεια, στους συγγενείς και στους φίλους του.

Ε.Π.

Παναγιώτης Καρύδης (1956-2012)

Στις 29 Ιουλίου, κατά τη διάρκεια του 10ου Αντικαπιταλιστικού Κάμπινγκ της ΟΚΔΕ, έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 56 ετών, ο συναγωνιστής Παναγιώτης Καρύδης, προδομένος από την καρδιά του. Ο Παναγιώτης καταγόταν από πολυμελή εργατική οικογένεια από τις Συκιές της Θεσσαλονίκης.

Τα πρώτα βήματα του σ. Παναγιώτη στην πολιτική ξεκίνησαν από τα μαθητικά του χρόνια ενάντια στη δικτατορία. Με την πτώση της δικτατορίας οργανώθηκε στο ΠΑΣΟΚ, όπου πολύ γρήγορα, βλέποντας τα πρώτα σημάδια εκφυλισμού του, ήρθε σε ρήξη και αποχώρησε μαζί με άλλα μέλη το 1978. Ο ερχομός του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία το 1981 και η διάψευση των προσδοκιών για αλλαγή και καλύτερευση της κοινωνίας, μαζί με τον πλήρη εκφυλισμό του, απογοήτευσε τον σ. Παναγιώτη, όπως και τόσους άλλους αγνούς αγωνιστές. Για μεγάλο χρονικό διάστημα συμμετείχε σποραδικά στο κίνημα, μέχρι την εμφάνιση του κινήματος κατά της παγκοσμιοποίησης. Το 2006 οργανώθηκε στον ΣΥΡΙΖΑ με σκοπό να παλέψει για μια πιο κινηματική και αριστερή στροφή του Συνασπισμού, καθώς και για την ενότητα των δυνάμεων της αριστεράς. Γρήγορα όμως τον εγκατέλειψε λόγω πολιτικών διαφορών και αηδίας απέναντι στον γραφειοκρατισμό του.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 και το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης θα αναπτύξουν την πολιτική σκέψη και δράση του σ. Παναγιώτη. Έχοντας βαθιά πίστη στην αυτοοργάνωση του κινήματος, πάλεψε και συμμετείχε στην οργάνωση μαχητικών κινητοποιήσεων και στην ενότητα των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων μέσα στους αγώνες. Χωρίς ίχνος υπερβολής, ο σ. Παναγιώτης, μπαίνοντας μπροστά, δεν έλειψε από κανέναν εργατικό αγώνα, γενική απεργία και κινηματική διαδικασία στη Θεσσαλονίκη. Συμμετείχε σε όλες τις πρωτοβουλίες που πίστευε ότι ήταν χρήσιμες για το κίνημα, γι' αυτό ήταν αγαπητός σε όλους τους αγωνιστές.

Η γνωριμία του με την ΟΚΔΕ ήρθε μέσα από το κίνημα των «Αγανακτισμένων» της Θεσσαλονίκης (όπου η οργάνωσή μας είχε πρωταγωνιστικό ρόλο) και από τη δημιουργία με τους συντρόφους μας της «Επιτροπής Εξορμητικών των Αγανακτισμένων» στην περιοχή Τούμπας-Χαριλάου. Συμμετείχε επίσης μαζί μας στην Επιτροπή Αγώνα Ανέργων Θεσσαλονίκης. Ο σ. Παναγιώτης, που τα τελευταία χρόνια ήταν άνεργος, θεωρούσε την οργάνωση των ανέργων σημαντική παρέμβαση, πάντα ενίσχυε από το υστέρημά του την επιτροπή ανέργων, ενώ όποτε έβρισκε χρήματα φρόντιζε να κερνάει τα μέλη της επιτροπής από κανέναν καφέ. Όπως ο ίδιος έλεγε: «δεν θα πρέπει οι άνεργοι να κλειστούν στα σπίτια τους και να παραιτηθούν από τη ζωή». Συμμετείχε επίσης ενεργά στο κίνημα των λαϊκών συνελεύσεων γειτονιών ενάντια στα χαράτσια και πρωτοστάτησε στην κατάληψη της ΔΕΗ της Τούμπας. Μαζί με τους εργαζόμενους και τους συντρόφους της ΟΚΔΕ συμμετείχε στους εργατικούς αγώνες στα Goody's, στα ζαχαροπλαστεία Χατζή, στα φροντιστήρια Μπαχαράκη. Στις πρόσφατες βουλευτικές εκλογές της 6ης Μάη βοήθησε στην εκλογική καμπάνια την οργάνωσή μας, για την οποία έτρεφε πολύ μεγάλο σεβασμό, γιατί, όπως έλεγε, είναι από τις λίγες οργανώσεις που ό,τι λέει το κάνει.

Πράγματι, ο σ. Παναγιώτης, πέρα από τις πολιτικές του αναλύσεις, ήταν ένας συνεπής αγωνιστής της δράσης. Οι νεότεροι αγωνιστές, και ειδικά οι επαναστάτες μαρξιστές, θα πρέπει να κρατήσουμε τη βαθιά πίστη του στις αρχές της εργατικής τάξης και την επανάσταση, το ήθος και την αγωνιώδη του λαχτάρα να συμμετέχει όλη μέρα, κάθε μέρα, στην υπηρεσία του αγώνα με ενθουσιασμό, χαρά και συνέπεια.

Η ΟΚΔΕ εκφράζει τη βαθιά της θλίψη για τον αιφνίδιο χαμό του σ. Παναγιώτη Καρύδη και τα ειλικρινή συλλυπητήριά της στην οικογένειά του.

ΣΥΡΙΑ

Όλο και πιο επώδυνη η σύγκρουση

■ Κώστας Δικαίος

Αυξάνεται ο αριθμός των νεκρών¹, κυρίως αμάχων, ασύλληπτες οι καταστροφές σε ολόκληρες συνοικίες, πόλεις, χωριά, βιομηχανία και μουσεία -πχ στο Χαλέπι-, μαζί με το δράμα τουλάχιστον 2,5 εκατ. ανθρώπων που έχουν άμεση ανάγκη για βοήθεια (1,2 εκατ. οι εκτοπισμένοι από τα σπίτια τους!), ενώ πάνω από 200.000 είναι οι πρόσφυγες² σε στρατόπεδα στις γειτονικές χώρες. Αν και δεν έχει διαφοροποιηθεί δραματικά η σύγκρουση, στη Συρία υπάρχουν διαρκώς εξελίξεις που πρέπει να σημειωθούν:

1. Μαίνονται οι μάχες ανάμεσα στον **Ελεύθερο Συριακό Στρατό (ΕΣΣ)** και τις επίλεκτες δυνάμεις του τακτικού στρατού που στηρίζουν τον Άσαντ, αλλά και ανάμεσα στις πολιτοφυλακές της εξέγερσης και τις παραστρατιωτικές ομάδες του καθεστώτος («σαμπίχα»), κυρίως στο Χαλέπι και την Δαμασκό με εκατόμβες νεκρών (320 πτώματα βρέθηκαν στην Νταράγια της Δαμασκού ύστερα από «εκκαθάριση» του στρατού, ενώ στο Χαλέπι βόμβα διέλυσε ουρά αμάχων που περίμεναν στην ουρά να πάρουν ψωμί!). Ο ΕΣΣ στην ουσία υποχωρεί παντού απέναντι στις καλύτερα εκπαιδευμένες και εξοπλισμένες μονάδες του καθεστώτος, αλλά οι τελευταίες μάλλον υποφέρουν από λιποταξίες και έλλειψη ικανού αριθμού, γιατί κάθε φορά που ανακτούν τον έλεγχο μιας συνοικίας, στην συνέχεια αποχωρούν για να συμμετάσχουν σε επιχειρήσεις άλλων περιοχών με αποτέλεσμα οι αντάρτες να ξαναγυρνούν στην θέση τους! Οι αντάρτες είναι αναμφισβήτητα εξοπλισμένοι από τα κράτη της Δύσης και τις αραβικές χώρες, που επιθυμούν την ανατροπή του Άσαντ, αλλά κυρίως με ελαφρά όπλα -αν και τελευταία κατέριψαν ένα αεροπλάνο και ένα ελικόπτερο. Παράλληλα, στις γραμμές τους συμμετέχουν μαχητές από φανατικές ισλαμιστικές ομάδες, που συντηρούν ανά τον κόσμο η Σαουδική Αραβία κι άλλες χώρες με στόχο τον έλεγχο των μουσουλμανικών πληθυσμών καθώς και πράκτορες από ιμπεριαλιστικές χώρες.

Ωστόσο αυτά δεν αρκούν για να χαρακτηρίσουν τον ΕΣΣ σαν μια «συμμορία ξένων πρακτόρων», γιατί: Πρώτον, όταν κάποιος βρίσκεται σε ένοπλη σύγκρουση είναι υποχρεωμένος να προμηθευτεί όπλα από όπου μπορεί. Δεύτερον, στις άγριες συγκρούσεις με τακτικό στρατό, εξοπλισμένο με άρματα, αεροπλανοφόρα, ελικόπτερα είναι αδύνατον να μπορέσουν να ανταπεξέλθουν οι σύριοι εξεγερμένοι νεολαίοι. Αναγκαστικά θα δεχθούν να μπουν μπροστά έμπειροι λιποτάκτες ή ξένοι μαχητές, από όπου κι αν προέρχονται. Τρίτον, ακόμα και

αυτοί οι «μαχητές» δεν θα μπορούσαν να αναπτυχθούν και να επιβιώσουν στο εσωτερικό της χώρας, των πόλεων και των συνοικιών, αν δεν είχαν την στήριξη, την ενεργό συμμετοχή και την συμπαράσταση των χιλιάδων εξεγερμένων σύριων, κυρίως νεολαίων. Η αλλαγή σε σχέση με το προηγούμενο διάστημα είναι ότι **πλέον η σύγκρουση έχει χαρακτηριστικά εμφυλίου πολέμου**. Οι διαδηλώσεις έχουν δώσει την θέση τους σε μάχες δρόμο με δρόμο στις πόλεις. Οι συγκρούσεις έχουν όλο και περισσότερο θρησκευτικό και φυλετικό χαρακτήρα με τους σουνίτες να μάχονται, τους αλαουίτες και τις διάφορες φυλές να συγκρούονται μεταξύ τους. Η ευθύνη γι αυτή την εξέλιξη βαρύνει κύρια το καθεστώς Άσαντ, που επίτηδες βομβαρδίζει χώρους και συνοικίες Σουνιτών, ενώ οι «σαμπίχα» παρεμβαίνουν σε κάθε κοινωνική, πολιτική και οικονομική δραστηριότητα (κηδείες, αγορές, χώρους εργασίας, internet³) και δολοφονούν, για να ελέγξουν τις αντιστάσεις, να τρομοκρατήσουν και να εγείρουν φυλετικά και θρησκευτικά μίσση. Στόχος είναι να υποχρεώσει το καθεστώς της μειονότητας των αλαουιτών, χριστιανών κούρδων, και άλλων μη σουνιτών να στηρίξουν μέχρι τέλος τον Άσαντ και την κλίκα του, επειδή θα φοβούνται τα αντίποια, αν υπερσχύσουν οι εξεγερμένοι, εξαιτίας των εγκλημάτων του στρατού και των «σαμπίχα». Εξάλλου ο στρατός περικυκλώνει το τέμενος, ώστε να μην μπορούν να συγκεντρωθούν οι πολίτες και να διαδηλώνουν. Οπότε η μόνη διέξοδος που μένει είναι η ένοπλη σύγκρουση.

2. Το καθεστώς Άσαντ εξακολουθεί να έχει την στήριξη Ρωσίας και Κίνας. Ωστόσο η Κίνα φαίνεται να επιζητεί συνεννόηση και με το ΕΣΣ, που στηρίζεται από τους ιμπεριαλιστές και Τουρκία, Σ. Αραβία κλπ, ενώ έστειλε και χρηματική βοήθεια στους πρόσφυγες. Το Ιράν, όχι μόνον στηρίζει τον Άσαντ, αλλά επί της ουσίας θέλει να μεταφέρει την απειλή των ιμπεριαλιστών για μια επίθεση εναντίον του, σε ένα ατελείωτο πόλεμο, στο οποίο θα εμπλακούν οι Δυτικοί στη Συρία, ώστε να βαλτώσουν με παρόμοιο τρόπο όπως στο Ιράκ, κι έτσι να μετατοπιστεί για το μέλλον η οποιαδήποτε επέμβαση εναντίον του. Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι και τόσο απλά. Η οργάνωση Ισλαμική Συνεργασία αποφάσισε να αποκλείσει προσωρινά από τους κόλπους την Δαμασκό με μόνη αντίρρηση από το Ιράν! Το Ισραήλ προετοιμάζεται «για ένα σενάριο πολέμου 30 ημερών σε πολλά μέτωπα», όπως δημόσια δήλωσε ο απερχόμενος υπουργός Πολιτικής Άμυνας. Ο Κόφι Ανάν παραιτήθηκε ανήμπορος να βρει μια λύση που να ικανοποιεί ιμπεριαλιστές αλλά και Ρωσία, Κίνα. Οι παρατηρητές του ΟΗΕ

αποχώρησαν άπρακτοι από την Συρία. Ο νέος διαμεσολαβητής του ΟΗΕ, Λακντάρ Μπραχίμι, δέχτηκε από την πρώτη στιγμή τις επικρίσεις του ΕΣΣ, επειδή δεν έθεσε σαν όρο για οποιαδήποτε διαπραγμάτευση την απομάκρυνση του Άσαντ. Το CNN μετέδωσε ότι ο αμερικανός πρόεδρος εξουσιοδότησε την CIA να προσφέρει μυστική στήριξη των σύριων εξεγερμένων, την ίδια στιγμή που η Χίλαρυ Κλίντον δήλωσε ότι «δεν θα επιτραπεί η αποστολή αντιπροσώπων ή τρομοκρατών μαχητών» στη Συρία. Οι ΗΠΑ έχουν δηλώσει ότι δεν θα εξοπλίσουν τους αντάρτες, γιατί δεν γνωρίζουν την ιδεολογική και πολιτική ταυτότητα των διαφόρων οργανώσεων που μάχονται. Στην πράξη φοβάται τον εξοπλισμό των αριστερών και των πολιτοφυλακών, αλλά και των ισλαμιστών μαχητών που έρχονται από διάφορες χώρες. Ωστόσο η πίεση είναι μεγάλη με αποτέλεσμα να υπάρχουν δύο διαφοροποιήσεις στην πολιτική των ΗΠΑ. Πρώτον, ο Ομπάμα έθεσε σαν «κόκκινη γραμμή» για αλλαγή στάσης των ΗΠΑ την μετακίνηση ή την χρήση των χημικών όπλων της Συρίας. Παρά τις διαβεβαιώσεις της Ρωσίας ότι δεν πρόκειται το καθεστώς να χρησιμοποιήσει τέτοια όπλα, ωστόσο αποτελεί μια καλή δικαιολογία για επέμβαση. Δεύτερον, μετά την επίσκεψη της Κλίντον στην Τουρκία, αμερικανοί και τούρκοι αξιωματούχοι συναντώνται για να θέσουν τις βάσεις ενός «επιχειρησιακού μηχανισμού» με στόχο την προετοιμασία τους για την μετά Άσαντ εποχή! Η Τουρκία έχει ήδη διαμηνύσει ότι μπορεί να δεχτεί στο έδαφός της μέχρι 100.000 πρόσφυγες. Αν αυτός ο αριθμός ξεπεραστεί, τότε θα αναγκαστεί να δημιουργήσει ζώνες υποδοχής προσφύγων στο εσωτερικό της Συρίας! Αυτό στην ουσία σημαίνει ζώνη απαγόρευσης πτήσεων στα πρότυπα της Λιβύης, που ανοίγει τον δρόμο για την ιμπεριαλιστική επέμβαση. Το ίδιο το καθεστώς Άσαντ υπόκειται σε αυτομολήσεις στελεχών σε όλα τα επίπεδα του συριακού καθεστώτος. Τον Αύγουστο έφυγε ο πρώην πρωθυπουργός Ριάντ Χιτζάμπ, ενώ μάλλον ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης Φαρούκ αλ Σάρα τελεί υπό περιορισμό κατ' οίκον και δεν μπορεί να διαφύγει. Πολλές προσωπικότητες του συριακού καθεστώτος -με το πρόσχημα της παροχής φυσικής προστασίας- τελούν υπό στενή παρακολούθηση από μέλη της κρατικής ασφάλειας. Μόνο ο σκληρός πυρήνας του καθεστώτος δεν έχει παρουσιάσει ακόμα ρωγμές. Ωστόσο, οι αυτομολήσεις, οι διαβουλεύσεις, δείχνουν ότι υπάρχει ή καλύτερα προετοιμάζεται μια διάδοχη κατάσταση κομμένη και ραμμένη στα μέτρα των ιμπεριαλιστών, ίσως των Ρώσων και Κινέζων και ασφαλώς των αρχουσών τάξεων της Συρίας, που βέβαια δύσκολα θα έχει σχέση με τις προσδοκίες του συριακού λαού και των εξεγερμένων, ενώ θα απαιτήσει και νέες αιματοχυσίες για να εφαρμοστεί! Ίσως για όλα αυτά να είναι καθοριστική η Σύνοδος του Συμβουλίου Ασφαλείας στις 30 Αυγούστου, όπου θα συζητηθεί το θέμα της «ανθρωπιστικής βοήθειας».

3. Ο πόλεμος στη Συρία έχει ήδη εξαπλωθεί και απειλεί να διαρέσει και τον Λίβανο. Σουνίτες υποστηρικτές των εξεγερμένων στη Συρία συγκροούνται στην Τρίπολη με φυλές που στηρίζουν το καθεστώς του Άσαντ, με νεκρούς, τραυματίες και απαγωγές, που θυμίζουν τον εμφύλιο στον Λίβανο το 1975-90, όταν η χώρα είχε διχαστεί μεταξύ σουνιτών, σιτών, χριστιανών και δρούζων. Στην **Ιορδανία** οι πρόσφυ-

γες συγκροούνται με τον ιορδανικό στρατό και την αστυνομία ζητώντας καλύτερες συνθήκες διαβίωσης στα στρατόπεδα των προσφύγων. Τέλος, και πιο σημαντικό, οι Κούρδοι στη βορειοανατολική Συρία αποφάσισαν να συνεργαστούν κάτω από την «πεφωτισμένη» καθοδήγηση του Μασούντ Μπαρζανί (ηγέτης των κούρδων του Ιράκ) και υπέγραψαν στο Αρμπίλ, την πρωτεύουσα του ιρακινού Κουρδιστάν, συμφωνία για συγκρότηση συμμαχίας. Ο λόγος που άφησαν κατά μέρος τις διαφορές τους (ήταν διχασμένοι ως προς την στήριξη του Άσαντ και δεν εμπιστευόνταν την Τουρκία) είναι ότι καθώς οι δυνάμεις του Άσαντ αποσύρονται προς το Χαλέπι για την μάχη με τον ΕΣΣ, οι κουρδικές δυνάμεις αναλαμβάνουν τον έλεγχο περιοχών χωρίς καν να δώσουν μάχη! Έτσι δημιουργούνται οι όροι στην Συρία για ένα «Δυτικό Κουρδιστάν» στα πρότυπα του Ιράκ και άρα για διαμελισμό της χώρας! Ωστόσο το ΡΚΚ έχει σημαντική δύναμη στην ΒΑ Συρία, αν και θεωρείται σαν τρομοκρατική οργάνωση ακόμα και από τον Μπαρζανί! Αυτό δυσκολεύει την δημιουργία ενός δεύτερου «βόρειου Ιράκ» στο ΒΑ τμήμα της Συρίας, γιατί αντιδρά τόσο η Τουρκία όσο και οι ΗΠΑ. Ήδη στην Τουρκία οι Κούρδοι πραγματοποιούν ένα είδος «κουρδικής ανοίξης» ενθαρρυνόμενοι από τις εξελίξεις στην Συρία. Η Τουρκία αντιμετωπίζει την εξέγερση των κούρδων νεολαίων με στυγνή καταστολή, στρατιωτικά γυμνάσια στα σύνορα με την κουρδική Συρία, και βέβαια με επίσπευση των διαδικασιών για την ανατροπή του Άσαντ, ώστε να κλείσει γρήγορα το κεφάλαιο Συρία με μια ευνοϊκή για την Τουρκία λύση. Αυτό αναμφισβήτητα σημαίνει επέμβαση στη Συρία με καταστολή και εξόντωση των Κούρδων.

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο πόλεμος και η εξέγερση στη Συρία μοιάζει να επεκτείνεται στις γειτονικές χώρες με απρόβλεπτες συνέπειες. Ήδη προοιωνίζει την σύγκρουση ιμπεριαλιστών με το Ιράν, και ίσως με την Κίνα και την Ρωσία. Η έκβαση της μάχης ακόμη κι αν συνοδευτεί με την πτώση του Άσαντ και της κλίκας του, θα χρειαστεί πολλές μάχες ακόμα από τον συριακό λαό για να ικανοποιηθεί τα αιτήματά του, καθώς σε πρώτη φάση μάλλον θα υπερσχύσουν τα συμφέροντα των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών.

Υποσημειώσεις

¹ Από τον Μάρτιο του 2011, που άρχισε η εξέγερση, οι νεκροί είναι 23.000: πολίτες και άμαχοι 16.142, λιποτάκτες στρατιώτες 1.018 και στρατιώτες 5.942. Ο αριθμός δεν συμπεριλαμβάνει τα μέλη των πολιτοφυλακών, τους χιλιάδες κρατούμενους -η τύχη των οποίων παραμένει άγνωστη-, ούτε αυτούς που δεν έχουν αναγνωριστεί!

² Έπειτα από 17 μήνες σύγκρουσης οι πρόσφυγες είναι περίπου 70.000 στην Τουρκία (αλλά πρέπει να σημειωθεί ότι μόνο στις 24/8 ο αριθμός που πέρασαν τα σύνορα ήταν 3.5000 άνθρωποι!), 47.000 στην Ιορδανία, 50.000 στο Λίβανο που η κατάσταση είναι άθλια και 15.000 στο Ιράκ.

³ Είναι χαρακτηριστικό ότι η Syria Tel, βασική εταιρία τηλεπικοινωνιών, καθώς και οι παροχές πρόσβασης στο internet ελέγχονται από την οικογένεια Άσαντ. Ένα βίντεο αν ανέβει στο Διαδίκτυο από μια διεύθυνση IP στη Συρία, μέσα σε μια ώρα εντοπίζεται και σε τρεις ώρες ο χρήστης δέχεται την επίσκεψη των «σαμπίχα».

